

หลวงพ่ोजี้เจ็ดกษัตริย์

พระพุทธรูปคู่บุญบารมีหลวงปู่สอ พันธุโล

ประวัติของพระพุทธรูปสี่ตตรราช (หลวงพ่ोजี้เจ็ดกษัตริย์)

ก่อนอื่นผู้เขียนใคร่ขออภัยต่อท่านผู้อ่านไว้ก่อน เพราะในการเรียบเรียงประวัติของพระพุทธรูปสี่ตตรราช (หลวงพ่ोजี้เจ็ดกษัตริย์) ในครั้งนี้ อาจขาดตกบกพร่องไปบ้าง เนื่องจากไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ ๓๐ กว่าปีที่ผ่านมา ประกอบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีลักษณะแปลกประหลาดและน่าอัศจรรย์ ซึ่งบุคคลธรรมดาอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ยากที่จะมีโอกาสพบเห็นเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้ได้ง่าย ๆ และไม่อาจตัดสินหรือปฏิเสธได้ว่าไม่จริง

เหตุการณ์นี้แม้จะเกิดขึ้นนานมาแล้ว และเป็นเรื่องที่ประทับอยู่ภายในจิตของพระครูภาวนากิจโกศล (หลวงปู่สอ พันธุโล) อย่างแนบแน่น ยากที่จะลืมเลือน และกลายเป็นเหตุการณ์ที่เล่าขานในหมู่สำนักปฏิบัติธรรมระดับพระมหาเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจำนวนมากจากอดีตจนถึงปัจจุบัน รวมทั้งคำชมเชยและคำสั่งกำชับหลวงปู่สอ ให้รักษาพระพุทธรูปองค์นี้ให้ดีจากพระมหาเถระ เช่น หลวงปู่เทศก์ หลวงปู่ขาวและหลวงปู่มหาบัว เป็นต้น ตลอดจนถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นต่าง ๆ ด้วยอานุภาพของพระพุทธรูปองค์นี้ย่อมเป็นเครื่องยืนยันและรับรองได้ว่า หลวงพ่ोजี้เจ็ดกษัตริย์เป็นพระพุทธรูปเก่าแก่ที่มีความศักดิ์สิทธิ์และอานุภาพมาก รวมทั้งมีเทพชั้นสูงคอยอภิบาลรักษา ซึ่งเป็นพระพุทธรูปที่ควรแก่ผู้มีบุญบารมี มีศีลธรรมและคุณธรรมโดยแท้

ดังนั้น ในการเรียบเรียงประวัติของพระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่ोजีตักขัตริย์) จึงถือเอาคำบอกเล่าของพระครูภาวนากิจโกศล (หลวงปู่สอ พันธุโล) และครูบาอาจารย์ที่เคยร่วมพรรษากับหลวงปู่สอ พันธุโล ตลอดถึงพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลายรูปที่เคยปรารภถึงเรื่องราวของหลวงพ่ोजีตักขัตริย์และหลวงปู่สอ พันธุโลนี้ เป็นเกณฑ์มาตรฐานในการเรียบเรียงความเป็นมาของหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ ดังต่อไปนี้

๑. นิमितอัศจรรย์เกี่ยวกับหลวงพ่ोजีตักขัตริย์

๑.๑ นิमितอัศจรรย์ในพรรษาที่ ๒

ในปี ๒๕๐๒ ซึ่งเป็นพรรษาที่ ๒ ของหลวงปู่สอ พันธุโล ท่านจำพรรษาอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด ในตอนเย็นวันหนึ่งขณะที่หลวงปู่กำลังนั่งสมาธิอยู่ในกุฏิ จิตใจสงบเยือกเย็นเป็นสมาธิระดับหนึ่ง ขณะนั้นได้บังเกิดนิมิตเห็นงูใหญ่ตัวสีทองเลื้อยเข้ามาภายในห้องที่นั่งสมาธิอยู่รู้สึกตามนิมิตที่ปรากฏให้เห็นราวกะมองเห็นด้วยตาเปล่า งูที่เลื้อยเข้ามานั้นตัวใหญ่มากเท่ากับต้นเสากลางบ้าน ยาวประมาณ ๖ - ๗ เมตร

ความรู้สึกของท่านในขณะเห็นงูใหญ่ นี้ว่างูมันจะเข้ามากินท่าน จึงพิจารณาดูสภาพจิตใจของตนเอง ก็พบว่าไม่มีความหวาดหวั่นต่อความตายแม้แต่น้อย แต่ถ้าหากงูมันกินจริง ๆ ก็ยอม ท่านแล้วว่าเมื่อตัดสินใจเด็ดเดี่ยวเช่นนั้นแล้วจึงปลงจิตใจลงสู่เรื่องของกรรม คือถ้าเคยสร้างกรรมไม่ดีกับงูมาในอดีตชาติ ก็ขอให้ทำร้ายหรือกินได้เลย แต่ถ้าไม่เคยมีกรรมมีเวรต่อกันก็ขอให้หนีไปอย่าทำร้ายให้ได้รับความเดือดร้อนใด ๆ เลย

หลวงปู่สอ เล่าว่า เมื่องูเลื้อยเข้ามาใกล้ตัวท่านแล้วผ่านไปด้านหลัง ไม่นานก็เข้ามาติดตัวของท่านลอยขึ้นในลักษณะขดลำตัวให้ท่านนั่ง ขณะนั้นท่านก็มีสติสัมปชัญญะรับรู้อยู่ตลอด สังเกตดูว่างูนั้นจะทำอย่างไรต่อไป ไม่นานนักหลวงปู่ก็รู้สึกว่ามีอะไรเข้าไปอยู่ในตัวท่าน และทะลุออกทางด้านหลังตรงบริเวณใกล้กับไหล่ทั้งสองข้าง หลวงปู่รู้สึกแปลกใจว่างูตัวใหญ่ขนาดนี้มันเข้าไปอยู่ในตัวท่านได้อย่างไร และที่มันทะลุออกไปด้านหลังนี้มันออกไปได้อย่างไรในความรู้สึกของท่าน ขณะนั้นเกิดสงสัยว่างูมันอยู่ในลักษณะอาการเช่นไร จึงได้ขยับมือด้านซ้ายออกจากท่านั่งสมาธิ ยกขึ้นไปสำรวจดูด้านบนบ่าไหล่ด้านซ้าย หลวงปู่สะดุ้งเล็กน้อย เมื่อมือของท่านไปกระทบกับหัวงูใหญ่เข้า ท่านจึงค่อย ๆ ลดมือลงวางไว้เช่นเดิม

หลวงปู่สอ ท่านเล่าให้ลูกศิษย์ฟังต่อไปว่า ท่านเกิดวิตกไปว่า ท่านจะกลายเป็นบุคคลประหลาด เพราะมีหัวงูทะลุออกไปด้านหลัง และแผ่ปกคลุมอยู่ คล้ายกับพระนาคปรก พຽຽນนี้เข้าท่านจะกล้าไปบิณฑบาตได้หรือ เพราะมีสภาพไม่เหมือนกับพระภิกษุ สามเณรทั่วไป พอหลวงปู่ท่านคิดวิตกได้ไม่นานงูนั้นก็เริ่มขยับออกจากภายในตัวท่าน และคลายขดลำตัวที่ทำเป็นวงกลมให้หลวงปู่หนึ่งออก จนกระทั่งกันหลวงปู่ลงกระทบกับพื้นกุฏิ เสร็จแล้วงูใหญ่ได้เลื้อยออกไปทางเดิม หลวงปู่ท่านก็ออกจากสมาธิ มือขวาจับไฟฉายที่อยู่ด้านข้างตัวฉายไฟตามงูนั้นไปก็ไม่เจอ จึงลุกขึ้นเดินออกไปนอกห้องส่องไฟหาอย่างไรก็ไม่เจอ ลงไปข้างล่าง เดินดูรอบบริเวณกุฏิก็ไม่เจองูใหญ่ตัวนั้นเลย ทำให้ท่านแปลกประหลาดใจมาก ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร ขณะที่เหตุการณ์เกิดขึ้นก็เหมือนกับมองเห็นด้วยตาเปล่า มันชัดเจนแจ่มแจ้งจนไม่อาจจะปฏิเสธได้ แม้ในปัจจุบันนี้ เหตุการณ์ที่วานี้ก็ยังประทับแน่นอยู่ในความทรงจำของท่านราวๆว่าเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวานนี้

หลวงปู่สอท่านได้เล่าเรื่องนี้ให้หลวงปู่บุญมีฟังอย่างละเอียดแต่ก็ไม่อาจสรุปหรือลงความเห็นใด ๆ ได้ว่า นิमितที่ปรากฏอย่างชัดเจนนี้มีความหมายถึงอะไร และหลวงปู่ควรจะปฏิบัติตัวของท่านต่อไปอย่างไร หลวงปู่บุญมีได้กราบเรียนเรื่องนี้ให้หลวงปู่มหาบัวทราบในวันต่อมา หลวงปู่สอก็ถูกเรียกให้ไปพบหลวงปู่มหาบัว เพื่อเล่าถวายนิमितที่เกิดขึ้นให้ท่านทราบอย่างละเอียด หลวงปู่มหาบัวหรือในอีกฐานะหนึ่งคือพ่อแม่ครูอาจารย์ของหลวงปู่สอได้เตือนหลวงปู่สอหลายอย่างเพราะเกรงว่าหลวงปู่ท่านจะเชื่อตามนิमितไปทั้งหมด จะทำให้เกิดติดในนิमितและอาจหลงไหลไปตามนิमितจนเกิดความวิปัสสนาคลาดเคลื่อนจากหลักภาวนาที่ถูกต้องได้ หลวงปู่มหาบัวยังได้สั่งกำชับว่า ต่อไปแม้ว่ามันจะปรากฏนิमितอะไรขึ้นในขณะภาวนาก็อย่าไปสนใจ ให้พิจารณาลงสู่ไตรลักษณ์ทั้งหมด และก็ไมควรที่จะไปเที่ยวพูดให้คนอื่นคนนี้ฟังมันจะกลายเป็นความเสียหายได้ หลวงปู่สอท่านก็รับฟังคำแนะนำสั่งสอนของพ่อแม่ครูอาจารย์ของท่านด้วยความเคารพ

เป็นที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งว่า นิमितที่ปรากฏขึ้นในขณะนั่งสมาธิภาวนาของหลวงปู่สอ มีความชัดเจนมากเหมือนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ เพราะตัวก็ถูกงูด้งลอยขึ้น ขาและก้นก็ได้นั่งทับงูมือก็ได้สัมผัสที่หัวงูด้วย ซึ่งแตกต่างจากนิमितโดยทั่ว ๆ ไป เพราะนิमितโดยทั่วไปนั้นถ้าเป็นภาพแม้จะชัดเจนก็ไม่อาจจะสัมผัสด้วยกายได้ เป็นเรื่องของจิตเห็น จิตรับรู้และหายไปทีจิตนั่นเอง ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์อยู่มิใช่น้อยสำหรับเรา ๆ ท่าน ๆ หรือแม้แต่องค์หลวงปู่สอ ผู้ซึ่งประสบมากับตนเอง

๑.๒ สัญญาณบ่งบอกครั้งที่ ๒ ในพรรษาที่ ๖

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ซึ่งเป็นพรรษาที่ ๖ ของหลวงปู่สอ พันธุโล วันหนึ่งขณะที่ท่านเดินดูบริเวณรอบวัด ได้บังเกิดเสียงดังขึ้น

ภายในตัวท่านได้ยินชัดเจนว่า “สัญลักษณ์ของท่านอาจารย์นั้น จะตกทอดมาจากอากาศ ในพรรษาที่ ๘ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ บางทีคนเขาเก็บไว้แล้วจะนำมาถวายภายหลัง”

หลวงปู่สอนท่านแปลกใจว่าเสียงนี้มาจากไหน เกิดขึ้นได้อย่างไร จะพูดว่าเป็นเสียงจริง ๆ ก็ได้เพราะหูสามารถได้ยินเสียงได้ จะว่าเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นภายในจิตก็อาจจะกล่าวได้ เพราะหลวงปู่ยืนยันว่ามันเกิดขึ้นภายในจิต รับรู้ได้อย่างชัดเจนภายในจิต เพราะฉะนั้น ความรู้ หรือนิมิตที่เกิดจากเสียงนี้ หลวงปู่มั่นใจว่า มันจะต้องเกิดขึ้นแน่ในอนาคต

หลวงปู่สอนได้เล่าถวายให้หลวงปู่บุญมีทราบถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ถูกเรียกไปพบหลวงปู่มหาบัวอีกครั้ง หลวงปู่มหาบัวได้ดูท่านว่า “บอกก็ครั้งแล้ว ทำไมให้พูด บ้า! บ้าสัญญา บ้าวิปัสสนา” ที่จริงแล้วการที่หลวงปู่มหาบัวดูท่าน ท่านก็ไม่ได้เสียใจหรือน้อยใจแต่ประการใด หลวงปู่เล่าว่า ในขณะที่ถูกหลวงปู่มหาบัวดูว่าบ้านั้น ท่านเอานิ้วมือออกมาหนึ่งนิ้ว ก็นับครบห้าครบสิบอยู่ ท่านจึงบอกกับตัวเองว่า “ยังไม่เป็นบ้า” หลวงปู่มหาบัวยังสั่งท่านอีกว่า “ต่อไปอย่าพูดอีก ให้มันเกิดเสียก่อนค่อยพูด”

หลังจากนั้นมาหลวงปู่สอนท่านก็ประกอบความเพียรของท่านอย่างสม่ำเสมอ แต่ยิ่งใกล้วันที่นิมิตจากเสียงบอกไว้ ก็ยิ่งทำให้จิตใจจดจ่อมากขึ้น ๑ ปีผ่านไป อย่างเข้าปีที่ ๒ คือ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งเป็นปีที่ถูกกำหนดไว้ หลวงปู่เล่าว่า อยากจะให้ดวงอาทิตย์มันขึ้นลงเร็ว ๆ ที่จิตใจมันจดจ่อเช่นนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่าจิตใจมีสมาธิวุ่นวาย กระสับกระส่ายแต่อย่างใด แต่อยากจะพิสูจน์ความจริงจากนิมิตที่เกิดขึ้นว่าจะเป็นจริงหรือจะหลอกลวง เพราะพ่อแม่ครูอาจารย์ท่านมักจะสั่งสอนลูกศิษย์เสมอว่าอย่าไปชอบใจติดใจหรือเชื่อมั่นในนิมิตที่ปรากฏจนเกินไป เพราะนิมิตเองก็เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนมันคงย่อมเปลี่ยนแปลงไปได้เสมอ ถ้าเข้าไปเชื่อมั่น

หลงไหลไปตามนิมิต อาจทำให้เสียหลักในการภาวนา หรือเกิดวิปลาสไปได้ เพราะฉะนั้น ท่านจึงตักเตือนหรือดูดำ ว่ากล่าวบ้างเพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นได้ในอนาคต

๒. นิมิตกลายเป็นความจริงในพรรษาที่ ๘

เมื่อเข้าสู่ปีพรรษาที่ ๘ วันแห่งการรอคอยยิ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ ปีนี้มีพระภิกษุสามเณรอยู่จำพรรษาที่วัดกับหลวงปู่สอ พันธุโล ประมาณ ๓-๔ รูป วันเข้าพรรษาผ่านไป พระภิกษุสามเณรทุกรูปต่างก็พยายามฝึกฝนอบรมตนเองทั้งในด้านกิจวัตรชั้ววัตร และการภาวนา เพราะในช่วงเวลาที่เข้าพรรษานี้ตามวัดป่าสายกัมมัฏฐาน ท่านมักจะถือโอกาสทำความเพียรเป็นกรณีพิเศษ เช่น อดนอน อดอาหาร หรืออดอาหารเพื่อประกอบความเพียร เติบงกรรม นั่งสมาธิภาวนา ตลอดพรรษาเพื่อเป็นการชำระซังฟอกจิตใจให้มีความขาวสะอาด ซึ่งเป็นหน้าที่อันสำคัญยิ่งของนักบวชในพระพุทธศาสนา วันเข้าพรรษาที่ ๘ ผ่านไปได้ประมาณ ๒๕ วัน ก็ถึงวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ ซึ่งตรงกับประมาณวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๐๘ วันนี้ หลังจากหลวงปู่สอฉันเช้าเสร็จแล้ว ท่านก็เก็บบริขารขึ้นกุฏิ ขณะที่นั่งพักผ่อนอยู่บนกุฏิจิตใจของหลวงปู่กำลังนึกถึงนิมิตที่เกิดขึ้นเมื่อพรรษาที่ ๒ และพรรษาที่ ๖ หลวงปู่รำพึงในใจว่า “อะไรหนอ คือสัญลักษณ์ของเราที่จะได้มาในวันนี้”

ในขณะนั้นหูของหลวงปู่ก็พลันได้ยินเสียงเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ดังลั่นเข้ามาในวัด หลวงปู่จึงมองออกไปด้านหน้ากุฏิก็เห็นเครื่องบินจริง ๆ ต้นไม้บริเวณด้านหน้ากุฏิโอนเอนไปมาใบไม้ปลิวว่อนไปทั่วบริเวณนั้น หลวงปู่คิดในใจว่า เครื่องบินมันลงจอดที่วัดหรืออย่างไร มันไม่อาจจะลงจอดได้ เพราะบริเวณแคบ แต่ในขณะที่หลวงปู่กำลังคิดอยู่นั้น เครื่องบินดังกล่าวก็นิ่งจอดลานดินด้านหน้ากุฏิจริง ๆ ท่านเพ่งมองไปยังเครื่องบิน

ก็เห็นบุคคลที่หนึ่งในเครื่องบินนั้น แตกต่างจากคนเราทั่วไป ลักษณะคล้ายกับพระอินทร์หรือเทวดาองค์ใดองค์หนึ่ง

ขณะที่มองเห็นเทวดานั้น จิตมันบอกหลวงปู่ว่า นั่นคือพระอินทร์ เพราะดูลักษณะการแต่งกาย และสีผิวแล้วคล้ายกับที่เราเคยเห็นในภาพในมือของพระอินทร์นั้น เขาถือพิณมาด้วยหลวงปู่มองเห็นพระอินทร์ถือพิณก็นึกถึงพุทธประวัติตอนที่พระมหาบุรุษทรงบำเพ็ญทุกรกิริยาอาศัยที่พระอินทร์มาติดพิณถวายจึงทรงได้คิดในการทำความเพียรเปลี่ยนจากการทรมานตนให้ลำบากมาดำเนินความเพียรทางจิตจนได้ตรัสรู้ธรรมเป็นพระพุทธรูปเจ้าในที่สุด

พระอินทร์เดินตรงมาที่กุฏิหลวงปู่ แต่ไม่ขึ้นมาบนกุฏิเขาเดินเข้าไปใต้ถุนกุฏิ หลวงปู่ลุกขึ้นไปแล้วก้มมองลงดูใต้ถุนกุฏิก็ไม่เห็นใคร และเมื่อมองกลับไปก็เครื่องบินจอดอยู่ก็ไม่เห็นเครื่องบินดังกล่าวเลย หายไปอย่างไร่อย

หลวงปู่ท่านนึกแปลกใจว่าทั้งพระอินทร์และเครื่องบินหายไปไหนโดยไม่มีร่องรอย หรือสิ่งนั้นเป็นเครื่องหมายสัญลักษณ์ของเราอย่างนั้นหรือ ขณะกำลังคิดใคร่ครวญอยู่นั้น พลันก็ได้ยินเสียงรถดังเข้ามาในวัด จิตมันบอกกับท่านว่า **“มาแล้วนะ มาแล้ว”** ไม่นานนักก็มีรถสี่ขาเป็นรถบรรทุกริ่งเข้ามาในวัด และมาจอดตรงบริเวณที่เครื่องบินลงจอดพอดี

หลวงปู่เพิ่งมองไปที่รถเห็นบุคคล ๒ คน เป็นหญิงกับชาย ฝ่ายชายเดินถือขันดอกไม้ตรงมาหาหลวงปู่ที่กุฏิ แต่ผู้หญิงยืนถือห่อผ้าขาวอยู่ที่ข้างรถ หลวงปู่จำได้ว่าบุคคลทั้ง ๒ นี้ คือนายกำพล ทองทิพย์ และนางแท่ง ทองทิพย์ เป็นสามีภรรยาเก่า มีครอบครัวอยู่ในตัวอำเภอบ้านผือนั่นเอง เขาเดินขึ้นมาราบหลวงปู่บนกุฏิพร้อมกับยื่นขันดอกไม้ไปถวายหลวงปู่ แต่หลวงปู่ท่านห้ามไว้พร้อมกับถามว่า **“โยมมาธุระอะไร”** เขาตอบว่า **“ผมเอาของมาถวายหลวงพ่อกับครับ”** หลวงปู่ถาม **“ของอะไร”** **“พระพุทธรูปครับ”** เขาตอบ

นายกำพล ลุกขึ้นแล้วเดินลงไปข้างล่าง พร้อมกับรับเอาห่อผ้าขาวจากภรรยา แล้วเดินขึ้นมาบนกุฏิพร้อมกัน เขาแก้ห่อผ้าขาวนั้นออกภาพที่ปรากฏต่อหน้าหลวงปู่สอขณะนั้น คือพระพุทธรูปปางนาคนครก ลักษณะแบบโบราณ จิตของหลวงปู่บอกท่านว่าใช่แล้ว ! เมื่อชื่นชมพระพุทธรูปพอสมควรแล้วท่านจึงถาม ๒ สามีภรรยาว่า เพราะเหตุใดจึงได้เอาพระนี้มาถวายท่าน เขาเล่าความเป็นมาให้ท่านฟังอย่างละเอียดว่าหลายปีมาแล้วที่เขาได้รับพระองค์นี้มาจากพี่ชายขณะนั้นเขายังไม่ได้แต่งงาน แต่พ่อแต่งงานมีครอบครัวภรรยาของเขาฝันแทบทุกคืนว่าพระพุทธรูปองค์นี้ท่านสั่งให้เอาท่านไปถวายหลวงพ่อดาวป่า จนกระทั่งมาเมื่อคืนวานนี้พระพุทธรูปองค์นี้ได้บอกและบังคับภรรยาว่าพระพุทธรูปองค์นี้ไม่ใช่ของพวกเธอ เป็นของหลวงพ่อดาวป่า ให้เอาไปถวายท่านตอนเช้าวันพรุ่งนี้ เพราะฉะนั้น ๒ สามีภรรยาจึงได้นำมาถวายหลวงปู่สอหลวงปู่ท่านถามเขาว่า **“พระพุทธรูปนี้พวกโยมได้มาอย่างไร”** เขาตอบว่า **“ผมก็ไม่ทราบว่ามีเหตุอันมาอย่างไรแต่เท่าที่จำได้คือตกทอดมาจากพ่อของพ่อ (ปู่) พ่อของพ่อตาย พ่อของเขาก็เก็บรักษาไว้ พ่อตาย พี่ชายของเขาก็เก็บรักษาไว้พี่ชายตาย เขาจึงได้นำมาเก็บรักษาไว้จนกระทั่งนะบัดนี้ก็หลายปีพอสมควร”**

เมื่อเขาเล่าความเป็นมาทั้งหมดให้หลวงปู่ฟังแล้ว ท่านจึงบอกให้เขายกขันดอกไม้และพระพุทธรูปเข้ามาถวาย เสร็จแล้วท่านก็ให้ศิลาให้พร ๒ สามีภรรยาจึงได้เดินทางกลับไป

หลวงปู่สอท่านไม่รอช้าเมื่อได้รับพระพุทธรูปมาตรงตามนิมิตที่ปรากฏชัดเจนในพรรษาที่ ๒ และพรรษาที่ ๖ เท่ากับเป็นการยืนยันความจริงของนิมิตนั้น ท่านปรารถนาที่จะนำสิ่งของดังกล่าวนี้ไปถวายให้พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวและหลวงปู่ขาวได้ชม จึงได้เรียกให้โยมคนหนึ่งไปเอารถออกมารับท่านไปวัดป่าบ้านตาดและวัดถ้ำกลองเพล

เวลาประมาณ ๔ โมงเช้า หลวงปู่สอไปถึงวัดป่าบ้านตาด ท่านรีบเดินตรงไปยังกุฏิพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว ขณะนั้น ท่านกำลังนั่งรออยู่ด้านนอกห้อง คล้ายกับว่าท่านกำลังนั่งรอใครอยู่ พอเห็นหลวงปู่สอขึ้นไปกราบบนกุฏิ ท่านก็พูดทักว่า “ว่ายังใจสิ่งที่ท่านพูดเป็นจริงหรือเปล่า”

หลวงปู่สอท่านไม่ตอบ แต่บอกให้คนขับรถไปเอาสิ่งของดังกล่าวนั้นมาถวายให้ท่านดู เมื่อเปิดฝ้าที่ห่อคลุมอยู่ออก พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวพูดว่า “อ้อ! มันเก่งกว่าพ่อมันอีกนะ! ของดีนะนี่! ให้รักษาให้ดี”

เวลาประมาณเที่ยงวัน หลังจากนำพระพุทธรูปไปถวายให้พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวท่านชม หลวงปู่สอก็เดินทางไปถึงวัดถ้ำกลองเพล หลวงปู่สอร้องเรียกหลวงปู่ขาวอยู่พักหนึ่งท่านจึงมาเปิดประตูกุฏิ หลวงปู่สอรีบกราบเรียนว่า “ได้มาแล้วครับหลวงปู่”

หลวงปู่ขาวพิจารณาดูพระพุทธรูปอย่างละเอียดพร้อมกับสอบถามความเป็นมาต่าง ๆ แล้วจึงพูดว่า “เป็นของดีจริง ๆ นะ ให้ท่านรักษาไว้ให้ดี” หลวงปู่ขาวขอพระพุทธรูปไว้เพื่อภาวนาดูอีกครั้งหนึ่งประมาณ ๑ อาทิตย์ เสร็จแล้วหลวงปู่สอจึงกราบลาท่านกลับวัดอรุณญิกาวาส

เมื่อครบ ๑ อาทิตย์หลวงปู่สอจึงเดินทางไปวัดถ้ำกลองเพลเพื่อรับพระพุทธรูปคืน หลวงปู่ขาวเล่าให้ท่านฟังว่า ขณะที่พระพุทธรูปองค์นี้อยู่ในกุฏิท่านในตอนกลางคืนจะมีแสงสว่างรุ่งเรืองออกมาจากองค์ท่าน มีอยู่คืนหนึ่งมีช้างป่ามาเดินวนเวียนอยู่ข้างกุฏิท่าน แสงสว่างจากองค์พระทำให้สามารถมองเห็นช้างได้

หลวงปู่ขาวได้มอบพระคืนให้หลวงปู่สอ พร้อมกับพูดว่า “พระพุทธรูปนี้เป็นของดีจริง ๆ นะ คุณลักษณะของท่านสิ ปกป้องคุ้มครอง ต่อไปภายหน้าบ้านเมืองจะได้พึ่งพาอาศัยท่าน ให้รักษาไว้ให้ดี ๆ”

ชาวคราวที่หลวงปู่สอได้รับพระพุทธรูปเก่าแก่มีความศักดิ์สิทธิ์ตรงตามนิมิตที่ปรากฏไว้ เป็นเรื่องเล่าสือกันในกลุ่มพระเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และเพื่อนสหธรรมิกหลายรูป ในจำนวนนี้มีพระเถระผู้ใหญ่ในสายกัมมัฏฐานได้เดินทางมาขอดูพระพุทธรูปดังกล่าวที่วัดอรัญญิกาวาส เช่น หลวงปู่เทศก์ เทสรังสี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ และหลวงปู่ฝัน อจาโร เป็นต้น โดยเฉพาะหลวงปู่ฝัน อจาโร ได้มาพักค้างคืนอยู่กับท่านด้วย หลวงปู่ฝันพูดกับหลวงปู่สอว่า **“ไหนเอามาดูซิ พระที่เกิดในสมาธิ”** เมื่อหลวงปู่สอถวายให้ท่านดูแล้ว หลวงปู่ฝันท่านบอกว่า **“อ้อ ! ดีจริง ๆ หายากนะ พระที่เกิดจากสมาธิอย่างนี้ ร้อยองค์พันองค์ก็ไม่มียอดหนึ่งนะ”**

หลังจากที่หลวงปู่สอ พันธูโล ได้รับพระพุทธรูปมาตามนิมิตที่ปรากฏขณะทำสมาธิ ปรากฏว่าพระพุทธรูปองค์นี้สามารถที่จะสื่อความหมายกับหลวงปู่สอได้ ท่านจะทำอะไรจะไปที่ไหนหรือมีเหตุการณ์อะไร พระพุทธรูปองค์นี้มักจะบอกหรือตักเตือนท่านเสมอ ในบางครั้งท่านจะเทศน์อบรมหลวงปู่สอเหมือนกับครูบาอาจารย์ที่หวังดีต่อศิษย์ คอยพร่ำสอนตักเตือนศิษย์ทีเดียว

หลวงปู่สอท่านเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่าในช่วงเวลาที่ออกเที่ยวธุดงค์ท่านก็จะอาราธนาใส่ในย่ามสะพายไปไหนต่อไหน ตลอด ระยะเวลาประมาณ ๒๐ ปี จนย่ามขาดไปหลายผืน หรือแม้กระทั่งเส้นเอ็นบริเวณบ่าไหล่ หลวงปู่เสียทำให้เจ็บปวดเวลายกแขนอยู่เสมอจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ในคราวที่ได้พระพุทธรูปมาใหม่ๆ ลูกศิษย์หลวงปู่คิดจะเรียกพระพุทธรูปองค์นี้ว่า หลวงพ่อนาค ซึ่งไปตรงกับหลวงพ่อนาค บ้านแวง อำเภอบ้านฝ้อ หลวงปู่จึงกราบเรียนถามท่านว่าชื่ออะไรท่านบอกว่าท่านเป็นสังฆธรรม ให้เรียกชื่อท่านว่าหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ หลวงปู่สอ และลูกศิษย์ของท่านจึงเรียกพระพุทธรูปองค์นี้ว่า **“หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์”** ตั้งแต่บัดนั้นมา

ลักษณะของพระพุทธรูป “หลวงพ่ोजีตักขัตริย์”

เป็นพระพุทธรูปปางนาคปรก ขนาดกว้างฐานพระประมาณ ๑๐ นิ้ว สูงประมาณ ๑๕ นิ้ว เป็นพระพุทธรูปหล่อแบบโบราณเนื้อสัมฤทธิ์ หน้าหนักประมาณ ๑๐ กิโลกรัม อายุตามการสันนิษฐานของเจ้าหน้าที่กรมศิลปากร ประมาณ ๘๐๐ ปี ซึ่งใกล้เคียงกับที่หลวงปู่สอกราบเรียนถามหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ท่านว่าอายุ ๘๐๐ กว่าปี นอกจากนั้นท่านยังบอกว่า ท่านเข้ามาครั้งแรกที่จังหวัดนครปฐม ในประเทศไทยจะมีพระพุทธรูปลักษณะเช่นนี้อยู่ ๒ องค์ องค์หนึ่งในเจดีย์นครปฐม ส่วนอีกองค์หนึ่งอยู่กับหลวงปู่สอ พันธุโล วัดบ้านหนองแสง จังหวัดยโสธร

พระพุทธรูป หลวงพ่ोजีตักขัตริย์นี้ยังมีลักษณะที่แปลก คือ มีพญางูใหญ่ ๗ ตัว ๗ หัว แผ่ปกคลุมองค์พระอยู่ โดยส่วนมากแล้วเราจะเห็นเฉพาะเป็นนาคตัวเดียว ๗ หัว หรือ ๕ หัว เท่านั้น องค์พระมีลักษณะคล้ายศิลปะสมัยเชียงแสนหรือทางเวียงจันทน์

พุทธานุภาพของพระพุทธรูปสิริสัตตราช (หลวงพ่ोजีตักขัตริย์)

ในเรื่องอานุภาพและพุทธคุณหลวงพ่ोजีตักขัตริย์นั้น ในสมัยที่หลวงปู่สอ พันธุโล ยังจำพรรษาอยู่วัดอรุณญิกาวาส อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี เป็นที่ทราบดีว่าเวลาชาวบ้านหรือใครมีปัญหาอะไรก็มักจะไปให้หลวงปู่สอท่านช่วยถามหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ให้ว่าเหตุการณ์นั้น ๆ จะเป็นเช่นไร

หลวงปู่สอท่านเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งหลวงพ่อนาคบ้านแวงถูกขโมยลักไปพร้อมกับพระพุทธรูปของวัดใกล้เคียงอีกหลายองค์ ผู้ใหญ่บ้านและชาวบ้านในสมัยนั้นได้มากราบเรียนถามหลวงปู่สอว่าจะได้คืนหรือไม่ และถ้าได้คืนจะติดตามไปที่ไหน

หลวงปู่กราบเรียนถามหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์แล้ว ท่านบอกญาติโยม บ้านแวงว่าได้คืนภายใน ๑๕ วัน และให้ติดตามไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ คือ ทางจังหวัดหนองคาย ก็จะได้ของดังกล่าวคืน ขณะนี้ของดังกล่าวมีคนยึดไว้ได้แล้ว และเมื่อชาวบ้านติดตามไปก็ได้อะไรของนั้นคืน เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจยึดของกลางที่ผู้ร้ายเอามาออกเรือขายไว้ได้

เพื่อเป็นการยืนยันให้เห็นถึงลักษณะของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ที่ท่านพูดได้ หรือติดต่อสื่อความกับหลวงปู่สอได้ ผู้เขียนขอยกเรื่องหนึ่งที่ท่านเคยเล่าให้ฟังอยู่บ่อย ๆ คือ ในช่วงที่ประเทศลาวกำลังมีการปฏิวัติรัฐประหาร บ้านเมืองเกิดการต่อสู้ฆ่าฟัน ทั้งนี้ เราเรียกการปฏิวัติในครั้งนั้นว่า กองแลปฏิวัติหลวงปู่ไปพักภาวนาอยู่วัดร้างแห่งหนึ่ง ในระหว่างนั้นทหารทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ยิงปืนและลูกกระเบิดข้ามหัวไปมา อยู่ตลอดวันตลอดคืน หลวงปู่ท่านพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะอยู่ต่อไปก็จะไม่ปลอดภัยต่อชีวิต ท่านจึงตัดสินใจจะข้ามมาฝั่งไทย ในขณะที่จิตคิดเช่นนั้นปรากฏเสียงเทศน์อบรมของหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ขึ้น เพื่อให้หลวงปู่สอได้พิจารณาตาม มีอยู่ตอนหนึ่งหลวงปู่สอบอกหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ว่า **“จะอยู่ได้อย่างไร มันยิงปืนมาถุกกระบาลก็ตายสิ !”** หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ให้กำลังใจหลวงปู่สอว่า **“ไปกลัวมันทำไม ไอ้กองแล”** การโต้ตอบกันระหว่างหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์และหลวงปู่สอดำเนินไปนานพอสมควร สุดท้ายหลวงปู่สอท่านก็ตัดสินใจกลับมาฝั่งไทยในตอนเช้าของวันต่อมา และไปพักอยู่กับหลวงปู่บัวพา วัดป่าพระสถิตย์

หลวงปู่สอเล่าพลางหัวเราะว่า **“ถ้าเชื่อท่านตอนนั้นไม่รู้เหตุการณ์จะเป็นอย่างไร”**

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์เห็นว่าท่านเป็นพระพุทธรูปคู่บุญบารมีของหลวงปู่สอ พันธุ์โล เมื่อเราเห็นหลวงปู่สอ นั้นหมายความว่าเราต้องเห็นหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ และไม่ว่าท่านจะเดินทางไปไหนหลวงปู่ท่านมักจะ

อัญเชิญหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ไปด้วยเสมอ นอกจากนี้ ในเรื่องอานุภาพ และพระพุทธรูปคุณหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ที่ได้เกิดขึ้นมีมากมายหลาย เหตุการณ์ด้วยกัน แต่ ณ ที่นี้จะนำมาเพียงบางเหตุการณ์เท่านั้นเพื่อนำ มาเป็นข้อคิดและ/หรือคติสอนใจให้กับท่านทั้งหลาย ดังนี้

๑. ช่วยให้ฝนตกที่เขื่อนสิริกิติ์

มีอยู่ครั้งหนึ่งคณะศิษย์การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยนิมนต์ ท่านและคณะสงฆ์ไปแผ่เมตตาและอธิษฐานพรแก่พนักงานของเขื่อนภูมิพล และเขื่อนสิริกิติ์ ถ้าจำไม่ผิดคงเป็นช่วงเดือนเมษายน ปี ๒๕๔๑

ขณะที่ไปถึงเขื่อนสิริกิติ์ เจ้าหน้าที่ที่ทำงานอยู่ที่นั่นรายงานว่่าที่นี้ ฝนไม่ตกมานานแล้ว ไม่ทราบว่่าปีนี้จะแล้งอีกหรือเปลว

ในตอนบ่ายคณะสงฆ์ได้ลงเรือไปทำอุโบสถสังฆกรรมในเขื่อนสิริกิติ์ ซึ่งถือว่่าเป็นอุโบสถสังฆกรรมครั้งประวัติศาสตร์ เมื่อทำอุโบสถสังฆกรรม เรียบร้อยแล้ว หลวงปู่สอนนำนั่งสมาธิ จนได้เวลาพอสมควรท่านจึงยุติ หลังจากนั้น หลวงปู่ได้พูดคุยกับลูกศิษย์ทั้งหลายว่่า “**คืนนี้ฝนจะตก**” ทุกคนบนเรือไม่มีใครคิดว่่ามันจะเป็นอย่่างที่หลวงปู่พูด เพราะมันไม่มี วี่แววว่่าฝนจะตกเลย กว่่าที่เรือจะเข้าเทียบฝั่งได้ก็ใช้เวลาเกือบ ๑ ชั่วโมง พอเข้าที่พักรับรองหลวงปู่พูดกับลูกศิษย์อีกว่่า “**คืนนี้จะไม่นอน จะภาวนา ขอหลวงพ่อให้ฝนตก**”

ประมาณ ๔ ทุ่มครึ่ง ปรากฏท้องฟ้าเริ่มมีเมฆมาก ลมพัดแรง เสียงฟ้าร้องสนั่นไปทั่วหุบเขา ฝนเริ่มตกลงมานานประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง กิ่งไม้ใบไม้บริเวณที่พักรับรองหล่นเกลื่อนกลาดไปหมด แม้เต็นท์ที่ทาง เจ้าหน้าที่จัดไว้สำหรับใช้เป็นที่ตักบาตรทำบุญในช่วงตอนเช้าก็ถูกกระแสลมพัดล้มระเนระนาดเปียกปอนหมด ผู้เขียนอยู่ในเหตุการณ์ตลอด มีความรู้สึกอัศจรรย์ใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จนชนลูกเกิดปีติยินดีใน

อานุภาพของท่านเพราะแต่ก่อนมันไม่มีวีแววเลยว่าฝนจะตก แต่คืนนั้น ฝนก็ตกลงมาตามที่หลวงปู่สอท่านพูด เหตุการณ์ครั้งนั้นยังคงประทับอยู่ในความทรงจำของคณะศิษย์และเจ้าหน้าที่ของเขื่อนสิริกิติ์จนกระทั่งบัดนี้

๒. เอื้ออำนวยให้บังเกิดโชคลาภ

ผู้เขียนเคยได้ยินหลวงปู่สอท่านเล่าให้ฟังว่า มีลูกศิษย์ของท่านทางจังหวัดพิษณุโลก เคยประสบปัญหาหลายอย่าง มีการฟ้องร้องคดีความกันในระหว่างญาติพี่น้อง แต่เนื่องจากโยมคนนี้เป็นคนดีมีศีลธรรม เขาได้เคยกราบหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์และหลวงปู่สอ ตลอดถึงมีความศรัทธาเชื่อมั่นมานานแล้ว มีอยู่วันหนึ่ง เขาทำวัตรสวดมนต์เย็นและนั่งสมาธิอยู่ ปรากฏหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์มาบอกว่า “อย่าเป็นคดีความกันเลย เขาอยากได้ที่ดินมรดกก็ให้เขาไปเถอะ หลวงปู่จะช่วยเหลือเอง” เนื่องจากโยมคนนี้เขามีความเคารพศรัทธาเชื่อมั่นในหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์อยู่แล้ว เมื่อท่านมาบอกจึงปฏิบัติตาม หลังจากนั้นมาเวลานั่งสมาธิ หลวงปู่เจ็ดกษัตริย์จะให้กำลังใจเขาเสมอและแนะนำให้ดำเนินชีวิตประกอบกิจการตามที่เหมาะสมอยู่เสมอ จากที่โยมคนนี้มาอยู่พิษณุโลกต้องเช่าที่ดินเขาอยู่ ต้องกู้เงินจากธนาคารมาซื้อที่เพื่อสร้างบ้าน โดยที่มีเงินเดือนจากการทำงานราชการเพียงนิดหน่อยสำหรับใช้หนี้ แต่ด้วยความเป็นคนดีมีศีลธรรม และยึดมั่นในพระรัตนตรัยและหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์ เขาได้ผ่านพ้นอุปสรรคปัญหาด้วยความภูมิใจและมีฐานะการงานการเงินที่ดีขึ้น ที่ดินที่กู้เงินมาซื้อไว้ปรากฏว่ามีการตัดถนนรอบเมืองผ่าน มีคนมาขอซื้อเป็นเงินล้านกว่าบาท ปัจจุบันเขามีตึกสำหรับค้าขาย มีอาชีพที่มั่นคง มีความสุข ความอบอุ่นในครอบครัวเป็นอย่างดีและที่สำคัญ เขาเป็นผู้นำเพื่อนฝูงและญาติมิตร ในการบำเพ็ญบุญมาโดยตลอด

๓. เอื้ออำนวยให้การค้าขายประสบผลสำเร็จ

ส่วนผู้ที่มีอาชีพค้าขาย หลายคนที่ได้รับพระกริ่งหรือเหรียญหลวงพ่ोजีตักขัตตีย์ไปสักการบูชา และเป็นคนที่ดีมีศีลธรรม เมื่อเขาตั้งจิตอธิษฐานขอพึ่งพุทธบารมีของท่าน ไม่นานก็ได้รับผลสำเร็จตามสมควรแก่กิจการนั้น ๆ แก่บุคคลนั้น ๆ ขอยกตัวอย่างผู้ที่ได้รับผลสำเร็จแล้วเขามาเล่าให้ผู้เขียนฟัง

ได้มีแม่ค้าขายอาหารอยู่ในตลาดโชคชัย 4 ผู้เขียนชอบเรียกเขาว่า “โยมอ้วน” เมื่อปี ๒๕๔๑-๒๕๔๒ เขาโดนพิษเศรษฐกิจเล่นงานหนัก รถที่ใช้ค้าขายคู่ชีพก็ถูกยึด เพราะไม่มีเงินส่งงวด ยิ่งกว่านั้นการค้าขายก็ไม่ดี ได้กำไรบ้าง อยู่ตัวบ้าง ขาดทุนบ้าง ทำให้ทุกข์ใจมาก จิตวิตกต่าง ๆ นานา และเป็นธรรมดาของคนทำงานหนัก ใช้แรงงานมากเกินไป เมื่อทุกข์ใจมีปัญหา ก็มักจะหาทางออกด้วยการดื่มเหล้า ท่านวิญญูชนพึงไตร่ตรองดูเถิดว่า ถ้าเหล้ามันช่วยแก้ปัญห เศรษฐกิจ ปัญหาครอบครัว ปัญหาจิตใจได้เหมือนอย่างที่หลายคนคิดกัน ป่านนี้คนที่ชอบกินเหล้า เจริญกันไปหมดแล้วและพระพุทธเจ้าก็คงจะไม่ทรงห้ามไว้ในศีลข้อที่ ๕ แต่อย่างใดเลย ในทางตรงกันข้ามเรามากจะได้ยินผลเสียของเหล้าอยู่เสมอ เช่น เมาสุราอาละวาด, เมาสุราแล้วขับรถประมาท, เมาสุราแล้วขาดสติ ประพฤติผิดจารีตประเวณี, สุขภาพกายแย่ สุขภาพจิตเสื่อมถอย ตลอดถึงเป็นโรคตับแข็งเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง เป็นต้น โยมอ้วนพอเจอปัญหาก็มักจะดื่มเหล้าทุกวัน เพื่อดับความทุกข์ใจ แต่ยิ่งดื่มก็ยิ่งเพิ่มปัญหา เพราะนอกจากจะค้าขายไม่ได้แล้วรายจ่ายกลับเพิ่มขึ้น บางวันเมามากก็ตื่นสายทำงานไม่ค่อยได้ เป็นสภาพที่ทุกข์มากเหมือนกัน และสภาพการณ์อย่างนี้ก็ดำเนินต่อเนื่องกันมานานเป็นปี เมื่อมีคนในตลาดโชคชัยเล่าให้ฟังเรื่องหลวงพ่ोजีตักขัตตีย์ และแนะนำให้เข้าไปกราบอธิษฐาน ก็ยังซึ้งใจอยู่นานเพราะไม่รู้จักเจ้าของบ้านเรือนไทย คือคุณวิลาส - คุณหญิงสุรีพันธุ์

มณีวัต แต่เมื่อเห็นว่าการไปทำบุญ กราบพระอธิษฐานขอพึ่งพุทธบารมี จากท่านน่าจะช่วยให้มีกำลังใจ มีความอบอุ่นใจ และมีที่พึ่งทางใจมากขึ้น

เขาได้ไปกราบหลวงพ่ोजีตกษัตริย์จำลอง ขนาด ๓๙ นิ้ว ที่บ้านเรือนไทย บางครั้งก็ได้กราบ หลวงปู่สอ พันธุโล ด้วย ได้อธิษฐานขอพึ่งพุทธบารมีขอให้ค้าขายดี มีกำไร เลี้ยงครอบครัวได้ หลังจากนั้นเขาพบว่าอาหารเริ่มขายได้ดีมากขึ้น มีกำไรมากขึ้น บางครั้งมีโชคลาภด้วย ก็ยิ่งทำให้เขามีกำลังใจในการทำความดี ทุกวันเขาจะไปกราบหลวงพ่ोजีตกษัตริย์ที่บ้านเรือนไทย วันละ ๓ ครั้งเป็นอันน้อย จากคนที่มีความท้อแท้มีความทุกข์ใจและไม่ค่อยได้ทำบุญให้ทาน และชอบดื่มเหล้าเป็นประจำ เขาได้ปรับปรุงตัวเองใหม่ รู้จักไหว้พระสวดมนต์ รู้จักทำบุญให้ทานเป็นประจำ รู้จักฟังธรรม พยายามงดเว้นจากการดื่มเหล้าโดยมีจิตใจยึดมั่นอยู่ในคุณพระรัตนตรัย และหลวงพ่ोजีตกษัตริย์ นับว่าเขาได้พบเส้นทางชีวิตที่ปลอดภัยและได้รับความสุขความสำเร็จในอาชีพตามสมควรแก่ฐานะของเขาเป็นอย่างดี ปัจจุบัน โยมอ้วนก็ยังค้าขายอยู่ที่ตลาดโชคชัย 4 แต่ระยะหลังจากนี้มีภาระมากขึ้น เนื่องจากตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่า ถ้ามีโชคแล้วจะซื้อรถคันใหม่ มารับใช้อุปถัมภ์ในการเดินทางแก่ หลวงปู่สอ พันธุโล และคณะสงฆ์ ปรากฏว่ามีโชคลาภจริง ๆ ขณะนี้ได้ออกรถตู้คันหนึ่งวิ่งโดยสารอยู่ในกรุงเทพฯ เลยทำให้มีภาระมาก ไม่ค่อยมีเวลามากกราบไหว้พระและทำบุญเหมือนแต่ก่อน

๔. ช่วยให้แก่ล้าคลาดปลอดภัย

หลวงพ่ोजีตกษัตริย์ นอกจากจะเอื้ออำนวยสนับสนุนให้ผู้ที่เคารพศรัทธา และเป็นผู้มีศีลธรรมอันดีงาม ประสพโชคลาภ ตลอดถึงมีความสำเร็จในอาชีพที่สุจริตตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคลแล้ว ในด้านที่ช่วยให้แก่ล้าคลาดปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ก็มีปรากฏเหตุการณ์ที่

หน้าอัศจรรย์ใจอยู่หลายเรื่องดังจะยกมาเล่าเป็นเครื่องยืนยันถึงพุทธานุภาพของหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ดังต่อไปนี้

เมื่อปลายปี ๒๕๔๒ ในช่วงเทศกาลทำบุญทอดกฐิน คือ ในระหว่างเดือนตุลาคม (ออกพรรษาแล้ว) ไปจนถึงกลางเดือนพฤศจิกายน ระยะเวลา ประมาณ ๑ เดือน มีพระพุทธานุญาตให้พระสงฆ์ที่จำพรรษาอยู่ในอาวาสใดอาวาสหนึ่งตลอดไตรมาส ๓ เดือน และมีจำนวน ๕ รูป ขึ้นไปรับผ้ากฐินสำหรับนำมาตัดเย็บเป็นผ้าไตรจีวรได้ เรียกว่าเป็นช่วงกฐินกาลหรือจีวรกาล เมื่อเลยกำหนดนี้ไปแล้วก็ไม่สามารถทำได้

ในช่วงดังกล่าวนี้ ที่วัดป่าบ้านหนองแสง อ.เมือง จ.ยโสธร คณะศิษยานุศิษย์ ซึ่งมี คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต เป็นประธาน ได้เชิญองค์ผ้าพระกฐินพระราชทาน ของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถไปทอดถวาย แต่หลวงปู่สอ พันธุ์โล และคณะสงฆ์วัดป่าบ้านหนองแสงด้วย ในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ขณะเดียวกันก็ได้จัดตั้งกองผ้าป่าสำหรับถวายวัดต่างๆ อีกจำนวน ๘ วัด รวมเป็น ๙ วัดพอดีทั้งนี้คณะกรรมการดำเนินงาน ได้ถือเอานิมิตมงคลวันเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๖ รอบ (๗๒ พรรษา) น้อมจิตถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชชมหาราช ในวโรกาสอันเป็นมงคลนี้ด้วย และได้มีพุทธศาสนิกชนผู้มีความเลื่อมใสศรัทธาในหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ และหลวงปู่สอ พันธุ์โล บริจาคทรัพย์ในการบุญครั้งนั้น รวมทั้งหมดประมาณ ๖ ล้าน ๕ แสนบาท ในโอกาสเดียวกันนี้คณะกรรมการได้ขออนุญาตหลวงปู่สอ สร้างเหรียญหลวงพ่ोजืดกษัตริย์สำหรับแจกในงานกฐินด้วย รูปแบบเหรียญนั้นเป็นพิมพ์หยดน้ำ ด้านหน้าเป็นหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ ด้านหลังเป็นรูปเจดีย์ที่วัดป่าบ้านหนองแสงปรากฏว่ามีตำรวจจากจังหวัดอุบลราชธานีมาร่วมงานได้รับแจกเหรียญไปด้วย เมื่อเขาลงไปกรุงเทพฯ เพื่อติดต่อราชการขณะเดินทางด้วยรถยนต์ไปกับคณะประมาณ

๔-๕ คน รถได้ชนกันอยู่บนสะพาน ด้วยความเร็วของรถจึงทำให้แรงกระแทกรุนแรงมาก รถเสียหายแต่คนอยู่บนรถทั้งหมดไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย เขาเล่าให้ผู้เขียนฟังว่าในขณะที่รถจะชนกัน เขาเห็นพระสงฆ์คล้ายหลวงปู่สอ ยืนอยู่ด้านหน้ารถ แล้วเอามือดันหน้ารถไว้ ไม่ให้กระแทกแรง วันต่อมาเขารีบไปกราบหลวงปู่ที่บ้านเรือนไทย ลาดพร้าวททม. เล่าเรื่องทั้งหมดถวายท่าน ซึ่งก็มีคณะกรรมการและญาติโยมที่มากราบนมัสการหลวงปู่สอ ได้ยินที่เขาเล่าถวายหลวงปู่ด้วยหลายคน

ปัจจุบันตำรวจคนนี้ได้ขอย้ายเข้าไปทำงานที่กรุงเทพฯ อยู่สายตรวจ ๑๙๑ ผู้เขียนจำไม่ได้ว่าอยู่สถานีตำรวจใด แต่ก็รู้จักกันดีเพราะเขาเคยไปทำบุญที่วัดบ่อยๆ

เรื่องที่ยกมาเล่า เพื่อยืนยันถึงพุทธทานุภาพหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์ ที่ช่วยให้ผู้เคารพศรัทธา รอดพ้นจากการบาดเจ็บ หรือสูญเสียชีวิต เป็นประสบการณ์ตรง ที่น่าหวาดเสียว และน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง ท่านผู้อ่านคงนึกอยากจะถามผู้เขียนว่า “ที่**ไม่มีอุบัติเหตุเลย หรือไม่มีการสูญเสียชีวิตเลย ไม่มีหรือ**” ขอบตอบว่า มีอยู่บ้างเหมือนกัน เช่น คนขับรถไปกรุงเทพฯ กับผู้เขียนเมื่อปี ๒๕๔๑ ขณะขับรถจะเข้าสู่เขตกรุงเทพฯ เวลาประมาณตี ๔ คนขับรถมีชื่อว่า อนุสิทธิ์ วังภูสิทธิ์ หลับในขณะรถวิ่งอยู่เลนกลางถนนใหญ่ ผู้เขียนก็ไม่เฉลียวใจเพราะก็วิ่งไปปกติอยู่ แต่ไม่นานคนขับก็ชะลอรถ เปลี่ยนเลนไปชิดซ้ายแล้วก็จอดรถ เปิดประตูรถลงไปปัสสาวะที่ข้างถนน แล้วกลับมาขึ้นรถขับไปจนถึงบ้านเรือนไทยลาดพร้าว ประมาณตี ๕

ตอนเช้า เขาเล่าให้ฟังว่า ขณะขับรถมาก่อนจะจอดรถเขาหลับในอยู่หลายนาที และช่วงเวลานั้นมีคนมากระชกที่หัวว่า “**ให้ชะลอรถ และชิดซ้าย**” เขาก็ปฏิบัติตาม เมื่อรถจอดแล้วเขาจึงสะดุ้งตื่นขึ้นจากความหลับ ผู้เขียนมานึกย้อนดูเหตุการณ์ในวันนั้นแล้วก็อดหวาดเสียวไม่ได้ เพราะรถ

มาด้วยความเร็วประมาณ ๑๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง และรถก็บรรทุกหนักด้วย คือ บรรทุกรูปเหมือนหลวงพ่ोजี้ศักดิ์ศรีจำลองขนาด ๙ นิ้ว ประมาณ ๕๐ องค์ ไปส่งที่บ้านเรือนไทย กทม. จากเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้ผู้เขียนมีความเชื่อมั่นว่า หลวงพ่ोजี้ศักดิ์ศรีท่านช่วยเหลือปลอดภัย ในการเดินทางได้จริงๆ

๕. ช่วยบรรเทาทุกข์จากโรคร้ายไข้เจ็บ

มีโยมคนหนึ่ง เคยไปกราบหลวงพ่ोजี้ศักดิ์ศรี และหลวงปู่สอ พันธุ์โธ ที่บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กทม. เขาเคยได้รับพระกริ่งหลวงพ่ोजี้ศักดิ์ศรีไปบูชาในคราวทำบุญสร้างหลวงพ่ोजี้ศักดิ์ศรีจำลองขนาดใหญ่ จำนวน ๗ องค์เมื่อปี ๒๕๔๑ โยมคนนี้มีชื่อว่า ชาย นามสกุล วัชรภักย์ บ้านอยู่ที่ กทม. ญาติโยมที่ไปทำบุญที่บ้านเรือนไทย ชอบเรียกเขาว่า “คุณชาย” แต่ไม่ใช่คุณชายในนิยาย บ้านทรายทอง! เขาเล่าให้ใครต่อใครฟังเสมอว่าเขาดีแหละ ที่หลวงพ่ोजี้ศักดิ์ศรีช่วยให้พ้นทุกข์ จากการเป็นหนี้ในไต เมื่อกลางเดือนสิงหาคม ปี ๒๕๔๒ มีอยู่ วันหนึ่งเขามีอาการปวดเอวลามมาที่ท้องอย่างรุนแรงจนตัวงอ เขาบอกภรรยาว่าปวดเอวและท้องอย่างแรง จะไปพบหมอที่โรงพยาบาล จึงโทรไปนัดคุณหมอที่โรงพยาบาลนวมินทร์ เขตมีนบุรี ไว้ คุณหมอ ทราบจากคนป่วยว่ามีอาการรุนแรง ก็จัดเตรียมห้องสำหรับผ่าตัดไว้เรียบร้อย ขณะนั่งรถไปโรงพยาบาลกับภรรยา เขาได้อธิษฐานหลวงพ่ोजี้ศักดิ์ศรีที่ห้อยคออยู่ และกำพระไว้แน่นว่า “ขออย่าให้ลูกเป็นอะไรมาเลยขออย่าให้ต้องผ่าตัดเลยขอให้หลวงพ่ोजี้ศักดิ์ศรีช่วยลูกเถิด” ปรากฏว่าเมื่ออธิษฐานแล้วไม่นานอาการปวดที่เอวบริเวณไตก็ลดลง พอรถถึงโรงพยาบาล เขาก็บอกภรรยาว่าอาการที่ปวดอย่างทรมาณนั้นหายไป แทนที่เขาจะรีบตรงไปหาหมอที่นัดไว้ เขาก็

แวะไปเข้าห้องน้ำก่อน ขณะปัสสาวะนั้นเมื่อน้ำขนาดเท่าเม็ดถั่วเขียวก็ตกออกมา เขาหยิบเอาไปล้างแล้วรีบไปหาหมอ คุณหมอแปลกใจว่ามันเป็นไปได้อย่างไร เพราะน้ำในไตนั้นออกยาก ต้องผ่าตัด แต่สำหรับคุณชายนั้นแม้หมอจะไม่เชื่อว่ามันเป็นไปได้ แต่เขาก็มั่นใจว่ามันเป็นไปได้ ทั้งนี้เพราะมันเป็นไปแล้วและเขาปลอดภัยพ้นจากความทุกข์ตรงนั้นมาแล้ว

สุดท้ายห้องผ่าตัดก็ต้องยกเลิก คนป่วยก็สบายใจแล้วเดินทางกลับบ้าน ตอนเช้าวันต่อมาเขาไปเล่าเรื่องถวายหลวงปู่สอ ที่บ้านเรือนไทย ขณะนั้นคุณหญิงสุรีพันธุ์ ก็อยู่ด้วย จึงได้อาหลักฐาน คือก้อนหินให้ดูด้วย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคุณชายนี้ หากไม่มีความเชื่อมั่นในพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณแล้ว เราก็สามารถมองในแง่ที่เป็นไปได้อื่นๆ เช่น ก้อนหินว่ามันเริ่มโต แล้วอาจตกจากไตไปอยู่ในท่อปัสสาวะเวลาจะปัสสาวะ น้ำปัสสาวะไปดันให้ก้อนหลุดออกมาได้ และบังเอิญเป็นเวลาที่คุณชายอธิษฐานหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์พอดีถ้าเราคิดและมองอย่างนี้ก็เป็นที่ลึกลับของแต่ละบุคคล ส่วนความจริงเป็นเช่นใด ก็ยังคงเป็นความจริงอยู่เช่นนั้น แต่เหตุการณ์ในลักษณะอย่างนี้ หรือหายป่วยอย่างนี้ ก็คงไม่เกิดขึ้นกับทุกคนเสมอไป เพราะความเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นกฎธรรมดาของสังขาร เราหายป่วยวันนี้ พรุ่งนี้เราอาจจะป่วยอีกก็ได้ หรือเราหายจากโรคไตปีนี้ปีหน้าเราอาจจะทุกข์เพราะโรคหัวใจก็ได้ เมื่อกฎความจริงเป็นเช่นนี้การพึ่งพระรัตนตรัยจึงมีหลายระดับ และระดับที่สามารถเข้าถึงความจริงในเรื่องของอนิจจัง ความไม่เที่ยง ทุกขัง ความเป็นทุกข์ อนัตตา ความไม่มีสาระแก่นสารได้นั้น ก็จะต้องเป็นเรื่องของจิตภาวนา คือการอบรมจิตด้วยสมาธิ และวิปัสสนา เท่านั้น ที่ยกมาเล่าในที่นี้ ก็เพื่อชี้ให้เห็นอนุภาพของจิตที่ยึดเหนี่ยวในสิ่งประเสริฐสูงสุด คือพระรัตนตรัย ซึ่งมีหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์เป็นเครื่องหมาย และชี้ให้เห็นถึง พุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณว่า เมื่อใครก็ตามมีจิตมั่นคงและแน่วแน่ต่อ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยความ

เลื่อมใสศรัทธา เขาย่อมเชื่อว่าได้เข้าถึงคุณของพระรัตนตรัยแล้วระดับหนึ่ง เมื่อเขาเข้าถึง เขาย่อมได้รับประโยชน์ตามสมควรแก่ การปฏิบัตินั้นๆ

๖. ช่วยตักเตือนให้ละชั่วทำดี

ตามที่ หลวงปู่สอ พันธุโล ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า ในสมัยที่ท่านเที่ยวธุดงค์ไปที่ต่างๆ และอัญเชิญหลวงพ่ोजีเจ็ดกษัตริย์ไปด้วยหลายครั้งที่ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับการภาวนา หรือมีความคิดวิตกในเรื่องไม่เหมาะสมอื่นๆ หลวงพ่ोजีเจ็ดกษัตริย์ ท่านก็จะเทศน์เตือนและแนะนำให้ปรับจิตใจเข้าสู่หลักธรรมปฏิบัติอยู่เสมอ แม้เวลาที่เกิดความกลัวต่อภัยต่างๆ ก็จะได้การปลอบใจ และปลุกใจให้กล้าหาญอยู่เสมอ ดังปรากฏอยู่ในประวัติ และปฏิปทาของท่าน แต่เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในปี ๒๕๔๑ เกิดขึ้นกับญาติโยมผู้ที่รับพระหลวงพ่ोजีเจ็ดกษัตริย์ไปบูชาประจำตัว โยมคนนี้มีชื่อว่า พิระศักดิ์ ตรีโยธา เป็นครูสอนอยู่โรงเรียนบ้านศรีสมบูรณ์ ตำบลนิคม อำเภอสหสันต์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ในปี ๒๕๔๑ นั้น ครูคนนี้ไปศึกษาต่อที่สถาบันราชภัฏมหาสารคาม มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ทางสถาบันนำนักศึกษาไปทัศนศึกษา ประเทศลาว และได้ไปพักค้างคืนอยู่วัดแห่งหนึ่งในเมืองลาวนั้น ด้วยความที่เป็นนักตี๋มคนหนึ่ง จึงร่วมกันกับเพื่อนๆ ไปตี๋มเหล้าอยู่ข้างนอกวัดจนเมา พอถึงเวลาเย็นกลับเข้าวัดอันเป็นที่พักนำเหล้าเข้าไปตี๋มในวัดอีก เมื่อได้เวลาพักผ่อนก็แยกย้ายกันพักตามที่ทางวัดจัดให้ เขาล้มตัวลงนอนอย่างคนเมาไปได้ครู่หนึ่งก็ตกใจสะดุ้งตื่นขึ้นด้วยความหวาดกลัว เขาเล่าว่า “ขณะหลับไปนั้นฝันว่าหลวงพ่ोजีเจ็ดกษัตริย์ มาประทับอยู่ที่หัวนอนองค์ใหญ่มาก งูที่แผ่พังพานครอบองค์หลวงพ่ोजีเจ็ดกษัตริย์ทั้ง ๗ ตัวนั้นเป็นงูที่มีชีวิตจริงๆ และน่ากลัวมาก โดยเฉพาะตัวกลางนั้นแยกเขี้ยวฉกลงมาจะกัดเขาหลายครั้ง เป็นเหตุให้เขาตื่นหนีจากการถูกกัด จนเหวี่ยงไหลและร้องขึ้นอย่างไม่รู้ภาษาด้วยความหวาดกลัว

แล้วสะดุ้งตื่นขึ้น เมื่อพิจารณาเหตุการณ์ในฝันพอสมควรแล้วก็ล้มตัวลงนอนอีก ช่วงนี้ก็ฝันไปว่า มีตาผ้าขาว (ซีปะขาว) รูปร่างสูงใหญ่ ถือไม้เท้าเดินเข้ามาหา พร้อมกับตักเตือนให้เลิกละจากการประพุดิตัวไม่เหมาะสม ตาผ้าขาวพูดว่า “กุตามคูมึง มาหลายครั้งแล้ว ต่อไปถ้ายังประพุดิตไม่ดีขึ้นอีก กูจะไม่คุ้มครองรักษามึง” เรื่องนี้เกิดขึ้นที่เมืองลาว และพอกลับมาเขาจึงได้เล่าเรื่องให้ผู้เขียนฟัง ทำให้เพิ่มความเชื่อมั่นศรัทธาว่า ใครก็ตามที่มีพระหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ไว้สักการบูชา ที่บ้านหรือประจำตัว หากเป็นคนมีศีลธรรมมีคุณธรรม คนนั้นจะได้รับการคุ้มครอง จากพุทธานุภาพของหลวงพ่ोजีตักขัตริย์แต่ถ้ามีแล้วไม่เคารพสักการะ ไม่ประพุดิตัวให้ตั้งาม หลวงพ่ोजีตักขัตริย์ก็ไม่มีพุทธานุภาพสำหรับบุคคลนั้นเลย

๗. ช่วยให้ปลอดภัยจากไฟไหม้บ้าน

เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับไฟไหม้บ้าน แต่เมื่อเจ้าของบ้านได้อธิษฐานขอพึ่งพุทธานุภาพของหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ แล้วไฟอ่อนกำลังลง หรือเปลี่ยนทิศทางแล้วดับไป ขอยกตัวอย่างที่มีผู้เล่าให้ฟังดังนี้

บ้านพักของประธานกรรมการดำเนินการสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง คือ คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต บ้านพักดังกล่าวนี้อยู่ที่อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย ช่วงนั้นเป็นหน้าแล้งปี ๒๕๔๒ ไฟไหม้หญ้า และไหม้ไผ่ป่า ซึ่งขึ้นอยู่เต็มไปหมดรอบบ้านพัก ไฟลุกโชติช่วงเข้ามาใกล้ ไม่รู้จะหาหน้าที่ไหนมาดับทัน หรือถึงแม้มีน้ำก็ดับไม่ได้เพราะไฟแรง และร้อนมาก คุณหญิงสุรีพันธุ์ ท่านก็ระลึกถึง หลวงพ่ोजีตักขัตริย์ จึงได้อัญเชิญองค์จำลอง ๑ นิ้วลงมาอธิษฐานทำน้ำพระพุทธรูปมนต์ โดยเอาน้ำสรงองค์พระ เสร็จแล้วก็เอาน้ำใส่ภาชนะไปพรมรอบบ้านพัก โดยเฉพาะด้านที่ไฟกำลังไหม้ลูกกลมเข้า

มาใกล้ ปรากฏว่าเมื่อไฟไหม้มาถึงที่พรมน้ำพระพุทธรูปมนต์ไว้ ไฟก็มีเสียงดังฟู่ๆ แล้วค่อยๆ ดับลง อีกด้านที่กำลังไหม้เข้ามา ก็เปลี่ยนทิศทางไปที่อื่นๆ ทำให้เจ้าของบ้านโล่งอก และรู้สึกอัศจรรย์ในพุทธานุภาพของ หลวงพ่ोजืดกษัตริย์ เคยมีผู้กราบเรียนถาม หลวงปู่สอ หลายครั้งว่า “ทำไม บางคนถึงอธิษฐานได้ผล บางคนกับไม่ได้ผล” หลวงปู่สอท่านบอกว่า “ผู้อธิษฐานแล้วได้ผลประสพผลสำเร็จ เพราะเขาเป็นคนดีมีศีลธรรม”

เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้เขียนได้รวบรวมมาบันทึกไว้ในหนังสือนี้ เป็นเพียงตัวอย่างน้อยนิดที่มีผู้ประสพเหตุการณ์แล้วมาเล่าให้ฟัง ซึ่งถ้าจะรวบรวมทั้งหมดทุกเหตุการณ์ ก็เป็นเรื่องใหญ่และยากเนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างกรรม ต่างวาระ และสถานที่ บางเรื่องก็ลืมไปแล้ว บางเรื่องก็จำรายละเอียดได้เพียงน้อยนิด เรื่องที่นำมาเล่านี้รายละเอียดบางอย่างอาจจะคลาดเคลื่อนไปเหมือนกัน ทั้งนี้ เพราะผู้เขียนไม่ได้บันทึกไว้ในสมุด แต่บันทึกไว้ในสมองซึ่งอาจลืมน วัน เดือน ปีไปบ้าง แต่ถึงอย่างไรก็ขอยืนยันว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องจริง ที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่ได้รับหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ ไปสักการบูชา ซึ่งถ้ามันไม่เกิดขึ้นจริงๆ ก็ไม่ทราบว่าเขาจะมาเล่าให้ฟังเพื่อประโยชน์อะไร

ดังนั้น จึงขอให้ท่านผู้อ่าน ได้ใช้วิจารณญาณใคร่ครวญด้วยเหตุผลเอาเอง หากเรื่องราวที่บันทึกไว้นี้ยังเกิดประโยชน์ ส่งเสริมให้เราจิตใจเลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัยมากขึ้น และประพடுத்தัวเป็นคนดีมีศีลธรรม แล้วการกราบ สักการบูชาพระพุทธรูปหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่อาราธนาติดตัวไปด้วยก็ไม่ใช่เรื่องที่เสียหาย หรือเป็นพิษเป็นภัยต่อตนเองหรือสังคมแต่ประการใด ยิ่งกว่านั้นกับเป็นการเพิ่มเติมพลังแห่งจิตใจให้มีความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ต่อการบำเพ็ญความดีในทางพระพุทธศาสนาตลอดไป

พระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์) องค์จริง (องค์ซ้ายมือ)
และพระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์) จำลอง
ถ่าย ณ บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร
๕ สิงหาคม ๒๕๕๐

พระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่ोजีตักขัตติย์) องค์จริง
ถ่าย ณ บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร
๕ สิงหาคม ๒๕๕๐

หลวงปู่สอ พันธุ์โ
วัดบ้านหนองแสง อ.เมือง จ.ยโสธร

หลวงปู่สอ พันธุ์โ
อายุ ๘๕ ปี ๔๘ พรรษา

ประวัติและปฏิปทา หลวงปู่สอ พันธุโล

ชาติภูมิ

หลวงปู่สอ พันธุโล นามสกุล ชันเงิน ท่านเกิดเมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๘ ปีระกา ตรงกับวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๔๖๔ ที่บ้านทุ่งมน ตำบล ทุ่งมน อำเภอลุมพุก (คำเขื่อนแก้ว) จังหวัดอุบลราชธานี (ปัจจุบัน จังหวัดยโสธร)

บิดาชื่อ นายตา ชันเงิน มารดาชื่อ นางขอ ชันเงิน มีพี่น้องร่วมมารดาเดียวกัน 2 คน เป็นชายทั้งหมด คนแรก คือ หลวงปู่สอ คนที่สอง คือ นายหอม ชันเงิน ปัจจุบันอยู่บ้านเตื่อ อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

หลวงปู่สอ สมัยที่ท่านเป็นฆราวาสนั้น เป็นคนที่ชอบสนุกสนาน ร่าเริง เข้ากับหมู่คณะได้ทุกคน ขณะเดียวกันก็ยังเป็นคนที่ค่อนข้างจะมีความสามารถในการกล่าวกลอนสด (ผญา) ของคนอีสาน เป็นที่ชอบใจของผู้ฟังทำให้คนแปลกใจว่าทำไมหลวงปู่ จึงมีความสามารถมากเช่นนั้น ทั้งๆ ที่หลวงปู่เรียนจบเพียงชั้น ป.๓ แต่ถึงท่านจะชอบสนุกสนานรื่นเริง นิสัยประจำตัวอย่างหนึ่งของท่านที่มีอยู่โดยตลอด คือ ความอดทน ความขยันหมั่นเพียร ซึ่งนับว่าเป็นคุณสมบัติอันสำคัญยิ่งที่ส่งผลให้การทำความเพียรของท่านในภายหลังจากอุปสมบทแล้วมีความเด็ดเดี่ยว มั่นคงและเจริญก้าวหน้าไปโดยลำดับ

ครองฆราวาสวิสัย

เมื่อครั้งที่ใช้ชีวิตฆราวาสอยู่นั้น อายุได้ประมาณ ๒๐ ปีเศษ หลวงปู่สอได้แต่งงานกับนางบัวซึ่งเป็นหญิงสาวชาวบ้านเดียวกันนั่นเอง

หลังจากแต่งงานมีครอบครัวแล้ว ความรับผิดชอบทุกอย่างก็ตกอยู่กับท่าน เพราะเป็นหัวหน้าครอบครัวต้องตื่นแต่เช้าขยันทำการทำงานหนักเอาเบาสู้ โดยหวังจะให้ภรรยา และลูกๆ มีความสุข บางครั้งต้องเดินทางรอนแรม ไปต่างจังหวัดเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัวหลายครั้งเมื่อกลับมาถึงบ้าน ก็มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกับภรรยาบ้างตามประสาของพระราชาเหมือน ลีกับพินที่ต้องกระทบกันอยู่ทุกวัน

ในช่วงมีครอบครัวนี้ ท่านมีบุตรธิดา ๓ คน คือ

๑. นางสาวาง สุวรรณเพชร ปัจจุบันอยู่บ้านหนองแสง ต.สิงห์ อ.เมือง จ.ยโสธร
๒. เป็นผู้ชาย ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว
๓. นางสาวมฤทธิ ไชยศรี ปัจจุบันอยู่บ้านหนองแสง ต.สิงห์ อ.เมือง จ.ยโสธร

สาเหตุแห่งการอกบวช

ความคิดครั้งแรกก่อนแต่งงาน ท่านคิดว่าชีวิตจะมีความสุข มีความราบรื่น แต่สุดท้ายก็คิดได้ตามหลักสังขธรรมว่าการมีครอบครัว เป็นการทำให้หมดอิสรภาพแทบทุกอย่าง ต้องแบกภาระมากมายจิตใจ ก็หมกหมุ่นอยู่แต่ในเรื่องของพระราชาวิสัยในกิจการงานจนไม่มีเวลาเป็นของตนเอง ชีวิตมีแต่ความทรมาณ เปรี้ยวเหมือนนั่งอยู่ในกองไฟ ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับพระราชาโดยทั่วไปมากนัก นอกจากผู้มีบุญบารมีเก่าที่เคยสั่งสมมาในอดีตชาติเท่านั้น

หลวงปู่ได้ตัดสินใจบอกความประสงค์ของท่านต่อภรรยาว่า ท่านปรารถนาจะออกบวช เพราะรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการครองเรือนแต่ภรรยาของท่านไม่เห็นด้วย เนื่องจากอยู่ในระหว่างการสร้างเนื้อสร้างตัวและลูกก็เล็กอยู่ หลวงปู่ไม่ละความพยายามเมื่อมีโอกาสก็ขออนุญาตออกบวชอยู่

เสมอ จนภรรยาของท่านต้องยินยอมแต่มีข้อแม้ว่าต้องบวชเพียง ๑๕ วัน เท่านั้น

การบวชครั้งแรก

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ขณะอายุของหลวงปู่ได้ ๓๒ ปี ท่านได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ เป็นครั้งแรก ณ พัทธสีมา วัดสร้างโคก (วัดศรีธรรมาราม) ตำบลในเมือง อำเภอโยธธร์ จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีพระครูปลัดบุญสิงห์ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูสังฆรักษ์ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระมหาสาย เป็นอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า พันธุโล หลวงปู่เล่าว่าท่านมีความสุขใจ และมีความพอใจมากที่ได้บวชสมความตั้งใจ ทำให้มีความปลอดภัยเหมือนบุคคลที่เป็นโรคแล้วหายจากโรค เหมือนบุคคลที่ถูกคุมขังแล้วพ้นจากที่คุมขังจิตใจมีความสงบเยือกเย็น มองเห็นชีวิตแห่งการบวชเป็นทางที่จะแสวงหาความสุขได้อย่างแท้จริง

ในการบวชครั้งนี้ หลวงปู่พยายามที่จะทำตามกำหนดเวลาของภรรยาคือ บวช ๑๕ วัน แต่ในขณะที่บวชอยู่นั้นมีความรู้สึก สบายกาย สบายจิต คิดว่าจะบวชให้นานที่สุด และท่านก็ได้ขอผัดผ่อนภรรยาเรื่อยมา สูดท้ายเมื่อครบ ๑๕ วัน ท่านก็ไม่ได้สึกตามที่ภรรยาที่กำหนดไว้ จึงทำให้ท่านได้อยู่ในเพศพรหมจรรย์ และปฏิบัติธรรมเพื่อความสงบสันติแห่งใจเรื่อยมาถึง ๒ พรรษา

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งเป็นพรรษาแรก หลวงปู่สวดได้จำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านหนองแสง ซึ่งขณะนั้น หลวงปู่บุญมี ปริบูรณ์ (ปัจจุบันอยู่วัดป่าบ้านนาคุณ) เป็นเจ้าอาวาสได้แนะนำสั่งสอนข้อวัตรปฏิบัติ ตลอดถึงในการอบรมด้านสมาธิภาวนา

ครั้งต่อมาในพรรษาที่สอง พ.ศ. ๒๔๙๗ หลวงปู่ท่านได้ไปจำพรรษาและฝึกภาวนาอยู่กับหลวงปู่ฝั้น ปาเรสโก วัดป่าหนองไคร้ ซึ่งเป็น

วัดที่อยู่ใกล้เคียงกับวัดบ้านหนองแสง หลวงปู่เล่าว่า ในพรรษาที่ท่านได้ตั้งใจท่องปาติโมกข์ และสามารถท่องได้จบภายใน ๒๙ วัน ซึ่งนับว่าเป็นพระผู้มีความเพียรและความจำเป็นเลิศผู้หนึ่ง

และในขณะที่หลวงปู่กำลังมีความสุขใจอยู่กับการปฏิบัติธรรมในช่วง ๒ พรรษานี้ก็จำเป็นต้องมีอุปสรรคเข้ามาขัดขวาง ทำให้ต้องจำใจสละเพศพรหมจรรย์ที่สูงส่งนี้ไปคือ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ ภรรยาของท่านได้มาขอร้องให้สึกออกไปช่วยทำบ้านใหม่ปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้ดีขึ้น เพื่อให้ครอบครัวได้เกิดความอบอุ่นใจ มีความมั่นคงในเรื่องที่อยู่อาศัย ซึ่งท่านก็จำใจต้องสึกออกไปด้วยความอาลัยเสียดาย ถึงกระนั้นก็ตามหลวงปู่ว่าแม้ท่านจะออกไปเป็นฆราวาสแล้วแต่จิตใจยังมีความรู้สึกที่ตัวเองเป็นพระอยู่ และตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าเมื่อใด หรือวันใดที่ทำภารกิจทางครอบครัวเสร็จสิ้นลง เมื่อนั้น หรือวันนั้นท่านจะเข้าอุปสมบททันที

บวชครั้งสุดท้าย

หลวงปู่เล่าว่าการที่ท่านต้องจำใจสึกออกไปนั้น เนื่องจากบ้านเรือนที่ทำไว้ก่อนอยู่ในสภาพไม่ดี เพราะฉะนั้น ต่อไปนี้ท่านจะต้องทำทุกอย่างให้ดีที่สุดเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาอีก ปรากฏว่าในช่วงนี้ หลวงปู่ต้องทำงานทุกอย่างชนิดหามรุ่งหามค่ำไม่มีเวลาที่จะไปเที่ยวเตร่ หรือสนุกสนานกับใคร มุมนานะทำงานทุกอย่างด้วยตนเองอย่างอดทน ใช้เวลาอยู่ประมาณ ๒ ปี งานต่างๆ จึงเสร็จเรียบร้อย

ในตอนเย็นวันหนึ่งหลวงปู่ได้บอกความประสงค์ของท่านให้ภรรยาทราบ ว่า ท่านปรารถนาจะเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อีกครั้ง ในครั้งนี้ภรรยาท่านไม่ห้ามกลับอนุโมทนาในความตั้งใจดีของท่าน

เมื่อตัดสินใจแน่วแน่เช่นนั้น ท่านจึงเดินทางลงไปภาคใต้เพื่อทำงานรับจ้างหาเงินมาซื้อบริวารและจัดงานบวชของท่านเอง มีอยู่ครั้ง

หนึ่งซึ่งควรบันทึกไว้เพื่อแสดงถึงสัจจะบารมีและอธิษฐานบารมีของท่าน คือครั้งนั้นขณะลงเรือไปในทะเล เพื่อข้ามฟากไปทำงานอยู่จังหวัดหนึ่ง ทางภาคใต้ เรือเกิดเครื่องเสียอยู่หลายวัน ช่างเครื่องพยายามแก้ไข อย่างไม่รู้ไม่ได้ ในช่วงที่มีอุปสรรคเช่นนี้ หลวงปู่สอ ซึ่งขณะนั้นคือนายสอได้นั่งสมาธิแล้วตั้งสัจจะอธิษฐานว่า “ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ก็หวังที่จะหาเงินไปจัดงานบวชของตัวเอง ถ้าหากบุญที่ข้าพเจ้าจะได้บวชในพระพุทธศาสนาเมื่ออยู่ขอให้เครื่องนี้ติดและใช้งานได้ดั้งเดิม” ปรากฏว่าเครื่องเรือติดขึ้นจริง ๆ และเข้าสู่ฝั่งได้ ท่านทำงานได้เงินพอสมควรแล้วก็กลับบ้านหนองแสงเพื่อจัดงานบวชตามความตั้งใจ

ในพรรษาที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๑)

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ หลวงปู่สอ จึงได้อุปสมบทอีกครั้งในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๑ ในขณะที่มีอายุ ๓๗ ปี ณ พัทธสีมาวัดศรีธรรมาราม ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร โดยมีพระอุปัชฌาย์ และ พระอาจารย์สวดชุดเดิม ได้รับฉายาว่า “พันธุโล”

เมื่อได้อุปสมบทแล้ว หลวงปู่ท่านพยายามฝึกฝนอบรมตัวเองด้วยการทำข้อวัตรปฏิบัติและฝึกสมาธิภาวนาอย่างสม่ำเสมอ ท่านได้เร่งประกอบความเพียรมากขึ้นโดยลำดับ เพราะ **ท่านตั้งใจไว้อย่างแรงกล้าว่าในการบวชครั้งนี้จะต้องให้ธรรมเห็นธรรมให้ได้ ถ้าไม่รู้ไม่เห็นธรรมถึงจะตายก็ยอมตายไม่เสียดายชีวิต เพราะฉะนั้น หลวงปู่จึงมีลักษณะเด็ดเดี่ยว อาจหาญ ในการประกอบความเพียรและมีลักษณะนิสัยอย่างหนึ่งของท่าน คือ ท่านไม่ชอบคลุกคลีกับหมู่คณะ หรือกับญาติโยม หากมีธุระจำเป็นอันใดที่จะต้องเกี่ยวข้อง ก็ทำหรือพูด แต่พอประมาณเท่านั้น เพราะเหตุนี้เองเมื่อท่านยังอยู่ในวัยหนุ่มจึงชอบเที่ยววิเวกไปตามสถานที่ต่าง ๆ ฝึกฝนอบรมจิตใจจนแข็งแกร่ง แม้เมื่อมีปัญหาอุปสรรคใดๆ**

เกิดขึ้นจากการภาวนาท่านจะรีบเข้าไปกราบเรียนขอคำแนะนำจากครูบา อาจารย์ผู้ที่เคารพนับถืออยู่เสมอ พระมหาเถระที่หลวงปู่ให้ความเคารพนับถืออย่างยิ่งและไปพักปฏิบัติธรรมรับการแนะนำสั่งสอนจากท่านเป็นประจำ คือ หลวงปู่เทศก์ เทศรังสี, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่ขาว อนาลโย, หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ, หลวงปู่ฝั้น อาจาโร, หลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน และหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

นอกจากนั้น ยังมีครูบาอาจารย์ที่ท่านได้เคยเดินทางไปจุดดงค์ด้วยกัน เช่น หลวงปู่สาม อภิญาโณ, หลวงปู่บัวพา วัดป่าพระสถิตย์, หลวงปู่บุญมี ปริบุญโณ และหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร เป็นต้น

ในพรรษาแรกนี้หลวงปู่สอได้จำพรรษาอยู่วัดป่าบ้านหนองแสง ศึกษาอบรมข้อวัตรปฏิบัติอยู่กับหลวงปู่บุญมี ปริบุญโณ (ปัจจุบันอยู่วัดป่าบ้านนาคุณ อ.บ้านผือ) พอออกพรรษาแล้วท่านจึงเดินทางไปจังหวัดอุดรธานี เพื่อศึกษาข้อวัตรปฏิบัติกับหลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

ซึ่งในครั้งนั้น ต้องเดินทางอุดงค์รอนแรมพักภาวนาไปเรื่อยๆ ไม่ได้เร่งรีบอะไร กว่าที่จะถึงจังหวัดอุดรธานีก็ใช้เวลาหลายวัน และเมื่อเข้าสู่วัดป่าบ้านตาดอันเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่มีชื่อเสียงที่ท่านปรารถนาแล้ว ก็เข้าถวายสักการะ หลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน มอบถวายกาย และใจให้ท่านอบรมสั่งสอนและทำให้การปฏิบัติธรรมของท่านก้าวหน้าไปโดยลำดับ

พรรษาที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๒)

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ซึ่งเป็นพรรษาที่สองของหลวงปู่สอ พันธุโล ท่านได้จำพรรษาอยู่วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี ในพรรษานี้ท่านได้เร่งความเพียร เพราะเห็นว่าเป็นโอกาสอันดีที่ได้ศึกษาอบรมกับพ่อแม่ครูบา

อาจารย์ผู้ทรงคุณธรรม และในพรรษานี้เองที่หลวงปู่ได้มีมติเห็นงูใหญ่ตัวสีทอง เลื้อยเข้ามาหาในกุฏิในขณะที่นั่งสมาธิอยู่ แล้วดันตัวท่านขึ้นชนดลำตัวเป็นวงกลมให้ท่านนั่ง (ความละเอียดดูในประวัติหลวงพ่ोजีตักขัตริย์) ซึ่งนิมิตอันนี้เองที่เป็นจุดเริ่มต้นที่จะให้ได้มาซึ่งพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ “หลวงพ่ोजีตักขัตริย์” อันเป็นพระพุทธรูปคู่บุญบารมีหลวงปู่สอ พันธุโล

ท่านเล่าว่า เมื่อปรากฏนิมิตเช่นนั้นแล้ว ท่านได้เล่าถวายหลวงปู่บุญมีฟัง ต่อมาเมื่อหลวงปู่มหาบัวทราบ จึงได้เรียกท่านไปสอบถามความเป็นไปต่างๆ ในขณะที่เกิดนิมิต และสุดท้ายหลวงปู่มหาบัวได้สั่งกำชับไม่ให้พูดให้ใครฟังอีก มันจะเกิดอะไรขึ้นก็อย่าไปสนใจให้พิจารณาลงสู่ไตรลักษณ์คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพราะหากเราส่งใจหลงใหลได้ปลื้มไปกับนิมิตที่ปรากฏจะทำให้การปฏิบัติธรรมเนิ่นช้า และอาจเกิดวิปัสสนาได้ง่ายหลวงปู่สอเองท่านก็รับฟังคำแนะนำ ตักเตือนของพ่อแม่ครูอาจารย์ด้วยดี

พอถึงฤดูกาล ออกพรรษา ซึ่งเริ่มย่างเข้าฤดูหนาวหลวงปู่ได้กราบลาพ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงปู่มหาบัว ไปเที่ยวธุดงค์ แถวจังหวัดหนองคาย และจังหวัดเลย เพื่อหาประสบการณ์ในสมัยนั้น เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว ทั้งสองจังหวัดนี้ป่าเขายังอยู่อุดมสมบูรณ์มากอาจเรียกได้ว่าเป็นลักษณะป่าข้างดงเสือ เมื่อเดินทางผ่านไปพบสถานที่ใดเหมาะแก่การเจริญภาวนาท่านก็จะหยุดพักภาวนา ๗ วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง บางแห่งพักนานเป็นเดือนๆ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านไปพักอยู่บ้านนาบะฮี มีชาวไร่ทำมาหากินอยู่ ๓ ครอบครัว

ท่านได้อาศัยญาติโยม ๓ ครอบครัวนี้ในการบิณฑบาต บางวันก็ได้ข้าวกับเม็ดกะบก บางวันก็ได้ข้าวกับพริกและปลาร้า ท่านบอกว่าแม้อาหารการฉันจะอัตคัดขัดสน แต่การทำสมาธิเพียรทำสมาธิภาวนาดีมาก จิตใจมีความปลอดโปร่งสบายไม่เป็นทุกข์เป็นกังวลกับสิ่งใด ตรงที่

หลวงปู่พักภาวนานี้ เป็นถ้ำที่ชาวบ้านเรียกว่า “ถ้ำพระ” ถ้ำแห่งนี้สมชื่อสมนามจริง ๆ เพราะคนจะอยู่ได้ต้องมีจิตใจเป็นพระ คือ ต้องมีความอดทน เข้มแข็งจริง ๆ ถ้าใครอยากจะเป็นพระให้มาภาวนาที่ถ้ำนี้ เมื่อเที่ยวธุรดงค์แสวงหาความสงบเย็นใจไปตามจังหวัดต่าง ๆ พอสมควรแล้ว หลวงปู่จึงวกกลับมาทางจังหวัดอุบลราชธานีอีกครั้ง

พรรษาที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๓)

ก่อนเข้าพรรษาปีนี้ หลวงปู่ท่านได้พักปฏิบัติธรรมอยู่ใกล้ ๆ กับวัดป่าบ้านตาด เพราะถือว่าอยู่ใกล้พ่อแม่ ครูอาจารย์หลวงปู่มหาบัว หากมีปัญหาติดขัดในการภาวนาก็จะได้เข้าไปกราบเรียนศึกษา อบรม และขอคำแนะนำได้ง่าย ถ้าผู้เขียนจำไม่ผิดคงเป็นบ้านดงหัวหมู เพราะท่านเคยชี้ให้ดูเวลานั่งรถผ่านไป

ท่านเล่าว่า ในพรรษานี้ท่านตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะทำความเพียรเพื่อเอาชนะราคะตัณหา เพราะรู้สึกว่ามันเป็นภัยจริง ๆ คือความหลงรูปร่างกายของหญิง ของชาย ของเขาของเราว่าเป็นของสวยงาม น่ารักร่าปรารถนา ท่านจึงกำหนดพิจารณาร่างกายให้เห็นสภาพเป็นอสุภะ คือ ไม่สวยงาม ท่านใช้สติปัญญากำหนดจตจจ่อด้วยระน้อยใหญ่ในร่างกายทุกสัดส่วน จนเห็นชัดว่าเป็นสิ่งปฏิกูลไม่สวยงามดังที่หลงเข้าใจ ทำให้จิตใจเริ่มเบื่อหน่ายคลายเมา บรรเทาความกำหนัดยินดีในกามคุณทั้งหลายได้พอสมควร

หลวงปู่เล่าว่า...ในพรรษานี้การภาวนาของท่านมักจะเกิดนิมิตแทบทุกวัน คือ เมื่อนั่งสมาธิ จิตใจมีความสงบพอสมควรแล้วจิตมักจะพุ่งออกไปดูหลุมฝังศพในป่าช้า ซึ่งแต่ละครั้งก็จะมองเห็นป่าช้าอื่น ๆ เรื่อยไปไม่ซ้ำกัน จิตเป็นอยู่อย่างนี้ตลอดพรรษา เป็นอาการ ของจิตที่แปลกมาก หลวงปู่เองก็ไม่ทราบว่าจะออกไปเห็นป่าช้า และหลุมฝังศพ หรือที่เฝ้า

ศพนั้นหมายความว่าอย่างไร เมื่อมีโอกาสท่านจึงกราบเรียนถามหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวท่านไม่ตอบตรงๆ แต่บอกหลวงปู่สอให้เร่งภาวนาเข้าไป และเมื่อไปกราบเรียนถามพ่อแม่ ครูอาจารย์มหาบัว ท่านก็บอกเช่นเดียวกัน ทำให้หลวงปู่ไม่ได้รับความกระจ่างในการแก้ไขจิตช่วงนั้นเลย ภายหลังเมื่อหลวงปู่ท่านมีความชำนาญในกระบวนการของจิตมากขึ้น ท่านจึงรู้ว่าการที่จิตออกไปเยี่ยมป่าช้าบ่อยๆ นั้น เพราะจิตออกไปรู้ภพชาติการตายของท่านในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งมีมากมายไม่อาจคำนวณได้

พรรษาที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๐๔)

ในพรรษานี้หลวงปู่จำได้ว่าหลวงปู่จำพรรษาที่ใด แต่ท่านบอกว่า อยู่ใกล้กับวัดป่าบ้านตาด พอออกพรรษาแล้วท่านไปพักภาวนาอยู่หมู่บ้านร้างแห่งหนึ่ง มีต้นไม้รกทึบไปทั่วบริเวณ อากาศค่อนข้างเย็นเพราะเป็นฤดูหนาว มีอยู่คืนหนึ่งขณะที่ท่านนั่งสมาธิอยู่ได้นิมิตเห็นพระรูปหนึ่งเดินเข้ามาหาพร้อมทั้งชี้มือไปอีกด้านหนึ่งแล้ว พูดว่า **“อาจารย์ของท่านอยู่ทางโน้น”** หลวงปู่มองตามทิศทางที่พระรูปนั้นชี้มือไปก็ไม่เห็นใครมองเห็น แต่ต้นมะพร้าว ต้นหนึ่ง อยู่ห่างจากที่พักของท่านไม่ไกลนัก พอมองมาที่พระรูปนั้น ก็หายไปแล้วเมื่อได้เวลาพอสมควรหลวงปู่จึงออกจากสมาธิพิจารณาตามนิมิตที่ปรากฏก็ไม่ได้ความกระจ่าง

พอรุ่งขึ้นวันใหม่ หลวงปู่จึงเปลี่ยนสถานที่ปักกลดใหม่ โดยย้ายไปพักใต้ต้นมะพร้าวตามที่เห็นในนิมิตลองดูว่ามันจะเป็นอย่างไร คืนนั้นหลังจากเดินจงกรมเสร็จแล้ว เข้าที่พักไหว้พระสวดมนต์และนั่งสมาธิต่อไปจนจิตสงบก็ปรากฏนิมิตขึ้นอีก คราวนี้ท่านได้นิมิตว่าได้สะพายบาตรแบกกลดเดินทางเที่ยวธุดงค์ไป จนไปถึงสระน้ำมีสีม (โบสถ์) อยู่กลางน้ำสวยงาม จึงลองเข้าไปดู พอคิดเช่นนั้นก็ลอยข้ามสระน้ำเข้าไปยังโบสถ์ แต่ปรากฏว่าประตูหน้าต่างปิดหมด ท่านจึงเอามือไปลูบที่ประตูโบสถ์

ประตูก็เปิดออกแล้วท่านก็เดินเข้าข้างใน พบตู้พระไตรปิฎกหลังหนึ่ง
 ค่อนข้างเก่า จึงเปิดออกดูก็ไม่พบหนังสืออะไร พบแต่คราดเก่าๆ อันหนึ่ง
 และดาบเล่มหนึ่ง ขณะนั้น มีเส้าไม้ลอยมาคล้ายกับจะตีท่าน ท่านจึงร้อง
 ห้ามว่า “อย่าตีนะ ไม่ได้ขโมยอะไรหรอกมาดูเฉยๆ” เมื่อหลวงปู่ออก
 จากสมาธิ ท่านมาพิจารณาไคร่ครวญดูนิมิตที่ปรากฏไม่สามารถเข้าใจ
 ความหมายแห่งนิมิตนั้นได้

ในพรรษานี้การภาวนาของหลวงปู่เป็นไปด้วยดี จิตใจมีความสงบ
 เยือกเย็นเป็นสุข แม้ว่าจะปรากฏนิมิตต่างๆ ขึ้น แต่หลวงปู่ก็ได้หลงไปตาม
 คงปฏิบัติตามแนวที่ครูบาอาจารย์ท่านแนะนำตักเตือนอยู่เสมอ

พรรษาที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๐๕)

หลวงปู่สอเล่าว่าก่อนเข้าพรรษาท่านดำริว่า จะไปจำพรรษาอยู่กับ
 หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ เพราะเคยไปปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านบ่อยๆ
 แต่เมื่อจะใกล้เข้าพรรษา หลวงพ่ออ่อนศรี (พระครูสีลขันธสังวร) วัดท่างาม
 อำเภอท่าบ่อ ได้ขอร้องให้ท่านไปจำพรรษาด้วย ท่านก็เลยได้จำพรรษา
 อยู่ที่วัดท่างาม พอออกพรรษาท่านก็ไปพักภาวนาอยู่ที่หินหมากเป้งบ้าง
 ที่ผาชันบ้าง ประมาณเดือนกว่าแล้วข้ามไปฝั่งลาวไปพักอยู่วัดหนองบัวพาน
 นครเวียงจันทน์ ซึ่งวัดแห่งนี้ชาวบ้านเล่าลือว่ามีผีดู.....และแล้วคืนหนึ่ง
 ขณะที่หลวงปู่นั่งเจริญภาวนาอยู่มีผีตนหนึ่งได้เดินเข้ามาหาท่าน แล้วถาม
 ท่านว่า “มาอิหยัง” (มาอะไร) ในขณะนั้นท่านพิจารณาดูสภาพจิตใจของ
 ตนเอง ก็ไม่ได้มีความหวาดกลัวแต่ประการใด จึงตอบไปว่า “มาแสวงหา
 โมกขธรรม” ผีตนนั้นจึงถามต่อไปอีกว่า “สวดปาติโมกข์ได้บ” หลวงปู่
 ตอบว่า “สวดได้” เสร็จแล้วก็หายไป หลังจากนั้นสมาธิอยู่พอสมควรแล้ว
 หลวงปู่จึงลุกออกไปเดินจงกรม ผีตนนั้นก็ปรากฏตัวขึ้นอีก อยู่ที่หัวทาง
 จงกรม ท่านบอกว่าตัวใหญ่มากสูงประมาณ ๕๐-๖๐ เมตร นัยน์ตา

เท่ากับลูกมะพร้าว ที่มีของมันมีบุหรี่ปวงโตเท่าแขน หลวงปู่ตัดสินใจเดินเข้าไปหามัน แต่พอเข้าไปใกล้มันก็หายตัวไปเลย

ในช่วงที่พักภาวนาอยู่ที่ฝั่งลาวนี้ เป็นช่วงที่บ้านเมืองของลาวไม่มีความสงบ มีการยิงต่อสู้กันอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากนายพลกองแลปฏิวัติ บางวันก็มีทหารไปหาท่านที่วัดเพื่อขอวัดอุ้มงคลเมื่อหลวงปู่พิจารณาดูสถานการณ์แล้วก็เห็นว่าไม่เหมาะแก่การพักบำเพ็ญเพียรท่านจึงเดินทางกลับฝั่งไทยพักอยู่กับหลวงปู่บัวพา แห่งวัดป่าพระสถิตย์ ออกจากวัดป่าพระสถิตย์ก็เที่ยวธุดงค์ไปทางเมืองเลยอันเป็นที่ถนัดสมบูรณไปด้วย พระเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ... แวะกราบหลวงปู่คำดี วัดถ้ำผา หลวงปู่พักปฏิบัติธรรมพอสมควรแล้ว ก็ลาท่านไปกราบหลวงปู่ชอบ ที่อำเภอวังสะพุง หลวงปู่ชอบเป็นพระมหาเถระในสายพระกัมมัฏฐาน ที่มีปฏิปทาน่าเลื่อมใสมากรูปหนึ่ง และมีอุปนิสัยเด็ดเดี่ยวกล้าหาญมาก หลวงปู่สอ ท่านจึงเดินทางไปกราบนมัสการ และอยู่ศึกษาอบรมธรรมกับท่านอยู่เสมอ

เมื่อพักอยู่กับหลวงปู่ชอบที่วัดป่าโคกมนพอสมควร หลวงปู่ชอบได้ชวนท่านเที่ยวธุดงค์กลับไปทางอำเภอบ้านฝาง จังหวัดหนองคาย และผ่านเข้าไปในเขตอุดรธานีไปพักอยู่ที่ป่าบ้านค้อ ซึ่งเป็นวัดที่มีความสำคัญมาก เพราะในอดีต หลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ ได้เคยมาพักปฏิบัติธรรมและโปรดญาติโยม อยู่ในถิ่นนี้ถึง 2 พรรษา หลวงปู่สอท่านพักอยู่วัดนี้หลายวัน จึงได้กราบลาหลวงปู่ชอบเที่ยวธุดงค์ไปองค์เดียว โดยมีจุดหมายจะไปจำพรรษาที่วัดป่าทุ่งหล่ม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี

พรรษาที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๐๖)

ในพรรษานี้ หลวงปู่สอท่านได้จำพรรษาที่วัดอรัญญิกาวาส อำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี วัดนี้เป็นวัดป่าช้าของบ้านฝาง ชาวบ้านทั่วไปเรียกว่าวัดทุ่งหล่ม ซึ่งในสมัยนั้นเป็นป่าอุดมสมบูรณ์ และอยู่ห่างจากบ้านฝาง

พอสมควร เคยมีครูบาอาจารย์หลายรูปมาพักปฏิบัติธรรมอยู่เสมอ เพราะเป็นสถานที่สัปปายะ ปัจจุบันนี้มีท่านพระครูภาวนาจิตสุนทร (พระอาจารย์จิตฺร) เป็นเจ้าอาวาส และเป็นเจ้าคณะอำเภอบ้านผือ (ธรรมยุต) ด้วย หลวงปู่สอเล่าว่า... วันหนึ่งขณะที่ท่านกำลังเดินดูบริเวณ วัดอยู่ ได้มีเสียงปรากฏขึ้นภายในตัวท่าน ซึ่งสามารถรับรู้ด้วยโสตประสาทว่า “สิ่งที่ปรากฏกับท่านพระอาจารย์ในพรรษาที่ ๒ นั้น จะเป็น เครื่องหมายของท่านอาจารย์ในพรรษาที่ ๘ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ จะ ตกทอดลงมาจากอากาศหรือบางที่จะมีคนเขาเก็บไว้แล้วนำมาถวาย” หลวงปู่ท่านแปลกใจว่าทำไมจึงเกิดเสียงขึ้นเช่นนี้จะว่าเกิดจากสิ่งภายนอก ก็ไม่ใช่ เพราะรู้เต็มอกว่าเป็นเสียงพูดจากภายในจิต แต่หากจะตัดสินว่า เสียงพูดอยู่ภายในจิต ทำไมหูจึงสามารถได้ยินเล่าหน้าอัศจรรย์เมื่อไม่อาจ ปลงใจในเหตุการณ์นี้ได้ ก็ยิ่งเพิ่มความสงสัยเข้าไปอีก เพราะอยู่ในเสียงนี้ บอกว่า **สิ่งที่ปรากฏในพรรษาที่ ๒ คือ สัญลักษณ์ของท่าน ท่านผู้อ่าน คงจำได้ว่า ในพรรษาที่ ๒ นั้น หลวงปู่ได้นิมิตเห็นงูใหญ่ตัวสีทอง เลื้อยเข้าไปหาท่านในกุฏิ...หรือว่างู คือ สัญลักษณ์ของหลวงปู่ และ ที่สำคัญ คือ มีการกำหนดระยะเวลาที่จะได้ม้อีกด้วย ก็ยิ่งทำให้ ชวนคิดตามว่าเมื่อถึงกำหนดดังกล่าวนั้น จะเป็นความจริงหรือจะเป็น ความเท็จ หลวงปู่สอเล่าต่ออีกว่า เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ท่านก็ระลึกถึง ครูบาอาจารย์ที่เคารพนับถือ คือ หลวงปู่ขาว อนาลโย วัดถ้ำกลองเพล และ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด และเห็นว่าจะเป็นผู้ที่ จะช่วยชี้แนะและให้ความกระจ่างได้ จึงนำเรื่องนี้ไปเล่าถวาย หลวงปู่ขาว ซึ่งท่านเตือนว่า “เสียงที่ได้ยินนั้นอย่าเพิ่งไปเชื่ออะไรมากนัก มันอาจ หลอกเราได้ และถึงแม้มันจะเป็นจริง เราก็ไม่ควรไปใส่ใจ เพราะมัน ยังเป็นอนาคตอยู่ ต่อเมื่อเราได้รับมาแล้วจึงควรสนใจและให้เอามาให้ ผมดูด้วย” หลังจากที่เล่าเรื่องนี้ถวายหลวงปู่ขาวฟังแล้ว ต่อมาท่านก็ได้**

เล่าให้หลวงปู่บุญมีฟัง เพราะเห็นว่าเป็นเหมือนบุคคลครอบครัวเดียวกัน ไว้เนื้อเชื่อใจกัน มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมักเล่าให้ฟังเสมอ เช่นเดียวกับกับครั้งแรกที่ได้นิมิตแล้วถูกหลวงตามหาบัวเรียกตัวไปพบ ครั้งนี้ก็หนีไม่พ้นที่จะต้องไปพบเพื่อชี้แจงอีก หลวงปู่เข้าไปกราบนมัสการ พ่อแม่ ครูอาจารย์ มหาบัว ที่วัดป่าบ้านตาด คำแรกที่ท่านถามคือ “ว่าอย่างไร บอกหลายครั้งแล้วว่าไม่ให้พูด...บ้า...บ้าสัญญา...บ้าวิปัสสนา.” ในขณะที่โดนหลวงตามหาบัวดู หลวงปู่ท่านก็ได้เสียใจหรือโกรธแต่อย่างใด...ท่านนึกในใจว่า...ธรรมดาคนเป็นบ้ามันไม่มีสติที่จะควบคุมตนเองได้ แม้จะให้หันนิ้วมือก็หันไปถึงห้าถึงสิบ แต่เราก็มีสติรู้ตัวอยู่ตลอด ที่พูดไปก็ไม่ได้หวังที่จะอวดตัวเอง ว่ารู้อย่างนั้น เห็นอย่างนี้...พอนึกเช่นนี้แล้วท่านก็เอานิ้วมือออกมานับดูว่าจะนับครบห้าครบสิบไหม ก็ปรากฏว่าสามารถนับได้ครบ จึงตอบกับตัวเองว่า ยังไม่เป็นบ้า ยังปกติดีอยู่ มีอยู่คำหนึ่งที่หลวงตามหาบัวท่านเตือนหลวงปู่สอ ก่อนที่จะกลับไปว่า “ต่อไปอย่าพูดอีก ให้มันได้มาถึงก่อนค่อยพูด” เป็นอันว่าเรื่องนี้ต้องปล่อยให้กาลเวลาเป็นผู้ตัดสินว่าจริงหรือไม่จริงอย่างไร

ขอย้อนเล่าเรื่องประหลาดอีกสักสองเรื่อง ที่ท่านหลวงปู่สอ ท่านได้ประสบในขณะที่พักปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่ขาว อนาลโย ที่วัดถ้ำกลองเพล ในช่วงออกพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๐๖ นี้ ...มีอยู่คืนหนึ่ง **ขณะที่หลวงปู่กำลังเดินจงกรมอยู่นั้น ได้ปรากฏมีลำแสงพุ่งขึ้นอยู่บริเวณใกล้ ๆ กับทางจงกรม ท่านหยุดพิจารณาดูพอสมควรแล้วจึงเดินทางไปที่จุดปรากฏลำแสง ก็พบพระพุทธรูปองค์หนึ่ง หน้าตักประมาณ ๒ นิ้วครึ่ง** ภายหลังท่านทำความสะอาด เช็ดถูอย่างดี จึงรู้ว่าเป็นพระพุทธรูปทองคำจึงนำไปถวายหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวบอกว่าพระพุทธรูปทองคำนี้เป็นสมบัติของถ้ำนี้ จึงเก็บไว้ที่ถ้ำกลองเพล (ปัจจุบันจะยังคงเหลืออยู่หรือไม่ก็ไม่ทราบได้)

ต่อมาคืนหนึ่ง ขณะที่หลวงปู่สอเดินจงกรมอยู่นั้น ท่านได้มอง

เห็นดวงไฟเป็นแสงสีในพลตกลงมาใกล้ๆ ตัวท่าน ท่านจึงเก็บเอามาดู
ปรากฏว่าเป็นแก้วจริงๆ แต่ที่ประหลาดใจไปยิ่งกว่านั้น มีรูปผู้หญิงผมยาว
ปรากฏอยู่ ท่านรู้สึกแปลกใจมาก เมื่อมีโอกาสจึงนำไปถวายให้ หลวงปู่ขาว
ท่านดู และหลวงปู่ขาวเล่าให้ท่านฟังว่า “แก้วดวงนี้ผมเห็นมันลอย
ผ่านไปผ่านมาหลายครั้งแล้ว แต่ผมไม่สนใจ เพราะเห็นว่าเป็นของ
ภายนอก เพราะฉะนั้น ให้ท่านเอาคืนไปวางไว้ที่เดิม มันก็จะหายไปเอง..”
หลวงปู่ขาวท่านเล่าต่อไปว่า แก้วดวงนี้มีพระหลายองค์เห็นมาแล้วที่
ยังอยู่ที่นี้ ก็เพราะเจ้าของอยู่ที่ถ้ำนี้ นับเป็นเรื่องประหลาดใจที่คนใน
ยุคโลกาภิวัดน่อย่างเราๆ ท่านๆ จะมีโอกาสได้พบเห็น และหลาย
ท่านคงเตรียมตัวปฏิเสธแล้วว่าเป็นไปไม่ได้ และเมื่อพูดถึงเรื่องนี้
ผู้เขียนขออนุญาตเสริมสักเล็กน้อย เพราะรู้สึกว่า มีบุคคลวิเศษแอบอ้าง
เอาแก้วมาหลอกลวงกันอยู่เรื่อยๆ ซึ่งเมื่อพิจารณาตามรูปลักษณะ และ
เหตุการณ์แล้ว ผู้มีวิจรรย์ญาณย่อมพิจารณาได้ว่าจริงหรือเท็จ

เคยมีเรื่องเล่าเมื่อ ๓-๔ ปีก่อน ที่ผ่านมามีวัดแห่งหนึ่งทาง
จังหวัดอุบลราชธานี มีแก้วเสด็จมาก มีพระสงฆ์และญาติโยม ผู้ปรารถนา
แก้วมาไว้ในครอบครองเพื่อความ เป็นสิริมงคล เดินทางไปนั่งภาวนาเอา
แก้วกันมาก ปรากฏว่าแก้วเสด็จตามธรรมชาติเกิดไม่ทันผู้มีบุญบารมี
ท่านเจ้าอาวาสวัดนั้นเลยหาแก้วจากโรงงานมาเสริม ลูกศิษย์ผู้มีความช่าง
สังเกตหน่อย เห็นพฤติกรรมของท่านเจ้าอาวาสเข้า ก็เลยล่าถอยกลับ
ภูมิลำเนา เพราะเห็นว่าถ้าเป็นแก้วเสด็จที่จะพุ่งออกครั้งละ ๑๐-๒๐ ลูก
อย่างนี้ มันไม่มีค่าอะไร สู้แก้ว (น้ำดีมีเย็นๆ) ที่บ้านก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้น
ขอให้พวกเราได้มาค้นหาแก้วภายในกันดีกว่า อาจเสียเวลาเท่ากัน
แต่ได้ประโยชน์ต่างกันลิบลับ

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ซึ่งเป็นพรรษาที่ ๖ ของท่าน และเป็นพรรษา
แรกที่จำพรรษาอยู่ที่วัดอรุณญิกาวาสนี้ มีเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น

มากมายทำให้ต้องครุ่นคิดคำนึงถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตตามที่นิมิตจากเสียงบอกไว้ เมื่อเริ่มเข้าพรรษาที่ ๗ หลวงปู่จึงยังคงจำพรรษาอยู่ที่วัดอรุณญิกาวาสอีก มีหมู่คณะพระเณรอยู่ด้วยกันหลายรูปในวัดนี้ มีโยมคนหนึ่งเข้ามาปฏิบัติธรรมกับท่าน ชื่อ โยมเมย ทองทิพย์ เป็นผู้มีความเชื่อว่ามีอันจะกิน อยู่อำเภอบ้านฝ้อ ซึ่งหลวงปู่เคยเล่านิมิตที่ปรากฏให้โยมเมยฟังเพราะเห็นว่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมด้วยกัน และเป็นลูกศิษย์ของท่าน โยมเมยพูดกับหลวงปู่สอว่า.... “ถ้าได้สิ่งของอันเป็นสัญลักษณ์ของท่านมาตามนิมิตที่ปรากฏจริงกระผมขอหลวงพ่อด้วย... โยมเมยเองก็ไม่ได้เฉลียวใจว่าสิ่งดังกล่าวนั้น คือ พระพุทธรูปโบราณที่เป็นมรดกตกทอด มาหลายชั่วอายุคน ซึ่งโยมเมยเองกำลังเป็นเจ้าของอยู่”

พรรษาที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๗)

ในพรรษาที่ ๗ นี้ มีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่งที่น่าบันทึกไว้ให้เราศึกษา เพื่อเป็นคติในการปฏิบัติตน เป็นเรื่องเกี่ยวกับการตายของมนุษย์เราที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการให้ผลของบาปบุญคุณโทษ เรื่องมีว่า...คืนหนึ่งขณะที่หลวงปู่สอนั่งทำสมาธิอยู่ในกุฏิมีเสียงคนเดินเข้ามาหาในท่ามกลางความมืด แต่ก็พอจะมองเห็นได้ เมื่อเดินเข้ามาใกล้แขกยามวิกาลจึงพูดขึ้นว่า “หลวงพ่เอาห่อบังสุกุลให้ผมหน่อย”

หลวงปู่สอฟังเสียงแล้วไม่ค่อยคั่นหู สำเนียงคำพูดแข็งและห้วนคงไม่ใช่มนุษย์แน่ หลวงปู่ตอบเจ้าของเสียงนั้นว่า “เอาตมาให้เณรเอาไปเก็บไว้ที่โรงครัวโน่นให้ไปเอาเอง” แขกยามวิกาลตอบว่า “ไม่ไป หลวงพ่เอาไปเอาให้หน่อย” หลวงปู่พิจารณาดูว่า ผิดนนี้สงสัยจะพูดไม่รู้เรื่องแน่ และที่สำคัญและน่าแปลกใจก็คือมาถามเอาห่อบังสุกุลซึ่งโยมเขาเอามาให้พระสงฆ์พิจารณาบังสุกุลในเวลาก่อนเฝ้าศพในตอนเย็นวันนี้

เมื่อเห็นว่าผีพูดกันไม่รู้เรื่อง หลวงปู่สอจึงลุกออกไปบอกเณรกับ
 ฝ่ายฆราวาสไปเอาห่อบังสุกุลที่โรงครัวแล้วนำมาวางไว้ที่หน้ากุฏิหลวงปู่
 เสร็จแล้วหลวงปู่สอได้บอกกับเณรและฝ่ายฆราวาสว่า “เณร...ผีมันมาตาม
 ทวงเอาห่อบังสุกุล...เจ้าเคยเห็นปะ”

“ไม่เคยเห็นครับ” เณรตอบ

“คอยดูนะ เดี่ยวมันก็มาหรรอก” หลวงปู่สอ บอกเณร

ทันใดนั้น...ก็ปรากฏเงาตะคุ่มๆ เดินเข้ามาหน้ากุฏิหลวงปู่ ซึ่ง
 พระทุกรูปก็มองเห็นถนัดชัดเจน ผีได้หยิบเอาห่อบังสุกุลเสียงห่อบังสุกุลที่
 เป็นถุงยางพลาสติกตั้งกรอบแกรบแล้วผีตนนั้นก็เดินหายไปในความมืด
 แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจอีกอย่างหนึ่งก็คือ ห่อบังสุกุลนั้นก็ยังคงอยู่ที่เดิม
 และผีก็ไปนั้นก็คือ ห่อบังสุกุลเช่นเดียวกันทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

เมื่อผีจากไปแล้วหลวงปู่จึงบอกให้ลูกศิษย์ทั้งสองกลับกุฏิของตน
 แต่ลูกศิษย์ตัวน้อยๆ กลับวิงวอนขอร้องหลวงปู่สอขอพักอยู่กุฏิหลวงปู่สัก
 คืนหนึ่ง แม้หลวงปู่จะเทศน์อบรม หรือดุตำว่ากล่าวอย่างไรลูกศิษย์
 ทั้งสองก็ไม่ยอมกลับ สุดท้ายท่านต้องจำยอมให้พักอยู่ด้วยเพราะสงสาร
 ลูกศิษย์

หลวงปู่สอท่านเคยได้เล่าเรื่องนี้ ให้ลูกศิษย์หลายต่อหลายรูปฟัง
 ในบางโอกาสว่า...ผีที่เห็นในตอนนั้น แท้จริงคือเปรต เปรตตนนี้ก่อนตาย
 จากความเป็นมนุษย์ เขาเป็นคนที่ชอบทำบาปไม่สนใจการทำบุญให้ทาน
 แต่อย่างใด พื้นเพของเขาเป็นคนจีนแผ่นดินใหญ่มาอยู่อำเภอบ้านผือ
 นานแล้ว เมื่อสิ้นชีวิตก็มาเกิดเป็นเปรต แม้ญาติพี่น้องจะทำบุญอุทิศไป
 ให้ก็ไม่ได้รับเพราะไม่อยู่ในสถานะที่จะรับได้ จึงต้องเป็นอยู่ด้วยความทุกข์
 ทรมานตามผลกรรมที่ตัวเองทำไว้ในคราวเป็นมนุษย์ หลวงปู่บอกว่าพวก
 เปรตหรือผีนี้ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวอย่างที่คนเราคิดกัน เพราะเขาไม่ได้ดูร้ายอะไร
 ธรรมชาติของเขาเป็นอยู่เช่นนั้น คือ อยู่ด้วยผลกรรมของตัวเอง เพราะ

ฉะนั้นเราจึงไม่ควรกลัวผีอีกต่อไป

พรรษาที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๐๘)

ตั้งแต่ได้นิमितครั้งแรก เมื่อพรรษาที่ ๒ และได้นิमितชัดเจนยิ่งขึ้นในพรรษาที่ ๖ นับเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานมากสำหรับหลวงปู่สอ โดยเฉพาะตั้งแต่พรรษาที่ ๖ ถึงพรรษาที่ ๘ นับเป็นเวลา ๒ ปี ที่รอคอยจริงๆ ถึงกระนั้นก็ตามหลวงปู่สอไม่ได้ปล่อยเวลาให้เสียไปโดยไร้ประโยชน์ เวลาที่เสียไปของท่านคือการได้มาซึ่งความสงบเย็นใจอันเกิดจากการภาวนาซึ่งเป็นสิ่งที่ท่านมุ่งมั่นมาก

หลวงปู่สอเล่าว่า....เมื่อผ่านปีที่ ๗ อย่างเข้าปีที่ ๘ ดูเหมือนว่าดวงอาทิตย์มันขึ้นลงช้ากว่าปกติ ยิ่งเมื่อผ่านเข้าสู่ฤดูเข้าพรรษาวันที่ถูกกำหนดไว้ตามนิมิตนั้นยิ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ แท้จริงการที่ท่านปรารธนาจะพบเห็นสิ่งที่ปรากฏตามนิมิตนั้น ใช่ว่าจะเพ้อวาดเก่ง หรือเพื่อประสงค์อื่นใด แต่เพื่อต้องการพิสูจน์ความจริงของนิมิตว่าสามารถเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนเพราะครูบาอาจารย์ท่านมักจะดักเตือนลูกศิษย์ของท่านเสมอไม่ให้หลงเชื่อหรือติดในนิมิตนั้นๆ เพราะมันจะทำให้เขวออกจากหลักการปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ได้ง่าย ทั้งนี้ เพราะสติปัญญายังไม่ฉลาดเฉียบแหลมพอที่จะเข้าใจและวางมันได้ และแล้ววันแห่งการรอคอยก็มาถึงวันนั้นเป็นวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ หลังเข้าพรรษาที่ ๘ ของท่านได้ประมาณ ๒๕ วัน ซึ่งตรงกับเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ในตอนเช้า หลวงปู่พร้อมด้วยพระเถรออกมารับบิณฑบาตตามปกติ เพราะถือเป็นกิจวัตรสำคัญของนักบวช เรื่องการออกมารับบิณฑบาตของพระในสายกัมมัฏฐานนั้น ท่านถือปฏิบัติกันจริงๆ จังๆ ไม่ใช่วันไหนขยันก็ไป วันไหนขี้เกียจก็ไม่ไป หลายวัดที่ท่านถือกันเข้าชั้นธาตุคงวัตรในข้อที่ว่าถือเที่ยวบิณฑบาตเป็นวัตร ทั้งนี้ เพราะเป็นการช่วยขัดเกลากิเลส

ความซึ่เกียจมักง่าย และเป็นการรักษาอริยประเพณีให้คงอยู่สืบไป

เมื่อฉันเข้าเสรีจพระเณรช่วยกันปิดกวาดทำความสะอาดโรงฉัน แล้วกลับสู่กุฏิของตน หลวงปู่สอนำบริวารส่วนตัวของท่านขึ้นกุฏิ จัดเก็บเรียบร้อยแล้วก็นั่งพักผ่อนอยู่ด้านนอกห้องนอน ขณะนั้นในใจของท่านนึกถึงนิมิตที่เคยเกิดขึ้นและบ่งบอกชัดเจนว่าวันนี้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์จะตกทอดมาถึงท่าน ท่านจะได้รับสิ่งของนั้น จึงรำพึงในใจว่าอะไรหนอคือสิ่งที่เราจะได้รับ **ทันใดนั้นสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นเสียงเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ดังลั่นเข้ามาในบริเวณวัดคล้ายกับว่ามันจะบินลงมาในเขตวัด** ขณะที่หลวงปู่กำลังมองไปด้านหน้ากุฏิของท่าน ซึ่งตรงนั้นมีบริเวณลานกว้างนิดหน่อยโดยรอบบริเวณนั้นจะมีต้นไม้ขึ้นเต็มไปหมด ท่านสังเกตเห็นต้นไม้โอนเอนไปมา ใบไม้ปลิวว่อนไปทั่วบริเวณนั้น ขณะเดียวกันก็เห็นเครื่องบินร่อนต่ำลงมาและลงจอดบริเวณลานดินหน้ากุฏิ ท่านจึงแปลกใจว่าเครื่องบินลำนี้ลงมาจอดได้อย่างไรเพราะไม่ใช่สนามของมันทำไมต้นไม้เยอะแยะมันไม้ชนต้นไม้แม้แต่ต้นเดียวซึ่งน่าประหลาดใจมาก เพราะเครื่องบินก็ลำใหญ่พอสมควร **หลวงปู่เพ่งมองไปที่เครื่องบินเห็นผู้ที่ขับเครื่องบินนั้นแต่งตัวแปลกจากมนุษย์เรา คือ เขาแต่งตัวชุดเขี้ยวมีผ้าเฉลียงบ่าสีเขี้ยวใส่กำไลแขน ในมือถือพิณสามสายมาด้วย** ในขณะที่ตาเห็นภาพนั้นใจของหลวงปู่สบอกกับตัวเองว่านี่มันไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาต้องเป็นพระอินทร์แน่แต่ทำไมแต่งตัวไม่สวยเหมือนที่เคยเห็นในภาพ

เมื่อมองเห็นพระอินทร์ถือพิณสามสายลงมาจากเครื่องบินจิตของหลวงปู่ก็ระลึกย้อนไปถึงพุทธประวัติตอนที่พระมหาบุรุษบำเพ็ญทุกรกิริยา ทรมานพระวรกายด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้ตรัสรู้ธรรม แต่แม้จะบำเพ็ญหนักขนาดไหนก็ไม่สามารถตรัสรู้ธรรมได้เพราะตึงเกินไป ในครั้งนี้ก็ได้อาศัยพระอินทร์ตีพิณสามสายเพื่อเตือนสติพระมหาบุรุษ ได้ทรงเปรียบ

เทียบการประพุดิธรรมเหมือนกับการตีตพิน ถ้าสายตึงเกินไป หรือหย่อนเกินไปพอดตีตเข้าก็ไม่มีเสียงไพเราะ หรืออาจทำให้พินเสียหายได้ แต่เมื่อนักดนตรีปรับสายพินให้อยู่ในระดับปานกลางพอดตีตเข้าก็บังเกิดเสียงไพเราะน่าฟังสำเร็จประโยชน์ ครั้นพระมหาบุรุษทรงพิจารณาตามที่พระอินทร์มาตีตพินถวาย จึงทรงเลิกทรมานตนเองให้ลำบาก ทรงบำรงพระวรกายให้มีกำลัง แล้วก็ดำเนินความเพียรทางจิตจนปรากฏผลเป็นอัศจรรย์ คือ ได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นศาสดาเอกในโลก ไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่า ในตอนใกล้รุ่งของวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นเอง

พระอินทร์ได้เดินตรงมาที่กุฎิของหลวงปู่สอ แต่แทนที่จะขึ้นมาบนกุฎิกลับเดินเข้าไปใต้ถุนกุฎิหลวงปู่ ท่านจึงลุกขึ้นไปก้มมองดูปรากฏว่าว่างเปล่าไม่มีแม้แต่เงาพระอินทร์ หลวงปู่มองหาอยู่นานประมาณ ๒๐ นาทีก็ไม่เห็น ครั้นมองกลับไปทีเครื่องบินจอดอยู่ที่อันตรายหายไปแล้ว โดยไม่มีวิธีแหวว่าหายไปตอนไหนเวลาใด ช่างน่าประหลาดใจเหลือเกินขณะที่หลวงปู่กำลังใช้ความคิดลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่นั้น พลันหูก็ได้ยินเสียงพูดขึ้นเบาๆ ว่า “กำลังมานะ กำลังมา” “เอ...อะไรจะมาอีกหนอ” หลวงปู่สอคิดไม่นานก็ได้ยินเสียงรถดังใกล้เข้ามา

เมื่อหลวงปู่สอมองไปดูก็เห็นรถยนต์บรรทุกสี่ขาววิ่งเข้ามาในวัด ดูเหมือนรถยนต์คันนี้จะคุ้นตาหลวงปู่พอสมควร รถได้วิ่งมาจอดบริเวณที่เครื่องบินลงจอดพอดี คล้ายกับว่ามีผู้กำกับการแสดงอยู่ทุกบทุกตอน ในรถมีบุคคลหนึ่งมาสองคนเป็นชายกับหญิง เมื่อเขาลงจากรถโยมผู้ชายอุ้มห่อผ้าขาวไว้ โยมผู้หญิงถือชันทอกไม้

ทั้งสองคนเดินตรงมาที่กุฎิหลวงปู่ ผู้ชายส่งห่อผ้าขาวให้ผู้หญิงถือไว้ ตัวเขาถือเอาชันทอกไม้เข้าไปถวาย หลวงปู่พูดกับเขาว่า

“โยมเอาชันทอกไม้วางไว้ก่อน โยมมีธุระอะไร”

“ผมจะเอาของมาถวายหลวงปู่” เขาตอบ

“ของอะไร” หลวงปู่สอซัก

“พระพุทธรูปครับ” เขาตอบชัดเจน ตอบเสร็จแล้ว เขาลุกขึ้นเดินลงไปปรับเอาห่อผ้าจากผู้หญิง แล้วก็เดินขึ้นมานบฏิกิด้วยกัน

ทั้งสองคนนี้หลวงปู่ รู้จักเขาดีเพราะเป็นคนอำเภอบ้านฝือ เป็นสามีภรรยากันสามี่ชื่อ นายกำพล ทองทิพย์ เป็นน้องชายของโยมเมยทองทิพย์ ซึ่งเคยมาปฏิบัติธรรมอยู่กับหลวงปู่สมัยเขายังมีชีวิตอยู่ หลวงปู่ก็เคยเล่าเรื่องนิมิตให้ฟัง ส่วนภรรยาของนายกำพล ชื่อนางแท่ง ทองทิพย์ ปัจจุบันเข้าใจว่าทั้งสองคนคงเสียชีวิตแล้ว เหลือบุตรธิดา ๔ คน

หลวงปู่สอบอกให้เขาแก้ห่อผ้าขาวนั้นออกในใจของหลวงปู่สอขณะนั้น ย้ำกับตัวเองว่า...ใช่แน่แล้ว นี่แหละคือสิ่งที่ปรากฏในนิมิต... ภาพที่ปรากฏต่อหน้าหลวงปู่สอคือ พระพุทธรูปโบราณปางนาคปรกมีลักษณะแปลกจากที่เคยเห็น คือ นาค ๗ ตัว ๗ หัว ขนาดของพระพุทธรูปหน้าตักประมาณ ๙ นิ้ว สูงประมาณ ๑๕ นิ้ว ผิวออกคล้ำเป็นมัน

หลวงปู่สอถามเขาว่า

“โยมพระพุทธรูปนี้โยมได้มาจากไหน”

“ผมก็ไม่รู้พ่อของพ่อผมได้มาจากไหน” เขาตอบ

“แต่เมื่อพ่อของพ่อตาย พ่อผมก็เก็บรักษาไว้ พ่อตายพี่ชายของผมก็เก็บรักษาไว้ เมื่อพี่ชายตายผมจึงเก็บรักษาไว้” นายกำพลบอกว่า เขาได้รับพระพุทธรูปนี้มาตั้งแต่ยังไม่ได้แต่งงาน เมื่อแต่งงานมีภรรยา ปรากฏในระยะหลังว่าภรรยาของเขาจะฝันแทบทุกคืน ว่าพระพุทธรูปองค์นี้ท่านบอกว่าไม่ใช่ของเรา เป็นของอาจารย์วัดป่าให้เอาไปถวายท่าน และเมื่อคืนที่ผ่านมานี้ก็ฝันอีกที่นี้ท่านดูแล บอกว่าให้เอาไปถวายท่านอาจารย์วัดป่าพุ่มนี้เข้าตอนที่ภรรยาฝันผมไปทำธุระที่อื่น กลับมาบ้านประมาณ ๒ ทุ่ม ภรรยาจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง แล้วก็ปรึกษากันตกลงจะเอาพระไปถวายพระอาจารย์วัดป่าตามที่พระพุทธรูปบอก นายกำพล เล่าต่อไปว่า

ตอนเช้าประมาณตี ๔ ถึงตี ๕ ภรรยายังบอกอีกว่า พระพุทธรูปได้กำชับ
อีกว่าให้เอาไปตอนเช้านี้ให้ได้ ! พอเสร็จธุระพวกเขาจึงได้นำพระมาถวาย
หลวงปู่ ขณะนั้นเวลาประมาณ ๒ โมงเช้า

เมื่อเขาเล่าเรื่องถวายจบลงแล้ว หลวงปู่จึงรับขันดอกไม้และ
พระพุทธรูปเสร็จแล้วก็ให้ศีลให้พร เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่เขาและ
ครอบครัว สองสามีภรรยาก็กราบลาหลวงปู่กลับบ้านของตน

ในขณะที่สองสามีภรรยาคุณั้นกลับไปแล้ว หลวงปู่ก็ระลึกถึงพ่อแม่
ครูอาจารย์ของท่าน คือ หลวงปู่มหาบัว และหลวงปู่ขาว ปรรณาทิจะแนะนำ
สิ่งที่ได้รับนี้ไปถวายให้ท่านทั้งสองได้ดูเพื่อเป็นการยืนยันว่า ที่ท่านได้นิมนต์
มายาวนานหลายปีนั้น นิมนต์ดังกล่าวเป็นความจริง นอกจากนั้นเพื่อให้
ท่านเป็นสักขีพยานว่าพระพุทธรูปที่ได้มานี้ ท่านไม่ได้อุปโลกนขึ้นเอง

ขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น พอดีมีโยมคนหนึ่งซึ่งคุ้นเคยกับหลวงปู่ดี
เป็นเด็กหนุ่มชื่อ ต้อย นามสกุล ศิริประเสริฐ เป็นลูกชายเก่าแก่อยู่ใน
อำเภอบ้านฝื่อ (ปัจจุบันทราบว่าเป็นแพทย์ อยู่จังหวัดนครศรีธรรมราช)
เข้ามาในวัด หลวงปู่จึงเรียกเข้ามาแล้วบอกว่า “ต้อย” ไปเอารถพาหลวงพ่
ไปวัดป่าบ้านตาดหน่อย

“หลวงพ่จะไปทำไม วัดบ้านตาด” เจ้าต้อยถาม

“หลวงพ่มีธุระนิดหน่อย” หลวงปู่ตอบ

“ถ้าอย่างนั้นคอยผมเดี๋ยวเดียว ผมจะไปบอกเตี้ย และเติมน้ำมัน
ด้วย” เจ้าต้อยบอกให้หลวงปู่รอ

หลวงปู่สอได้นำพระพุทธรูปไปถึงวัดป่าบ้านตาด ประมาณ ๓ ถึง
๔ โมงเช้า ตามปกติพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว เมื่อฉันเช้าเสร็จแล้ว บางวัน
ท่านก็จะเทศน์อบรมญาติโยมมาก่อนจึงขึ้นกุฏิ บางวันฉันเสร็จก็เข้ากุฏิเลย
ประมาณบ่าย ๒-๓ โมง ท่านจึงออกมา

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในวันนี้อหฺลวงปฺสูทท่านไปตึงกุฎิ ก็มองเห็น พ่อแม่ครูอจารยัมหาบัวนั้รอรออยู่ก่อนแล้ว คล้ายกับว่าท่านกำลังรอรอหฺลวงปฺสูทอยู่เช่นกัน หฺลวงปฺสูทขึ้นไปบนกุฎิ กราบท่านด้วยความเคารพแล้ว ยังไม่ทันจะพูดอะไร ท่านก็พูดขึ้นก่อนว่า “ว้ายังงิ...สิ่งทีท่านพูดเป็น ความจริงหรือไม?”

หฺลวงปฺสูทไม่ตอบท่าน แต่บอกให้คนขับรถไปเอาของทีอยู่ในรถมา เจ้าตุ้ยนำของทีห่อด้วยผ้าอาบน้ําพระมาส่งให้หฺลวงปฺสูทแล้วท่านก็จัดการ เปิดผ้านั้นออกพร้อมกัถวายให้พ่อแม่ครูอจารยัมหาบัวท่านดู เมือท่าน รับพระไปพิจารณาดูพอสมครท่านจึงอุทานว่า “โห้...โห้..มันเก่งกว่าพ่อมัน อีกนะ ของดีแท้ๆ ให้รักษาให้ดีๆ นะ”

เมือเห็นว่าพ่อแม่ครูอจารยัท่านยอมรับในสิ่งทีปรากฏในนิมิต แล้ว ว่าเป็นของจริง หฺลวงปฺสูทจึงพูดกับท่านว่า “แต่ก่อนเมือผมเล่าถวายพ่อแม่ ครูอจารยัก็ท้าวว่าเป็นบ้าสติญญา ความจริงได้ปรากฏแล้ว ผมไม่ได้เป็นบ้า สติญญา บ้าวิปลาสเช่นว้านั้น เมือก่อนกัถเดี๋ยวนั้จิตใจของผมก็ตืออยู่”

หลังจากทีพ่อแม่ครูอจารยัท่านขึ้นชมพระพุทธรูปตังกล่าวแล้ว หฺลวงปฺสูทจึงขอโอกาสกราบลาท่าน แต่ก่อนลงจากกุฎิไปท่านยังสั่งว่า “ให้รักษาให้ดีๆ นะ ของนั้สำคัญมาก”

หฺลวงปฺสูทออกจากวัดป่าบ้านตาดแล้วก็มุ่งตรงไปยังวัดถ้ํากลองเพล เพราะหฺลวงปฺสูทท่านเคยสั่งไว้ว่า ถ้ําดิ่งของตามทีปรากฏในนิมิตจริงๆ ให้เอาไปให้ดูด้วย

รถไปตึงวัดถ้ํากลองเพลประมาณเที่ยงวัน ในช่วงนั้หฺลวงปฺสูท ขาวท่านปิดกุฎิไม่รับแขก หฺลวงปฺสูทจึงไปมองดูทางหน้าต่า หฺลวงปฺสูท ขาวนั้งอยู่ยังไม่ตึงพัก จึงเคาะประตูเรียกท่าน หฺลวงปฺสูท ขาว ท่านจำได้จึงเปิด ประตูให้หฺลวงปฺสูทไม่ลืมนั้จะอุ้มมองค์พระเข้าไปด้วยเมือกราบหฺลวงปฺสูท ขาวแล้ว จึงกราบเรียนท่านว่า “ได้มาแล้วครับหฺลวงปฺสูท”

“อะไรละ?” หลวงปู่ขาวถาม

“เรื่องที่ผมเคยเล่าถวายนั้น บัดนี้ได้มาจริง ๆ แล้วครับเป็นพระพุทธรูป” หลวงปู่สอกราบเรียน พร้อมกับเอาผ้าที่ห่อพระออก

“โฮ...โฮ.....ของดีนะนี่ ?” หลวงปู่ขาวชื่นชมพร้อมกับยกพระขึ้นพิจารณาดูอย่างละเอียด

“ผมขอเอาไว้ภาวนาดูสัก ๑ อาทิตย์นะ วันหลังท่านค่อยมาเอา” หลวงปู่ขาวพูดกับหลวงปู่สอ

จากนั้นหลวงปู่ขาวก็ได้ไต่ถามความเป็นมาเป็นไปต่างๆ ก่อนที่จะได้พระพุทธรูปมาอย่างละเอียด ซึ่งหลวงปู่สอท่านก็เล่าถวายละเอียดเช่นกัน จนได้เวลาพอสมควรแล้วหลวงปู่สอจึงกราบลาท่านกลับวัดอรุณญิกาวาส

เรื่องที่หลวงปู่สอ ท่านได้รับพระพุทธรูปโบราณมาเป็นสมบัติของท่านตามที่ได้นิมิตนั้น แม้จะเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดน่าอัศจรรย์แต่ก็ไม่เป็นที่เล่าลือกันโดยทั่วไป เพราะเป็นเรื่องภายในของผู้ปฏิบัติธรรม จึงรู้กันในวงแคบๆ เฉพาะพระเณรผู้เป็นครูอาจารย์และเพื่อนสหธรรมิกเท่านั้น ส่วนญาติโยมมีน้อยคนที่จะรู้จัก ส่วนใหญ่เพิ่งจะมาทราบบ้างก็ในช่วงที่ท่านสร้างหลวงพ่ोजีตึกษัตริย์ ขนาด ๙๙ นิ้ว ที่วัดบ้านหนองแสง เมื่อปี ๒๕๓๗ นี้เอง

ประมาณ ๑ อาทิตย์ ที่หลวงปู่ขาวได้ขอพระพุทธรูปไว้ภาวนาดู เมื่อครบกำหนดหลวงปู่สอจึงไปวัดถ้ำกลองเพล เพื่อรับพระพุทธรูปดังกล่าวคืน พอท่านเข้าไปกราบหลวงปู่ขาว ท่านก็บอกหลวงปู่สอว่า “โฮ...ของดีจริง ๆ” หลวงปู่ขาวท่านเล่าให้หลวงปู่สอฟังว่า ในขณะที่พระพุทธรูปดังกล่าวอยู่ในกุฏิของท่าน พอตกกลางคืนจะมีแสงปรากฏสว่างรุ่งเรืองออกจากองค์พระ มีอยู่คืนหนึ่งข้างป้ามันมาที่ข้างกุฏิท่านอาศัยแสงสว่างจากองค์พระนั้น สามารถมองเห็นข้างใต้เลยทีเดียว

หลวงปู่สอกราบเรียนท่านว่า “กระผมจะมาขอพระพุทธรูปคืนครับ”
 “เออ....ได้ท่านเอาไปไว้สักการบูชาที่วัดนะ” หลวงปู่ขาวบอก
 “พระพุทธรูปองค์นี้ เป็นของดีแท้ๆ นาให้รักษาไว้ให้ดี” หลวงปู่ขาวกำชับ
 ท่านพร้อมมอบพระพุทธรูปคืนให้หลวงปู่สอ เพื่อนำกลับไปวัดอรุณญิกาวาส
 ต่อไป

เรื่องราวที่หลวงปู่สอได้พระพุทธรูปมาโดยการนั่งสมาธิภาวนานี้
 เป็นที่เลื่องลือมากในหมู่ผู้ปฏิบัติธรรมระดับพระเถระ ผู้ใหญ่มีพ่อแม่ครู
 อาจารย์หลายรูปที่เดินทางมาที่วัดอรุณญิกาวาส เพื่อขอชมพระพุทธรูป
 ดังกล่าวพร้อมสอบถามความเป็นมาต่างๆ จากหลวงปู่สอเท่าที่หลวงปู่สอ
 ท่านจำได้ก็มี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่เทศก์ เทศรังสี, หลวงปู่อ่อน
 ญาณสิริ และหลวงปู่ฝั้น อาจาโร เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลวงปู่ฝั้น
 อาจาโร เมื่อมาถึงวัดท่านถามทันทีว่า “ไหนพระพุทธรูปที่เกิดจาก
 สมาธิ...เอามาดูหน่อยซิ..” เมื่อหลวงปู่สอเอามาถวายให้ท่านดู หลวงปู่ฝั้น
 ท่านชมว่า “โอ้...ของดีจริงๆ รักษาไว้ให้ดีนะ ร้อยองค์พันองค์ก็ไม่มีองค์
 หนึ่งนะ ที่เกิดจากสมาธิอย่างนี้.”

พ่อแม่ครูอาจารย์หลายต่อหลายรูปที่ได้ชมและได้ทราบเรื่องราว
 ก่อนที่จะได้พระพุทธรูปมา ต่างลงความเห็นในทำนองเดียวกันว่า...เป็น
 พระพุทธรูปโบราณที่มีความศักดิ์สิทธิ์มากองค์หนึ่งของประเทศไทย

ในตอนแรกที่ท่านได้พระพุทธรูปมา หลวงปู่ท่านถวายนามท่านว่า
 “หลวงพ่อนาค” เพราะเห็นว่า มีพระยานาค ๗ องค์ ๗ เศียรปรกอยู่ด้าน
 บน เมื่อมีใครถามท่าน ท่านก็เรียกหลวงพ่อนาคอยู่เสมอ มีอยู่ครั้งหนึ่ง
 พอท่านเรียกว่า หลวงพ่อนาค พลวงปู่ก็ได้ยินเสียงพูดขึ้นเบาๆ ว่า
 “เราไม่ได้ชื่อ นาคนะ เราคือสังฆกรรม” หลวงปู่ถามต่อไปว่า “จะให้พวก
 กระผมเรียกหลวงพ่อกว่าอย่างไรครับ ?”

พระพุทธรูปบอกว่า “ให้เรียกเราว่าหลวงพ่ोजีตักขัตริย์”

หลวงปู่สอกราบเรียนถามท่านว่า “ขอโอกาส หลวงพ่อมีอายุเท่าไรแล้วครับ?”

พระพุทธรูปตอบว่า “อายุ ๘๐๐ ปีเศษ”

หลวงปู่สอกราบเรียนถามท่านอีกว่า “หลวงพ่อมาจากที่ไหนและใครเป็นผู้สร้าง?”

“เจียบ” ไม่มีเสียงตอบจากหลวงพ่ोजีตักขัตริย์

หลวงปู่จึงกราบเรียนถามซ้ำอีก หลวงพ่ोजีตักขัตริย์บอกว่า “จะรู้ไปทำไม รู้ไปแล้วก็ไม่สิ้นสุดยุติ แต่ให้ทราบว่าเป็นประเทศไทยครั้งแรกที่นครปฐม”

หลวงปู่สอท่านเล่าให้ฟังว่า...เมื่อท่านได้หลวงพ่ोजีตักขัตริย์มาแล้วไม่ว่าท่านจะเดินทางไปจุดศที่ไหน ท่านจะอัญเชิญหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ไปด้วยเสมอโดยการเอาใส่ในย่ามแล้วสพายไปเรื่อยๆ ตั้งแต่พรรษาที่ ๘ จนกระทั่งมีพรรษามากขึ้น ในช่วงหลังๆ ต่อมาเมื่อมีลูกศิษย์เป็นพระเณรติดตามไปด้วย ท่านก็จะให้ช่วยสพายย่ามหลวงพ่อแทน

ท่านผู้อ่านลองหลับตานึกดูว่าพระจุดศเวลาท่านเดินทางไปเที่ยววิเวกหาความสงบตามป่าตามเขา โดยเดินทางเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร ลำพังบริวาร เช่น บาดร ผ้าไตรจีวร ย่าม กลด พร้อมมุ้งกลด กระตักน้ำ ไฟฉาย เทียนไขและบริวารเล็กน้อยอื่นๆ เท่าที่จำเป็น ก็มีน้ำหนักประมาณ ๑๐ กิโลกรัมอยู่แล้ว เมื่อต้องอัญเชิญหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ซึ่งมีน้ำหนักประมาณ ๑๐ กิโลกรัมไปด้วย ก็เรียกว่าหนักเอาการทีเดียว ยิ่งเวลาเดินขึ้นเขาด้วยแล้วดูเหมือนน้ำหนักเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ

หลวงปู่สอท่านเล่าว่า พระพุทธรูปหลวงพ่ोजีตักขัตริย์นี้เวลาที่หลวงปู่มีปัญหาอะไรก็จะกราบเรียนถามท่านหรือเวลาใดที่จิตใจของหลวงปู่คิดไปในทางที่ไม่เหมาะสมท่านก็จะตักเตือนสั่งสอนหรือบางครั้งถึงกับดูว่า

เลยทีเดียว ซึ่งนับว่าท่านเป็นพระพุทธรูปที่หลวงปู่เคารพนับถือประดุจแก้วอันประเสริฐและทรงคุณค่าอันไม่อาจประมาณได้

พรรษาที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๐๙)

ในพรรษาที่ ๙ นี้หลวงปู่สอท่านยังคงอยู่ที่วัดอรัญญิกาวาส ในช่วงนี้ท่านได้ปฏิสังขรณ์เสนาสนะเพื่อเป็นที่พักของพระเณร และเพื่อให้ญาติโยมได้มีสถานที่บำเพ็ญตามสมควร

ในด้านการอบรมพระเณรและญาติโยมให้เข้าใจในด้านการปฏิบัติสมาธิภาวนา และด้านการประพฤติปฏิบัติตนตามหลักศีลธรรมอื่นๆ หลวงปู่ก็ให้การอบรมอยู่ทุกวันพระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันพระ ๑๔ ค่ำ หรือ ๑๕ ค่ำ หลวงปู่อบรมพระเณร และพานั่งสมาธิจนสว่าง ทำให้พระเณรได้รับการฝึกฝนอบรมด้านสมาธิภาวนาอย่างดี พระเณรที่เคยอยู่จำพรรษาและได้รับการฝึกฝนอบรมจากหลวงปู่เท่าที่จำได้ก็มี พระอาจารย์คุณ สุเมธ อัมภอบ้านฝื่อ จังหวัดอุดรธานี หลวงพ่อโท วัดป่าศิลาอาสน์ จังหวัดยโสธร เป็นต้น

เมื่อออกพรรษาท่านได้เดินทางไปธุดงค์ปักชำไต้โดยมีจุดหมายคือจังหวัดภูเก็ทที่นั่นมีวัดอันเป็นหลักใหญ่ของคณะพระกัมมัฏฐาน คือ วัดเจริญสมณกิจ (วัดหลังศาล) ซึ่งหลวงปู่เทศก์และคณะสงฆ์พร้อมด้วยศรัทธาญาติโยมชาวจังหวัดภูเก็ทร่วมกันสร้างขึ้น

หลวงปู่สอเคยเล่าให้ฟังว่า... ท่านเคยเดินทางไปเที่ยวธุดงค์ปักชำไต้มาแล้วครั้งหนึ่ง ซึ่งช่วงนั้นหลวงปู่เทศก์ ยังอยู่ที่จังหวัดภูเก็ทโดยเดินทางด้วยเท้าตามทางรถไฟเรื่อยๆ ออกจากสถานีหัวลำโพงไปทุ่งสง นครศรีธรรมราช โดยไปด้วยกัน ๓ รูป กว่าจะถึงปักชำไต้ใช้เวลานานเป็นเดือน เมื่อพักภาวนาอยู่แถวนครศรีธรรมราชและพังงา พอสมควร จึงขึ้นเรือข้ามไปเกาะภูเก็ต ในสมัยนั้นที่วัดเจริญสมณกิจมีครูบาอาจารย์อยู่

๔-๕ รูป คือ หลวงปู่เทศก์ เทศรังสี พระอาจารย์คำพอง ดิสโส พระอาจารย์พูน (หลานหลวงปู่เทศก์) หลวงปู่สอ พันธุโล และ พระครูสถิตยบุญญารักษ์ ซึ่งในช่วงเวลานั้นผู้เขียนเข้าใจว่า ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๖ และเป็นช่วงนอกพรรษา เพราะในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ หลวงปู่เทศก์ ได้อำลาชาวภูเก็ต-พังงา กลับมาภาคอีสานและในครั้งนั้น หลวงปู่สอเองก็ได้เดินทางกลับมาพร้อมกับหลวงปู่เทศก์ด้วย แต่ท่านได้ แวะไปพักอยู่กับท่านหลวงพ่อวิริยงค์ วัดธรรมมงคล และได้ไปช่วยงาน ก่อสร้างวัดใหม่เสนาหิคมกับหลวงปู่หลอด ปโมทิตด้วย แต่เมื่อใกล้ เข้าพรรษาท่านจึงกลับไปวัดอรุณญิกาวาส

พรรษาที่ ๑๐-๑๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๒)

ในระหว่าง ๓ พรรษานี้ หลวงปู่สอท่านยังคงจำพรรษาที่วัดอรุณญิกาวาส แต่ได้เดินทางไปเที่ยววัดงศ์และพักที่วัดเจริญสมณกิจอยู่เป็นประจำ เพราะเห็นว่าเป็นช่วงเวลาที่ท่านพระครูสถิตยบุญญารักษ์ (ปัจจุบัน เป็นเจ้าคณะจังหวัดอำนาจเจริญ) กำลังดำเนินงานก่อสร้างอุโบสถอยู่ หลวงปู่จึงถือโอกาสไปช่วยในการสร้างอุโบสถด้วย ทั้งนี้เพราะท่าน ประสงค์ที่จะตอบแทนพระคุณของหลวงปู่เทศก์ ซึ่งเป็นพ่อแม่ครูอาจารย์ ของท่านอีกรูปหนึ่งที่ท่านให้ความเคารพสักการะอย่างยิ่ง นอกจากนั้นก็เพื่อเป็นการเปลี่ยนสถานที่ในการภาวนาด้วย หลวงปู่สอท่านเคยเล่าให้ ฟังว่า ในสมัยที่ท่านได้มาพักเจริญสมณธรรมที่เกาะภูเก็ตนี้ ท่านเคยขึ้นไป ภาวนาบนเขารัง ซึ่งอยู่ใกล้กับวัดเจริญสมณกิจ ท่านนั่งทำสมาธิอยู่ หลายชั่วโมง โดยไม่สนใจว่าแดดร้อนขนาดไหน พื้นหินจะขรุขระอย่างไร เพราะท่านได้ตั้งสัจจอธิษฐานไว้ว่า ถ้าไม่รู้ไม่เห็นธรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง จะไม่ลุกจากที่นั่งเป็นอันขาด

ในการเดินทางมาเที่ยวจุดดั่งที่ปักชำไต้นี้ หลวงปู่ไต้เห็นอะไรหลายอย่างไต้แตกต่างจากทางภาคอีสาน เช่น อาชีพของชาวบ้านขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษาไต้ใช้พูดกัน ตลอดถึงภูมิประเทศและอากาศ ไต้ทำให้เห็นความเป็นไปต่าง ๆ ของสัตวโลกกว่า ตกอยู่ภายใต้กฎธรรมชาติดันเดียวกัน คือ กิเลส กรรมและวิบาก หลวงปู่สอท่านเดินทางขึ้นลงระหว่างปักชำไต้และภาคอีสานหลายครั้ง แต่ในช่วงหลังไต้อาศัยรถและเครื่องบินในการเดินทาง

พรรษาไต้ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๑๓)

ปีนี้หลวงปู่สอไต้กลับมาจำพรรษาไต้วัดอรุณญิกาวาส อีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ นี้ แต่ปีนี้ก่อนเข้าพรรษา ท่านแวะกราบหลวงปู่ขาว อนาลโย วัดถ้ำกลองเพล หลวงปู่ขาวไต้พูดว่า “ท่านสอระวังตัวหน้อยนะ... พระผู้ใหญ่กำลังจ้องจับตัวท่านอยู่” หลวงปู่สอกราบเรียนท่านว่า “กระผมก็ทราบอยู่เหมือนกัน แต่คิดว่าคงไม่สามารถจับตัวผมไต้” คำว่า “จับตัว” ไต้คำสนทนากันของหลวงปู่ขาวกับศิษย์นั้น หมายถึงพระเถระผู้ใหญ่กำลังจะแต่งตั้งหลวงปู่สอไต้ให้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะตำบล เพราะเห็นว่าเป็นผู้มีควมเหมาะสม แต่หลวงปู่สอท่านก็พยายามให้เหตุผลว่าท่านไต้ไม่เหมาะสมด้วยประการต่าง ๆ สุดท้าย เมื่อออกพรรษาแล้ว จึงออกเที่ยวจุดดั่งไปทางบ้านกลางใหญ่ โดยตั้งใจจะไปพักทำความเพียรให้เต็มไต้และมีเป้าหมายไต้จะเดินทางจุดดั่งต่อไปทางจังหวัดเลย และจังหวัดเชียงใหม่

หลวงปู่สอเล่าว่า ในการทำความเพียรไต้ถ้ำพระ บ้านกลางใหญ่ นี้เป็นการกระทำอย่างอุกฤษฏ์ ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ ท่านตั้งสัจจอธิฐานว่า “จะนั่งทำสมาธิเป็นเวลา ๑๕ วัน โดยไม่ลุกไปไต้ไหนไม่ฉันอาหาร ถ้าไต้ไม่เกิดควมรู้หรือธรรมะอย่างใดอย่างหนึ่ง จะไม่ยอมลุกจากไต้ที่นั่งเป็นอันขาด แม้ตายก็ยอมตาย”

หลวงปู่สอได้เลือกเอาก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งซึ่งข้างบนเป็นลานกว้างพอสมควร เป็นสมรภูมิรบ ท่านเล่าว่า เมื่อได้สถานที่เหมาะสมแล้วก็เริ่มเข้านั่งสมาธิ ในตอนเย็นวันหนึ่ง จิตใจมีความปลอดโปร่ง ทุกขเวทนามก็เริ่มแสดงตัว ก็ต้องใช้ปัญญาพิจารณาให้ทราบความจริง แต่กว่าที่จิตจะเห็นความจริงของเวทนามก็ต้องต่อสู้กันอย่างหนักยิ่งเมื่อทุกขเวทนามขึ้นเต็มที่ไม่ทราบว่าจะอะไรเป็นทุกข์ อะไรเป็นจิต และอะไรเป็นกาย คล้ายกับว่ากายนี้เป็นกองไฟไปหมด

แม้เมื่อปัญญาได้เข้าคลี่คลายดูความเป็นจริงของทุกขเวทนามแล้ว ทราบชัดว่า ทุกขเวทนามเป็นสังขารเป็นความจริงอันหนึ่งต่างหาก กายก็ดี จิตก็ดี ก็เป็นความจริงของใครของมัน เช่นกัน แต่ด้วยความไม่รู้จริงจึงหลงยึดว่าเป็นเรา เป็นของๆ เราไปเสียหมด

หลวงปู่สอเล่าว่า...พอท่านออกจากสมาธิภาวนาก็เป็นวันใหม่แล้ว มองดูบริเวณรอบตัวท่าน เห็นพื้นหินที่หนึ่งอยู่เปียกแฉะออกไปโดยรอบตัวท่าน ประมาณ ๑ ศอก เข้าใจว่ากระดิกน้ำมันล้มน้ำหกใส่ท่าน แต่เมื่อมองดูก็ไม่ใช่เพราะกระดิกน้ำก็ยังตั้งอยู่ที่เดิม เมื่อพิจารณาดูแล้วจึงเข้าใจชัดว่าเป็นเหงื่อกาฬที่ไหลออกมาขณะทำความเพียรต่อสู้กับทุกขเวทนามแต่ในภาษาของพระป่าท่านเรียกว่า “ยางตาย” เพราะมันไม่ใช่เหงื่อธรรมดา เป็นเหงื่อที่เกิดจากการต่อสู้ชนิดเอาเป็นเอาตายจริงๆ

การทำความเพียรของท่านผ่านไปเรื่อยๆ ถึงวันที่ ๕ และ วันที่ ๖ โดยไม่ได้ลุกจากที่หนึ่งเลย สภาพจิตใจแทนที่จะท้อถอยกลับกล้าแข็งยิ่งขึ้น ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำของร่างกายมีบ้างตามธรรมดาแต่ไม่ถือเป็นอารมณ์เพราะจิตใจช่วงนั้นดูติดม้อยู่กับสมาธิธรรมและปัญญาธรรม

พอเข้าสู่วันที่ ๘ ขณะที่นั่งทำความสงบอยู่นั้น พลันกิเลสในใจของท่านก็ร้องขึ้นว่า “ยอมแล้ว...ยอมแล้ว จะตายแล้ว อดข้าวอดน้ำมาหลายวันแล้ว” หลวงปู่พิจารณาดูจิตแล้วก็ทราบว่า เป็นอุบายของกิเลสที่มันจะหลอก

ให้เลิกละความเพียร จึงพูดกับกิเลสว่า “มันยังไม่ตายหรอก เพราะมันมี
เสียงพูดอยู่ ถ้ามันตายมันจะไม่พูด” จึงได้เร่งความเพียรไปเรื่อยๆ จน
กระทั่งครบ ๑๕ วันตามที่ตั้งสัจอธิษฐานไว้

หลวงปู่สอเคยเทศน์อบรมคณะศิษย์เกี่ยวกับเรื่องของการทำงานสมาธิ
ภาวนา ท่านมักจะเน้นที่การปฏิบัติแบบเอาจริงเอาจังหรือเอาเป็นเอาตาย
ถ้าไม่เช่นนั้นท่านบอกว่า มันไม่ถึงเหตุถึงผล การปฏิบัติธรรมก็ไม่ก้าวหน้า
หรือไม่ประสบผลสำเร็จเอาเสียเลย

หลังจากที่ท่านได้ทำความพากเพียรอย่างหนักจนครบกำหนดแล้ว
ในวันที่ 2 หลังจากนั้นมาได้ปรากฏสิ่งแปลกประหลาดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น
กับตัวท่าน คือ ท่านมีความรู้สึกว่ามีพระมานั่งอยู่ที่ป่าไผ่ทั้งสองข้าง
แล้วก็เทศน์อบรมสั่งสอนท่านอยู่ตลอดเวลาแม้เวลาฉันเช้าหรือเวลาทำกิจ
วัตรอื่นๆ หลวงปู่เคยไปกราบเรียนถามพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว ท่านก็
บอกว่าท่านก็เคยเป็นเช่นนี้เหมือนกันอยู่ ๑ ปี แล้วก็หายไปเอง หลวงปู่สอ
ท่านก็ปล่อยให้ไปเป็นไปเช่นนั้นอยู่ ๓ ปี จึงหายจากอาการดังกล่าว

เมื่อพักภาวนาอยู่ที่ถ้ำพระพอสสมควรแล้วท่านจึงเดินทางธุดงค์ไป
จังหวัดเลยต่อไป

พรรษาที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๑๔)

ในพรรษานี้หลวงปู่สอท่านจำไม่ค่อยได้ว่าจำพรรษาที่ไหน
ท่านเคยเล่าให้ฟัง ครั้งหนึ่งว่าอยู่แถวจังหวัดเลย เพราะท่านบอกว่าเคยจำ
พรรษาอยู่กับหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร ๑ พรรษา ซึ่งท่านได้ช่วยหลวงปู่
มหาบุญมีสร้างพระพุทธรูปปูนปั้นองค์หนึ่งไว้ที่วัดป่าบ้านกกกอก (วัดป่า
ศิริบุญญาราม)

ในสมัยที่ท่านไปอยู่จำพรรษากับหลวงปู่บุญมีนั้น ท่านเล่าว่าบ้าน
กกกอกนั้นมีบ้านอยู่ประมาณ ๓-๔ หลังคาเรือน พอได้อาศัยบิณฑบาต

ด้านปัจจัยสี่ค่อนข้างอัตคัด แต่ท่านบอกว่าเป็นผลดีต่อการทำความเพียร หลายครั้งที่ท่านเทศน์อบรมพระเณร ท่านเน้นว่า “ธรรมเกิดในที่อัตคัด ขัดสน” เพราะเหตุนั้น แม้จะลำบากบ้างด้านการขบฉันหรือที่อยู่อาศัย จึงไม่เป็นปัญหาใดๆ ต่อผู้แสวงหาโมกขธรรมเลย

พรรษาที่ ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๑๕)

ในพรรษาที่ ๑๔ ที่ผ่านมานั้นเป็นพรรษาที่ท่านหนีการถูกแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางคณะสงฆ์ ในช่วงก่อนเข้าพรรษาที่ ๑๔ ผ่านมา ท่านกลับมาวัดอรุณญิกาวาส โยมทนายกวัดได้นำใบตราตั้งเจ้าคณะตำบลที่พระเถระผู้ใหญ่ คือ เจ้าคณะจังหวัดอุตรธานี วัดโพธิสมภรณ์ได้แต่งตั้งท่านไว้ มอบถวายหลวงปู่สอ หลวงปู่สอท่านบอกโยมว่า “โยมไปรับมาโยม ก็เป็นเสียเองซี...” โยมทนายกราบเรียนว่า “ผมเป็นไม่ได้เพราะผมเป็นโยม ท่านไม่ได้แต่งตั้งผมท่านแต่งตั้งหลวงพ่อ” โยมเห็นว่าหลวงปู่ท่านไม่ยอมรับก็เลยเอาวางไว้ที่ศาลานั้น

วันหนึ่งท่านหยิบใบตราตั้งขึ้นมาพร้อมพูดว่า “เจ้าคณะตำบลนิมนต์อยู่ที่ศาลานี้ละ ผมจะไปเที่ยวธุดงค์” ว่าแล้วก็เอาใบตราตั้งแขวนไว้ที่เสาศาลาแล้วออกธุดงค์ไปที่จังหวัดเลย และก็จำพรรษาที่ ๑๔ ที่นั่นด้วย

แต่ในพรรษาที่ ๑๕ หลวงปู่สอก็กลับมาจำพรรษาที่วัดอรุณญิกาวาสอีก และอยู่ประจำตลอดมาจนถึงพรรษาที่ ๑๖ ถึงแม้ว่าหลวงปู่ท่านจะอยู่ประจำที่วัดอรุณญิกาวาสตลอดระยะเวลาดังกล่าว แต่เมื่อถึงฤดูกาลออกพรรษาท่านก็จะออกเที่ยวธุดงค์บางครั้งก็นำลูกศิษย์พระเณรไปด้วย เพื่อให้มีโอกาส ได้ฝึกฝนอบรมตนเอง และเพิ่มประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรม

ในช่วงที่หลวงปู่สอจำพรรษาที่วัดอรุณญิกาวาสนี้รวมแล้วได้ ๑๒ พรรษาโดยประมาณ... แต่ทั้งนี้ก็อาจผิดพลาดได้บ้างเพราะเวลานั้นนาน

มาแล้วก็อปรกับหลวงปู่ท่านไม่ค่อยจะสนใจกับวันเวลาเท่าใดนัก จำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง แม้ผู้เขียนเองเคยกราบเรียนถามท่านบางครั้งในคำถามเดิมท่านก็ตอบไม่ตรงกันแต่ก็ช่างเถอะ ถ้าเราจะมัวนับวันเดือนปีอยู่ ก็จะทำให้มองข้ามเนื้อหาสาระ หรือปฏิบัติที่ดั่งใจของท่านไป

ขอย้อนกล่าวถึงการประกอบความเพียรของหลวงปู่ในช่วงพรรษาที่ ๑๕ ซึ่งท่านได้ใช้วิธีการแปลกๆ ในการต่อสู้กับกิเลส คือ ใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง ทั้งนี้ เพราะท่านต้องการแก้กิเลสตัวที่มันชอบนอนนอนตื่นมาแล้วมันยังง่วงอยู่อีก จึงตั้งสัจจะว่าจะนอนภาวนาอยู่ ๑๔ วัน ไม่ลุกไปไหน ไม่ฉันข้าว ลองดูซิว่ามันจะหายง่วงหรือไม่ ท่านได้ทำตามที่ตั้งสัจจะไว้ ได้นอนภาวนาในท่าไสยาสน์ตะแคงขวาไปได้ ๗ วัน ปรากฏว่าสะโพกขวาได้เป็นแผลพุพองขึ้นเหมือนกับถูกไฟลวกและมีน้ำเหลืองไหลออกมาเปรอะเปื้อนที่นอน แต่ท่านก็อดทนไม่หวั่นไหว ครบ ๗ วันแล้วท่านก็เปลี่ยนเป็นตะแคงซ้ายอีก ๗ วัน จนครบตามกำหนดแล้วจึงเลิกประกอบความเพียร เช่นนั้น ในวันสุดท้ายนั้นมีครูบาอาจารย์ มาเยี่ยมท่านเพราะนึกว่าท่านไม่สบาย ท่านก็เล่าให้ฟังทั้งหมดและเอาสะโพกที่ยังเป็นแผลทั้งสองข้างนั้นให้ดู หลวงปู่สอแล้วว่าหลังจากนั้นมาความง่วงนอนอันเป็นเรื่องของกิเลสนั้นหายหน้าไปเลย และหลวงปู่ท่านก็ถือจุดดงควัตรคือ เนสัชชีกุธดงค์ไม่นอนเป็นวัตรอยู่เฉพาะอิริยาบถทั้งสาม คือ ยืน เดิน และนั่งเท่านั้น แม้จะหลับก็ให้หลับขณะนั่งสมาธิ จะไม่ลงนอนเป็นอันขาด ท่านปฏิบัติเรื่อยมาเป็นเวลาประมาณเกือบ ๒๐ ปี แต่ในช่วงหลังมีอายุมากขึ้นมีญาติโยมมากกราบสักการะมากขึ้น ก็จำต้องอนุโลมไปตามเหตุการณ์และสังขารร่างกาย

วัดอรุณญิกาวาสในยุคที่หลวงปู่สออยู่จำพรรษาและเป็นเจ้าอาวาสปกครองนั้นถือว่าเป็นยุคบุกเบิกก็ได้ เพราะหลวงปู่ท่านได้นำพระเณรและญาติโยมสร้างเสนาสนะต่างๆ ที่จำเป็นขึ้นในวัดหลายอย่าง ทำการ

ปรับปรุงพัฒนาวัดในหลายๆ ด้าน ทำให้วัดดังกล่าวนี้มีความมั่นคงเจริญก้าวหน้าเรื่อยมา และเมื่อมีเจ้าอาวาสรูปใหม่มาปกครองก็ถ่ายทอดการปรับปรุงหรือส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้นดังที่ปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน

ผู้เขียนขอเพิ่มเติมเกร็ดประวัติของหลวงปู่สอในแง่มุมอื่นๆ สักเล็กน้อย เพื่อให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น คือ ในช่วงที่ท่านจำพรรษาอยู่วัดอรุณญิกาวาสนั้น มีโยมคนหนึ่งเป็นกำนันในเขตอำเภอบ้านฝื่อ ได้นำช้างมาถวายท่าน ๑ เชือก ท่านก็รับไว้และให้ความเมตตาเอ็นดูมันเป็นพิเศษ ช้างเชือกดังกล่าว เมื่อได้มาอยู่ที่วัดอยู่กับพระเณรรู้สึกว่ามันสดชื่นแจ่มใส ผิดปกติ ไม่ดุร้ายหรือทำอันตรายใคร หลวงปู่สอและพระเณรช่วยกันเลี้ยงดูมันอย่างดี บางวันเวลาที่ท่านและพระเณรไปบิณฑบาต มันก็จะออกไปรอรับอยู่ที่ท้ายบ้าน หลวงปู่สอเอาข้าวในบาตรให้มันเป็นประจำ

หลวงปู่สอท่านบอกว่า ท่านมีความเมตตาช้างมาก แต่เมื่อพิจารณาดูภาระที่จะต้องดูแลรักษาและเลี้ยงดูแล้วรู้สึกว่าเป็นภาระมากจริงๆ ไม่เฉพาะตัวท่านแต่หมายถึงพระเณรและญาติโยมด้วย เพราะช้างเป็นสัตว์ใหญ่ มีกำลังมาก ยิ่งเวลาที่ช้างตกมันด้วยแล้วยิ่งน่ากลัวว่าจะเกิดอันตรายได้

เมื่อคิดใคร่ครวญรอบคอบแล้ว หลวงปู่จึงได้เรียกลูกชายของคนที่ถวายช้างมา แล้วมอบช้างให้เป็นสมบัติของเขาเพื่อจะได้นำไปเลี้ยงดูต่อไป ช้างเชือกนั้น เมื่อไปอยู่กับโยมที่บ้านเกิดเชื่องซิมไม่กินอาหารใดๆ แม้เจ้าของจะหาอาหารที่ช้างชอบมาให้ก็ไม่ยอมกิน จนเกิดผอมโซและเสียชีวิตในที่สุด

หลวงปู่สอเล่าว่าท่านมีความผูกพันกับช้างมาก ช้างเองก็เช่นกัน เมื่อท่านให้ท่านไปแก่คนอื่น มันถึงกับบอดอาหารจนตาย หลวงปู่ท่านพิจารณาดูเหตุการณ์ที่มีคนนำช้างมาถวายแล้วตีความหมายเป็นธรรมว่า ช้างนั้นเป็นสัตว์ใหญ่ เป็นสัตว์แสนรู้เป็นสัญลักษณ์ของกำลังมหาศาล ผู้ที่

ประพตติปฏิบัติธรรมให้บรรลุเป้าหมาย หรือประกอบกิจการงานสำคัญใด ๆ ให้สำเร็จได้ต้องประกอบด้วยกำลังหลายอย่าง เป็นต้นว่า กำลังใจ กำลังสติปัญญา กำลังกาย และกำลังทรัพย์ หลังจากนั้นมา หลวงปู่สอ ท่านไปไหนเห็นข้างไม้ ข้างปูน ข้างหิน หรือแม้แต่ข้างจริง ๆ ท่านจะชี้ให้ ลูกศิษย์ดูทันทีพร้อมกับการแสดงความสนใจมันเป็นพิเศษ แม้ในขณะที่วัด ของท่านก็มีข้างไม้อยู่ ๓-๔ ตัว ที่ด้านข้างหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์องค์ใหญ่ ๙๙ นิ้ว ภายในศาลาการเปรียญ

นอกจากจะมีผู้ถวายข้าง อันเป็นสัญลักษณ์ของกำลังแล้ว ยังได้มี ผู้ศรัทธามอบถวายม้าอันเป็นสัญลักษณ์ของความเร็วให้อีก แต่หลวงปู่เห็น เป็นภาระจะต้องรับผิดชอบหลายอย่าง และไม่ใช้กิจของพระสงฆ์ที่จะมี สัตว์ไว้ในครอบครองเช่นนั้น จึงได้มอบให้โยมเอาไปเลี้ยงดูแทน

พรรษาที่ ๑๖ - ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๑๖ - ๒๕๔๑)

แผ่นดินมาตุภูมินั้น เป็นสถานที่ที่มีมนต์ขลัง มีคุณค่าและมีอำนาจ อยู่ในตัวเอง เพราะนอกจากจะเป็นที่เกิดกาย เกิดวิชาความรู้ต่าง ๆ แล้ว ยังเป็นที่อยู่ของผู้บังเกิดเกล้าของเราทุกคนด้วย

หลวงปู่สอท่านได้เดินทางกลับมาสู่มาตุภูมิของท่าน ก็ด้วยสาเหตุ หลายอย่าง เช่น มีญาติโยมทางจังหวัดยโสธร ไปนิมนต์ท่านให้กลับมา อยู่จำพรรษาที่วัดบ้านหนองแสง เพื่อให้เป็นที่พึ่งแก่ญาติโยมในการ แนะนำสั่งสอนด้านศีลธรรม และคุณธรรมต่างๆ อีกทั้งเพื่อจะได้พัฒนาวัด บ้านหนองแสงอันเป็นวัดเล็กๆ อยู่ติดหมู่บ้าน ให้มีความเจริญรุ่งเรืองตาม สมควร แต่สิ่งหนึ่งที่มีอำนาจดึงดูดใจของท่านให้กลับมาอยู่จำพรรษาที่ บ้านเกิดก็คือเพื่อจะได้โปรดโยมมารดาของท่าน ซึ่งก็สมตามเจตนา นั้น เพราะโยมมารดาของท่านได้เป็นอุบาสิกาปฏิบัติธรรมอยู่กับท่านที่วัดจน กระทั่งวาระสุดท้ายแห่งชีวิต นับว่าหลวงปู่สอท่านได้ทำหน้าที่อภิชาตบุตร

ตอบแทนพระคุณผู้บังเกิดเกล้าของท่านด้วยสิ่งอันทรงคุณค่าสูงส่ง คือ แนะนำสั่งสอนท่านให้ตั้งอยู่ในคุณความดีจนเป็นที่มั่นใจได้ว่า โยมมารดาของท่านจะต้องไปสู่สุคติอย่างแน่นอน

หลวงปู่สอ เมื่อท่านรับนิมนต์กลับมาอยู่วัดบ้านหนองแสงแล้ว ท่านก็ยังคงปฏิบัติตัวเช่นเดิม คือ อยู่ง่าย กินง่าย ไม่คลุกคลี กับใครๆ เมื่อมีญาติโยมมากราบหรือมีกิจธุระท่านก็จะไต่ถามหรือพูดคุยเพียงนิดหน่อยพอรู้เรื่องกันแล้วก็บอกให้กลับไป ผู้เขียนเคยไปกราบท่านบ่อยๆ ท่านก็ปฏิบัติเหมือนกันกับคนอื่นๆ ในเวลาเมื่อเสร็จกิจธุระอื่นๆ แล้วท่านก็จะปิดกุฏิเข้าที่ภาวนาตลอด โดยนั่งสมาธิบ้าง เดินจงกรมบ้าง จนถึงสว่าง แต่ในภายหลังอายุมากขึ้นเดินทางไปโปรดญาติโยมบ่อยขึ้น ก็จำเป็นต้องพักผ่อนบ้างตามสถานการณ์

วัดบ้านหนองแสงที่หลวงปู่สอท่านกลับมาอยู่จำพรรษาที่นี่เดิมทีเดียวเป็นวัดเล็กๆ มีเนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่ ๒ งาน ตั้งวัดมาได้ประมาณ ๕๐ กว่าปีแล้ว ในปี ๒๕๓๒ หลวงปู่ได้นำคณะศรัทธาญาติโยมซื้อที่ดินข้างวัดขยายให้กว้างขวางยิ่งขึ้น พร้อมกับปลูกต้นไม้ต่างๆ เพื่อให้เกิดความร่มรื่น ที่ดินที่ซื้อขยายเพิ่มเติมประมาณ ๙ ไร่ ๒ งาน รวมเป็นที่ดินทั้งหมดของวัดขณะนี้ ๑๗ ไร่

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗-๑๙ หลวงปู่ได้นำศิษย์จากที่ต่างๆ สร้างอุโบสถขึ้นมาหลังหนึ่ง เพื่อเป็นที่ทำสังฆกรรมของพระสงฆ์ เป็นอุโบสถทรงไทยขนาดเล็ก ใช้เวลาดำเนินการก่อสร้างอยู่ ๒-๓ ปี ท่านเล่าว่า อุโบสถหลังนี้มีลูกศิษย์ของท่านจากอำเภอบ้านฝางบ้าง จากในเมืองอุดรธานีบ้าง จากอุบลราชธานี และจากที่อื่นๆ อีกให้การอุปถัมภ์ และสนับสนุนจนเสร็จเรียบร้อย โดยท่านไม่ได้รับกวนหรือเรียไรจากชาวบ้านหนองแสงเลย อุโบสถนี้ใช้งบก่อสร้างประมาณ ๙๐๐,๐๐๐ บาท

ในระหว่างที่หลวงปู่อยู่จำพรรษาที่วัดหนองแสง เริ่มมีญาติโยม รู้จักและมากราบสักการะมากขึ้น บางครั้งก็มาพักปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัด เพื่อรับการฝึกหัดอบรมด้านสมาธิภาวนาจากท่าน ซึ่งหลวงปู่ก็ให้การ แนะนำเป็นอย่างดี

ในช่วงฤดูกลางเข้าพรรษาทุกวันพระ หลวงปู่สอนท่านจะนำพระเถร ทำวัตรสวดมนต์และฝึกอบรมเป็นพิเศษ พระที่เคยอยู่จำพรรษากับหลวงปู่ เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า ในวันพระหลังทำวัตรสวดมนต์เสร็จแล้ว ท่านจะให้การ อบรมธรรมะและพานั่งสมาธิต่อไปจนกระทั่งตีตก บางวันก็ ๖ ทุ่ม, บางวัน ก็ตี ๑, ตี ๒, บางวันก็จนสว่างเลยทีเดียว พระดังกล่าวเล่าว่า...สิ่งที่น่า แปลกคือ เวลานั้นสมาธิภาวนาอยู่กับท่านหลายๆ ชั่วโมง จิตใจจะรู้สึก มีความเยือกเย็นสบาย ไม่อึดอัดรำคาญ ไม่ค่อยปวดแข้งปวดขา แต่พอไป นั่งทำคนเดียวที่กุฏิจะรู้สึกจิตใจฟุ้งซ่านไม่ค่อยสงบ และปวดแข้งปวดขาอย่าง ซึ่งเหตุการณ์อย่างนี้ไม่ใช่มีครั้งเดียว มีอยู่หลายครั้งทีเดียว ทำให้ตั้ง ข้อสังเกตว่าเป็นเพราะเมื่ออยู่กับท่านเรากลัวท่านก็เลยตั้งใจทำ แต่พอ อยู่คนเดียวก็เลยปล่อยตัวปล่อยใจจิตใจจึงไม่สงบหรืออย่างไร

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้เขียนมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองที่พอจะเล่า ให้ฟัง เป็นการยืนยันคำกล่าวของพระที่เคยอยู่กับหลวงปู่สอนมีอยู่ครั้งหนึ่ง ในช่วงต้นปี ๒๕๔๑ ผู้เขียนได้นิมนต์หลวงปู่สอไปที่วัดเวฬุวัน จังหวัด กาศสินธุ์ เพื่อให้ญาติโยมชาววัดเวฬุวันได้มีโอกาสบำเพ็ญบุญกับครูบา อาจารย์กัมมัญฐาน ในครั้งนั้นก็ได้นิมนต์ท่านไปนั่งภาวนาแผ่เมตตาใน บริเวณที่จะสร้างเจดีย์ด้วย วันนั้นเป็นวันพระจันทร์เพ็ญท้องฟ้าแจ่มใส อากาศดีมีลมพัดอ่อนๆ เย็นสบาย หลวงปู่เตือนให้ทุกคนเริ่มเข้าที่ที่นั่งสมาธิ ท่านบอกว่าจะใช้เวลา ๑ ชั่วโมง เมื่อเริ่มนั่งสมาธิจิตใจที่เคยฟุ้งซ่าน ควบคุมยากประกอบกับไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อน น่าที่จะวอกแวกไม่ค่อยสงบ และง่วงนอน ตรงกันข้ามจิตใจกลับมีความเยือกเย็นมีความสงบ เวลา

๑ ชั่วโมงนั้น เหมือนกับว่าเวลา ๓๐ นาที ขณะเดียวกันที่เคยเจ็บแข้งเจ็บขา ก็ไม่มีเลย ซึ่งทำให้คิดว่าเป็นด้วยอำนาจจิตของหลวงปู่ที่แผ่ครอบคลุมไปทั่วบริเวณนั้น

หลังจากนั้น เวลาประมาณตี 1 หลังจากผู้เขียนกลับกุฏิและเข้าจำวัด ปรากฏว่า หลวงปู่สอท่านเดินมาหาที่กุฏิพร้อมกับใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ท่านพูดกับผู้เขียนว่า “ตื่นเถอะได้เวลาแล้ว จะนอนอะไรน้าหนา!” ผู้เขียน จึงสะดุ้งตื่นขึ้น และแปลกใจว่าเป็นไปได้อย่างไร จะว่าฝันไปก็ไม่ใช่เพราะ เกิดขึ้นเหมือนกับเห็นจริง ๆ และเพิ่งจะเข้านอนได้ประมาณ ๑๐ นาที เมื่อมีโอกาสจึงกราบเรียนถามท่าน...ท่านไม่ตอบได้แต่ยิ้มเฉย ๆ

แม้หลวงปู่ท่านจะมีอายุมากขึ้น ๖๐ - ๗๐ ปี แต่ด้วยความที่ท่าน เป็นคนที่เข้มแข็งอดทน แม้จะเจ็บป่วยไม่สบายท่านก็จะไม่แสดงอาการให้ เห็น หรือไม่บ่นว่าเจ็บว่าป่วยให้ใครฟัง เว้นแต่จะบอกเพียงลูกหลานหรือ ผู้ใกล้ชิดจริง ๆ เท่านั้น เพราะฉะนั้น เวลามีญาติโยมหรือลูกศิษย์กราบ เรียนถามท่าน เรื่องสุขภาพร่างกายหรือความเป็นอยู่ของท่านว่า “หลวงปู่ เป็นยังไง สบายดีไหม?” หรือ “หลวงปู่เหนื่อยไหม?” หรือ “หลวงปู่เจ็บ ไหม?” หลวงปู่ท่านมักจะตอบลูกศิษย์เสมอว่า “สบายดีอยู่” ทุกทีไป

ในระหว่างที่ท่านอยู่ที่วัดบ้านหนองแสง หลวงปู่ยังคงประกอบ ความเพียรตามปกติ แม้อายุจะมากขึ้น บางคืนท่านจะไม่นอนเลยตลอดคืน บางครั้งก็จะไม่นอนติดต่อกันหลายคืน ที่ท่านประกอบเพียรเช่นนี้ ก็เพราะท่านเคยปฏิบัติมาอย่างนี้จนเป็นกิจวัตรที่น่าเป็นห่วงมากกว่านั้น บางปีท่านอดอาหารไม่ฉันเลยเป็นเดือน ๆ แต่ท่านก็อยู่ได้ ด้วยอำนาจ ของพลังใจและอำนาจแห่งสมาธิธรรมถ้าเป็นเรา ๆ ท่าน คนธรรมดา สามัญอาจจะกลับบ้านเก่าไปแล้วก็ได้

หลวงปู่เคยเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า เมื่อท่านอดอาหารเพื่อประกอบ ความเพียรไปจนครบ ๑ เดือน แทนที่จิตใจมันจะท้อถอยหรืออ่อนไหว

กลัวต่อความเจ็บปวดหรือความตายก็ไม่ใช่เป็นเช่นนั้นจิตใจมีความสบาย ไม่กังวล ขณะเดียวกันเวลาจิตสงบ ก็สงบอย่างแนบแน่น เป็นเวลาหลายชั่วโมง ประหนึ่งว่าโลกก็ไม่มี ร่างกายก็ไม่มีในความรู้สึก เมื่อจิตถอนออกมาที่ใช้ปัญญาพิจารณาในสังขารธรรม ความจริงทั้งหลายที่มีอยู่ เพื่อให้เข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งจนสามารถบรรเทาความหลงเสียได้

หลวงปู่สอนท่านให้โยมต้มข้าวมาฉันดู พอกลิ่นอาหารไปได้ช้อนเดียว หลวงปู่ก็เอาเจียนออกมาพร้อมกับวงเวียนหน้ามีดจะเป็นลมให้ได้ ท่านจึงหยุดฉันและกลับไปทำความเพียรต่อไปอีก ๔-๕ วัน แล้วจึงทดลองฉันข้าวต้มอีกปรากฏว่าตอนนี้ฉันได้บ้างเมื่อร่างกายปรับตัวอยู่พอสมควร จึงสามารถฉันได้ตามปกติ

หลวงปู่สอนเล่าให้ฟังว่า.....ขณะที่วงเวียนศีระชะ หน้ามีดเป็นลมนั้น ท่านบอกว่าท่านเกือบจะสิ้นชีวิต แต่ด้วยจิตใจที่เข้มแข็งก็พยายามพิจารณาดูสภาพจิตใจของตัวเองก็เห็นว่ามีความผ่องใสอยู่ไม่ได้หวาดหวั่นต่อความตายแต่ประการใด เสร็จแล้วก็พิจารณาเรื่องความตายจนเข้าใจชัดเจนว่าไม่มีอะไรตายทุกอย่างมีสภาพเช่นนั้น แปรเปลี่ยนไปตามกฎของไตรลักษณ์ ไม่มีใครจะสามารถฝ่าฝืนหรือห้ามปรามได้

หลวงปู่ท่านเคยเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่าที่ท่านต้องหาวิธีการปฏิบัติธรรมให้หนักหน่วงเข้มข้นเช่นนั้น ก็เพราะนิสัยवासนาของท่านเป็นเช่นนั้น คือ ถ้าไม่ปฏิบัติให้อุกฤษฏ์ เอาชีวิตเป็นเดิมพันธรรมของจริงมันจะไม่เกิดขึ้น เพราะของจริงต้องทำจริงจึงจะเห็นได้ในการอดอาหารประกอบความเพียรในครั้งนี้ พ่อแม่ครูบาอาจารย์มหาบัวท่านทราบได้สั่งให้พระมาบอกให้หลวงปู่เลิกอดอาหารเสีย แต่หลวงปู่สอนท่านไม่ยอมเลิก จนกว่าจะรู้เห็นความจริงอย่างใดอย่างหนึ่งเสียก่อน

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ถือได้ว่าเป็นปีที่หลวงปู่สอนท่านได้สร้างคุณูปการต่อวัดบ้านหนองแสงและพุทธศาสนิกชนหลายอย่าง คือ ท่านได้

นำคณะศิษย์จากจังหวัดต่างๆ สร้าง หลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลององค์ใหญ่ขึ้น มีขนาดหน้าตัก ๙๙ นิ้ว เพื่อประดิษฐานไว้ ณ วัดบ้านหนองแสง เพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้สักการบูชาเป็นที่สัสนานุตตรริยะและเป็นที่พักที่ระลึก เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจสืบไป

ในการสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลองครั้งนี้มิใช่ว่าหลวงปู่สอ ท่านต้องการสร้างเอง แต่เพราะหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ได้สั่งให้ท่านสร้างขึ้น ซึ่งหลวงปู่สอเองท่านก็วิตกเพราะจะต้องใช้จ่ายเงินเป็นค่าเททองหล่อใน ครั้งนี้จำนวนมาก หลวงปู่สอท่านเคยกราบเรียนปรึกษาพ่อแม่ครูอาจารย์ ของท่าน คือหลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านก็กำหนดให้สร้าง ๙๙ นิ้ว เพราะฉะนั้น หลวงปู่สอ จึงตกลงใจสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง องค์ใหญ่ ๙๙ นิ้วขึ้น โดยทางโรงหล่อพระกันตนา กรุงเทพฯ เป็นผู้จัด สร้างในราคาประมาณ ๒ ล้าน ๕ แสนบาท ใช้เวลาดำเนินการอยู่ ๑ ปี จึงเสร็จเรียบร้อย

หลวงปู่สอเคยกราบเรียนถามหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ว่า ได้เงินมาจากไหน หลวงพ่ोजีตักขัตริย์บอกว่า ท่านจะช่วยเอง ให้ลงมือทำไปเลย หลวงปู่มีความเชื่อมั่นมากว่า จะต้องสร้างเสร็จแน่นอนจึงมอบหมายงาน อันสำคัญนี้ให้พระอาจารย์คุณ สุเมโธ วัดป่าภูทอง อำเภอบ้านฝ้อ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการแทน

หลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลององค์ใหญ่ ๙๙ นิ้วที่ประดิษฐาน ณ วัดบ้านหนองแสง ถือได้ว่าเป็นพระพุทธรูปโลหะทองเหลืองใหญ่ที่สุดในจังหวัดยโสธรก็ว่าได้ เพราะฐานกว้างประมาณ ๔ เมตร สูง ๖ เมตร และพระพุทธรูปองค์นี้ก็คือว่าเป็นรูปจำลององค์แรกของหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ ซึ่งเป็นพระพุทธรูปโบราณมีความศักดิ์สิทธิ์มากองค์หนึ่งของประเทศไทย

ในโอกาสเดียวกันนี้หลวงปู่สอได้อนุญาตให้คณะศิษย์สร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลองขนาดเท่าองค์จริง คือ ฐานกว้าง ๑๐ นิ้ว สูง ๑๕ นิ้ว

จำนวน ๑,๐๐๐ องค์ ซึ่งจัดว่าเป็นรุ่นแรก เพื่อมอบให้ผู้มีจิตศรัทธาที่ได้บริจาคช่วยเหลือในการสร้างองค์ใหญ่ด้วย นอกจากนั้นหลวงปู่ยังได้สั่งให้จัดสร้างพระกริ่ง และเหรียญรุ่นแรกเพื่อแจกจ่ายแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไปด้วย ขณะนี้พระชุดดังกล่าวได้หมดไปแล้ว

ในปีเดียวกันนี้ ขณะที่โรงหล่อกำลังดำเนินการสร้างหลวงพ่ोजีต กษัตริย์จำลององค์ใหญ่อยู่นั้น ทางวัดบ้านหนองแสง หลวงปู่สอก็มอบหมายให้คณะศิษย์จากจังหวัดอุบลราชธานี คือ บริษัท อุบลเจริญศรี ซึ่งเจ้าของบริษัทเคยเป็นศิษย์ของหลวงปู่มาก่อน สมัยที่อยู่วัดอรัญญิกาวาส อำเภอบ้านผือ ลงมือสร้างศาลาการเปรียญหลังใหม่ ทั้งนี้ เพื่อจะได้เป็นที่ประดิษฐานของหลวงพ่ोजีต กษัตริย์ที่กำลังดำเนินการสร้างอยู่ ศาลาการเปรียญหลังนี้ใช้เวลาก่อสร้างอยู่ 4 เดือนก็เสร็จเรียบร้อย ใช้งบประมาณ ๒ ล้านบาทเศษ

เป็นที่น่าแปลกใจว่า วัดบ้านหนองแสงซึ่งเป็นวัดเล็กๆ ในชนบท มีบ้านประมาณ 100 หลังคาเรือน แต่สามารถดำเนินการสร้างสิ่งอันเป็นปูชนียวัตถุล้ำค่า คือหลวงพ่ोजีต กษัตริย์องค์ใหญ่และศาสนวัตถุที่จำเป็นคือ ศาลาการเปรียญ ให้เสร็จเรียบร้อยได้ในเวลาเพียง ๑ ปี หลวงปู่สอเล่าว่า....ในการสร้างหลวงพ่ोजีต กษัตริย์องค์ใหญ่ก็ดี สร้างศาลาการเปรียญหลังใหม่ก็ดี ท่านไม่เคยออกปากเรียไรหรือรบกวนชาวบ้านหนองแสงเลย ซึ่งหากพิจารณาดูตามเหตุการณ์แล้ว ทำให้มองเห็นว่าคงเป็นด้วยอำนาจพุทธานุภาพหลวงพ่ोजีต กษัตริย์และบารมีธรรมของหลวงปู่สอ พันธุ์โส โดยแท้

ภายหลังจากปี ๒๕๓๗ เป็นต้นมากิตติศัพท์และเกียรติคุณของหลวงพ่ोजีต กษัตริย์ได้กระจัดกระจายไปสู่ภาคต่างๆ หรือแม้แต่ดินแดนต่างประเทศ มีประชาชนได้เดินทางไปกราบไหว้สักการบูชาที่วัดบ้านหนองแสงอยู่เป็นประจำ นอกจากนั้นก็มีหลายท่านที่เคยได้รับหลวงพ่อ

เจ็ดกษัตริย์องค์ขนาดเล็กไปได้ประสบพบเห็นอานุภาพและพุทธคุณของท่าน ทำให้มีเสียงเล่าลือเกี่ยวกับพุทธาณาภาพของหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ไปทั่วทุกภาคของประเทศไทยในขณะนี้

พรรษาที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๔๐) หลวงปู่สอยังคงจำพรรษาที่วัดบ้านหนองแสงในระยณะนี้มีพุทธศาสนิกชนเข้าไปกราบไหว้สักการะบูชามากขึ้น หลวงปู่เองก็จำต้องต้อนรับญาติโยมมากขึ้นด้วย ที่วัดบ้านหนองแสงนี้มีอยู่อย่างหนึ่งที่หลวงปู่ตั้งใจว่าจะสร้างให้เสร็จแต่ก็ยังไม่ได้ลงมือ สิ่งที่ว่านี้คือกำแพงวัด เพราะวัดบ้านหนองแสงเป็นวัดอยู่ติดกับหมู่บ้านค่อนข้างไม่สงบ มีเสียงรบกวนตลอดแทบทั้งวัน ดังนั้น ในปีนี้ท่านจึงลงมือสร้างกำแพงวัด โดยตั้งงบประมาณไว้ 1 ล้านบาท แต่เป็นที่น่ายินดีว่ามีคณะศิษย์และพุทธศาสนิกชนจากจังหวัดต่างๆ ได้ให้การสนับสนุน ทำให้การก่อสร้างกำแพงวัดเสร็จสิ้นภายในเวลาประมาณ ๔-๕ เดือน และใช้ทุนทรัพย์ประมาณ ๗๐๐,๐๐๐-๘๐๐,๐๐๐ บาท

พรรษาที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) เป็นที่ทราบว้วัดบ้านหนองแสงเป็นวัดเก่าแก่วัดหนึ่งมีอายุประมาณ ๕๐ กว่าปีแล้ว เสนาสนะต่างๆ ที่มีอยู่เดิมก็ชำรุดทรุดโทรม บางอย่างยังพอใช้ประโยชน์ได้บ้าง แต่บางอย่างต้องเลิกใช้ บางอย่างต้องทำเพิ่มเติม เพราะไม่เพียงพอต่อประชาชนที่ไปวัดในช่วงที่มีงานบุญสำคัญ เช่น กลุ้ิน ผ้าป่า เป็นต้น เพราะฉะนั้น คณะศิษย์ผู้มีจิตศรัทธาต่อหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ และหลวงปู่สอ พันธุโล จึงได้บริจาคทรัพย์ปรับปรุงกุฏิหลวงปู่สอ และห้องน้ำห้องส้วมของวัดให้อยู่ในสภาพดีขึ้น

นอกจากนี้ยังมีผู้มีจิตศรัทธาอีกจำนวนมากที่บริจาคทอดกลุ้ินปี ๒๕๔๑ เพื่อรวบรวมทุนทรัพย์ในการจัดสร้างเจดีย์ประดิษฐานหลวงพ่ोजีตักขัตริย์องค์จริง ณ วัดบ้านหนองแสง ซึ่งคณะกรรมการจัดทอดกลุ้ินต้องขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ภาระของหลวงปู่สอ พันธุโล ในช่วงวัยชราเริ่มมีมากขึ้นตามลำดับ เพราะมีประชาชนเข้ามาเกี่ยวข้องมากขึ้นในฐานะต่างๆ เช่น มากราบไหว้ ธรรมดา มากราบไหว้ขอความเมตตาให้หลวงปู่ช่วยเหลือ มาฝึกปฏิบัติธรรมเพื่อให้หลวงปู่แนะนำสั่งสอนด้านภาวนา มาขอเหรียญหรือพระหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ เป็นต้น แต่ไม่ว่าประชาชนเหล่านั้น จะมาด้วย จุดประสงค์อะไร หลวงปู่ก็จะต้อนรับปฏิบัติสัจธรรมด้วยธรรมะอยู่เสมอ เพราะท่านเห็นว่าธรรมเป็นสิ่งที่มีความค่าสูงสุด ผู้ที่เห็นธรรมหรือเข้าถึงธรรมเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุด เป็นผู้ปลอดภัยที่สุดในชีวิต

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นปีที่ประเทศไทยประสบปัญหาหลายอย่าง ทำให้ความเป็นอยู่ของประชาชนแทบทุกระดับ มีความเป็นอยู่ที่แย่แย่ ผิดเคือง ทั้งนี้ เพราะประสบปัญหาใหญ่อยู่ 2 อย่าง คือ

๑. ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งมีผลอย่างมากต่อการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชน จากเบื้องบนคือเศรษฐกิจ ไปจนถึงเบื้องล่างคือ ยาก

๒. ปัญหาภัยแล้ง ซึ่งกรมอุตุนิยมวิทยาได้คาดการณ์ไว้ว่าจะแล้งมากกว่าทุกปีทำให้ชาวนา ทั่วประเทศวิตกกังวลอย่างมาก เพราะหากไม่สามารถทำการเกษตรได้ตามปกติหรือตามฤดูกาล ก็ส่งผลกระทบต่อไปถึงระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ซึ่งก็กำลังอยู่ในขั้นวิกฤต จะทำให้คนไทยทั้งมวล ประสบความทุกข์ยากอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ซึ่งน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง

ในช่วงดังกล่าวนี้ มีคนไทยหลายกลุ่ม หลายองค์กรได้พยายามหาวิธีที่จะช่วยเหลือชาติบ้านเมือง เช่น กลุ่มนักการเมือง ผู้บริหารประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบในการแก้ปัญหา ก็พยายามหาวิธีการต่างๆ ในการแก้ปัญหาของชาติ เป็นต้นว่า

๑. กู้เงินจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น
๒. รมรงค์ให้ประชาชนประหยัด และใช้สินค้าไทย
๓. ลดและควบคุมปริมาณข้าราชการ
๔. ผลักดันการส่งออกสินค้าไปต่างประเทศ

และวิธีการอื่นๆ อีกที่รัฐบาลเห็นว่าจะช่วยทำให้สภาพเศรษฐกิจโดยรวมฟื้นตัวขึ้นได้ แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ก็ยังมีพระสงฆ์ผู้เป็นที่เคารพสักการะของประชาชนคนไทย ได้ออกมาช่วยกอบกู้สถานการณ์ที่เลวร้ายของประเทศ โดยการจาริกไปในจังหวัดต่างๆ เพื่อแสดงธรรมโปรดประชาชน ทั้งนี้ เป็นการฟื้นฟูสภาพจิตใจของประชาชนที่กำลังตกต่ำขวัญเสีย ไม่มีที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวทางใจอันเป็นผลจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างแยะ ขณะเดียวกันท่านก็เชิญชวนให้ประชาชนช่วยกันเสียสละเงินทอง เพื่อนำไปเก็บรวบรวมไว้เป็นหลักประกันความมั่นคงและความน่าเชื่อถือของประเทศไทยในทางการเงิน การคลัง ซึ่งนับว่ามีการตื่นตัว และให้การสนับสนุนกันทั่วประเทศ ทั้งฝ่ายคณะสงฆ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระกัมมัฏฐาน สายหลวงปู่มั่น ภูริทัตตะมหาเถระ และประชาชนคนไทยหรือแม้แต่ชาวไทยในต่างประเทศก็ได้ส่งเงิน และทองคำมาบริจาคในโครงการดังกล่าว พระสงฆ์ที่เป็นผู้นำบ้านเมือง ในการช่วยกอบกู้สถานการณ์ในครั้งนี้ก็คือ

พระเดชพระคุณพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

แม้ว่าจะมีพระสงฆ์ทรงศีลทรงธรรม และพุทธศาสนิกชนจำนวนมาก แสนจำนวนล้าน ดำเนินโครงการจัดทอดผ้าป่ามหากุศลช่วยชาติมาตลอดปี จนมีเงินและทองคำจำนวนมาก คิดเป็นเงินไทยประมาณ 2 พันล้านบาทเศษ แต่ก็ยังมีผู้ไม่เข้าใจในเจตนารมณ์และวิธีการดำเนินว่า จะช่วยแก้ปัญหาด้านเศรษฐกิจและการเงินของประเทศได้อย่างไร มี

ญาติโยมจำนวนมากสงสัยว่าเงินเพียงเล็กน้อยที่คนบริจาคมา จะไปช่วยแก้ปัญหาหนี้สินจำนวนมากของประเทศ ซึ่งมีเป็นแสนๆ ล้านบาทได้อย่างไร ผู้เขียนในฐานะเป็นลูก, หลาน, เหลน ของพ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน จึงพิจารณาหาเหตุผลมาตอบญาติโยมผู้สงสัย ดังกล่าว เท่าที่สติปัญญาฉันน้อยนิด ดังนี้

๑. การที่หลวงตามหาบัว นำประชาชนชาวไทยโดยเฉพาะชาวพุทธ จัดทำโครงการทอดผ้าป่าเงิน ทองคำ เพื่อช่วยชาติในครั้งนี้ ไม่ใช่เป็นการรวบรวมเงินมาใช้หนี้ช่วยรัฐบาลที่บริหารราชการแผ่นดิน ผิดพลาดแต่ประการใด

๒. การที่จัดโครงการผ้าป่ามหากุศลช่วยชาติ เป็นการรวบรวมเงินและทองคำ เข้าไปเก็บรวบรวมไว้ในคลังหลวง เพื่อเพิ่มเติมเงินและทองคำที่มีอยู่แล้วให้มากยิ่งขึ้น อันจะทำให้ประเทศไทยมีความน่าเชื่อถือ และความแข็งแกร่ง ทางด้านการเงินในระดับนานาชาติ และไม่ถูกชาติมหาอำนาจอื่นๆ เข้าแทรกแซง บีบบังคับจนทำให้เสียอิสรภาพได้

๓. เพื่อเป็นการปลุกจิตสำนึก และกระตุ้นให้คนไทยที่รักชาติบ้านเมือง ลุกขึ้นมาต่อสู้กับปัญหา โดยสร้างความสามัคคีและเสียสละระหว่างคนไทยในชาติ

๔. เพื่อเป็นการฟื้นฟู สภาพจิตใจของประชาชน ที่กำลังตกต่ำตามภาวะเศรษฐกิจ ให้รู้สึกมีที่พึ่ง มีกำลังใจ มีความอดทนและต่อสู้กับความทุกข์ยากด้วยปัญญาตามแนวทางของพระพุทธศาสนา

๕. เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นโทษภัย ของการทุจริตคอร์รัปชั่นที่เกิดขึ้นในวงราชการหรือแม้แต่ธุรกิจเอกชน และช่วยกันหาทางป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นอีก เพราะมันส่งผลร้ายต่อประเทศอย่างมากมาย

นอกจากเหตุผลหลักทั้ง ๕ ข้อนี้แล้ว ยังมีเหตุผลแวดล้อมอื่นๆ อีก ซึ่งถ้าใครครวญให้ตีด้วยจิตใจอันเป็นธรรมแล้ว จะเห็นว่าเป็นสิ่งดีงาม ควรค่าแก่การสรรเสริญอย่างยิ่ง

กล่าวในส่วนของ พระเดชพระคุณ หลวงปู่สอ พันธุโล ซึ่งก็ถือว่าเป็นลูกศิษย์ผู้เคยได้รับการศึกษาอบรมกัมมัฏฐานจาก พ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงตามหาบัว และครูบาอาจารย์ผู้เป็นหลักชัยของคณะพระกัมมัฏฐาน อีกหลายรูป เช่น หลวงปู่เทสก์ หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น เป็นต้น

ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ นี้ท่านได้นำคณะศิษย์ยานุศิษย์ ทั้งฝ่ายบรรพชิต และคฤหัสถ์ พร้อมด้วยพุทธศาสนิกชนจำนวนมาก ที่เคารพศรัทธาในองค์ พระพุทธปฏิมาหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ ได้ทำโครงการสร้างหลวงพ่ोजืดกษัตริย์จำลองขนาดใหญ่ เพื่อนำไปประดิษฐานไว้ในวัด และมงคลสถานต่างๆ จำนวน ๗ แห่ง โดยมีความเชื่อมั่นว่าด้วยพุทธานุภาพ อัมมานุภาพ และสังฆานุภาพ ตลอดถึงอานุภาพของหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ที่ศักดิ์สิทธิ์จะช่วยให้ปัญหาสำคัญของประเทศ เช่น ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ และปัญหาภัยแล้ง เป็นต้น คลี่คลายลง ดังที่เคยปรากฏในสมัยพุทธกาล

พรรษาที่ ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๔๒)

ในช่วงนี้หลวงปู่สอ พันธุโล ก็ยังคงจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าบ้านหนองแสง แต่มีศาสนกิจที่จะต้องเดินทางไปอยู่บ่อยๆ จนบางครั้งทำให้หมู่คณะพระเถระบางรูปสงสัยไม่เข้าใจว่า ทำไมต้องเดินทางบ่อยนัก หรือแม้แต่ญาติโยมที่เดินทางไกลจากต่างจังหวัดมากราบนมัสการหลวงปู่ก็ไม่ค่อยพบหลวงปู่ ทำให้รู้สึกน้อยใจไปบ้าง แต่หากท่านได้ติดตามอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบ ท่านจะทราบเหตุผลของการเดินทางของหลวงปู่และนี่ก็มีใจในศาสนกิจที่ท่านกำลังทำอยู่

ทั้งนี้ เนื่องจากปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นี้ หลวงปู่สอ พันธุโล ยังคงนำ คณะศิษยานุศิษย์และพุทธศาสนิกชน ดำเนินโครงการสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลองต่อไป เพื่อให้เสร็จตามโครงการ ๒ ปี และนอกจากนั้น ยังต้องเดินทางไปเยี่ยมเยียน แสดงธรรม และอธิษฐานจิต ตามเขื่อนต่างๆ ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ได้จัดสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลองไปประดิษฐานไว้ ซึ่งก็ถือว่าเป็นการเผยแพร่พระพุทธศาสนา และทำประโยชน์ต่อประเทศชาติบ้านเมืองเช่นเดียวกัน

สำหรับภายในวัดของหลวงปู่สอ ปีนี้ท่านได้นำคณะศิษย์จัดสร้างเจดีย์ไว้ประดิษฐานหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ (องค์จริง) โดยได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๒ คาดว่าจะใช้งบประมาณการก่อสร้างทั้งหมดประมาณ ๑๐ ล้านบาท เจดีย์แห่งนี้ นอกจากจะเป็นเจดีย์ประดิษฐานหลวงพ่ोजีตักขัตริย์องค์จริงแล้ว หลวงปู่สอและคณะกรรมการดำเนินงานยังมีโครงการที่จะจัดทำเป็นพิพิธภัณฑ์บรรจุอัฐิ และอัฐบริวารของหลวงปู่ ในโอกาสต่อไปด้วย ทั้งนี้ เพราะหลวงปู่ไม่ต้องการให้พระเณร ลูกศิษย์ลูกหามาเป็นภาระในการจัดทำ เพราะจะทำให้เป็นกังวลในการหาทุนทรัพย์ และการดูแลรับผิดชอบในการก่อสร้าง

คณะกรรมการดำเนินงาน ซึ่งมีคุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต เป็นประธานฝ่ายฆราวาส จึงได้นำคณะศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่และพุทธศาสนิกชนผู้ที่เคารพศรัทธาในองค์หลวงพ่ोजีตักขัตริย์ จัดทอดกฐินเพื่อหาทุนในการก่อสร้างเจดีย์ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ เป็นต้นมา สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นี้ คณะกรรมการดำเนินงาน ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ พระราชทานผ้าพระกฐินสำหรับถวาย หลวงปู่สอ พันธุโล และคณะสงฆ์ซึ่งจำพรรษาอยู่ตลอดไตรมาส โดยกำหนดถวายในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้ที่ทรงมีต่อหลวงปู่สอ พันธุโล และ

คณะกรรมการดำเนินงานตลอดถึงทายกทายิกา ชาวบ้านหนองแสงทุกคน ในการนี้ผู้มีจิตศรัทธาถวายเงินโดยเสด็จพระราชกุศลฯ ประมาณ ๔ ล้านบาทเศษ และคณะกรรมการดำเนินงานก็ได้นำเงินส่วนนี้เข้าเป็น กองทุนก่อสร้างพระเจดีย์ต่อไปแล้ว คาดว่าจะแล้วเสร็จภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ และจะได้กำหนดประกอบพิธีเฉลิมฉลองในโอกาสต่อไป

เป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่งสำหรับคณะศิษย์ที่เคารพศรัทธาในองค์ หลวงปู่สอ เพราะเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ อันเป็นวันเฉลิม พระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช หลวงปู่สอได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ พระราชทานสมณศักดิ์ สัญญาบัตรพัดยศเป็นพระครูภาวนาภิโกศล จร.ชท. ฝ่ายวิปัสสนาธุระ

ในช่วงกลางเดือนมกราคม ๒๕๔๒ หลวงปู่สอ พันธุโล ได้เข้ารับ ประทานสัญญาบัตรพัดยศจากสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ณ วัดธาตุ เมืองยโสธร แล้วคณะศิษย์ได้จัดงานแสดงมุทิตาสักการะ ถวายหลวงปู่ท่าน ณ วัดบ้านหนองแสง เมืองยโสธร โดยมีท่าน นายอำเภอเมืองยโสธร เป็นประธาน นับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณ อันใหญ่หลวง ที่ทรงมีต่อพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา

พรรษาที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๔๓)

หลวงปู่สอ พันธุโล มีอายุย่างเข้าสู่ ๘๐ ปี ๔๓ พรรษา ตลอด ระยะเวลาอันยาวนานนี้ หลวงปู่ ได้อุทิศชีวิตของท่านต่อพระพุทธศาสนา โดยดำรงตนอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์มาตลอด ได้เข้ารับการศึกษาอบรมจาก พ่อแม่ครูอาจารย์หลายรูป เช่น หลวงปู่เทศก์ เทศรังสี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่ขาว อนาลโย หลวงปู่ฝั้น อาจาโร และหลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นต้น หลวงปู่ได้เที่ยวธุดงค์ไปปฏิบัติธรรมตามป่าเขา ลำเนาไพรมาทั่วทุกภาคของประเทศไทย ผ่านความทุกข์ยากลำบาก

จากการปฏิบัติธรรมมาแทบเอาชีวิตไม่รอด ในด้านการภาวนาของท่าน นับว่าท่านเป็นผู้มีความเด็ดเดี่ยวอาจหาญสามารถเอาชีวิตเป็นเดิมพันได้เสมอ ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า ท่านเป็นครูบาอาจารย์ที่ควรแก่การกราบไหว้บูชาได้อย่างสนิทใจ

อนึ่ง เนื่องจากหลวงปู่สอ เคยปรารภให้ศิษย์ฟังว่าท่านจะมรณภาพเมื่ออายุ ๘๐ ปี ทั้งนี้ หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ได้บอกท่านในคราวที่ท่านอดอาหารประกอบความเพียร ทำให้คณะศิษย์ที่มีความเคารพศรัทธาในองค์ท่าน ต่างวิตกและคิดหาวิธีที่จะช่วยให้หลวงปู่สอ ได้มีอายุยืนยาวต่อไปอีก เพื่อบำเพ็ญประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา และประเทศชาติ คณะศิษย์ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์จึงกำหนดจัดงานทำบุญอายุวัฒนะย่างเข้าปีที่ ๘๐ ถวายหลวงปู่สอ พันธุโธ เพื่อเป็นการแสดงปฏิการะ และทำบุญต่ออายุหลวงปู่ด้วย โดยกำหนดจัดงานทำบุญในวันที่ ๘-๙ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ณ วัดเวฬุวัน อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

เป็นที่น่ายินดีว่า ในงานดังกล่าวมีคณะศิษย์ทั้งใกล้และไกลได้เดินทางมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก เพราะนอกจากมีการทำบุญอายุวัฒนะถวายหลวงปู่แล้ว ยังมีพิธีพุทธาภิเษกพระพุทธรูปหลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์จำลอง ขนาดหน้าตัก ๑๙ นิ้ว ที่ผู้มีจิตศรัทธาสรางถวาย เพื่อนำไปประดิษฐานที่วัดป่าโนนค้อ จังหวัดยโสธร และวัดอัมพวันม่วงน้อย จังหวัดกาฬสินธุ์ด้วย

หลังงานทำบุญอายุวัฒนะผ่านไป สิ่งที่คณะศิษย์ รวมทั้งพุทธศาสนิกชนที่เคารพศรัทธาในองค์หลวงปู่สอ วิตกกังวล และไม่อยากจะให้เกิดขึ้นก็ผ่านไปได้ด้วยดี โดยที่หลวงปู่ก็ยังมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง แม้ว่าศาสนกิจที่บำเพ็ญอยู่จะทำให้ต้องเดินทางไกลอยู่ตลอดเวลา คณะศิษย์และผู้ใกล้ชิดก็ไม่ค่อยได้เห็นหลวงปู่บ่นว่าเหนื่อย หรือลำบากแต่อย่างใด

ตรงกันข้ามกับพวกเราซึ่งเป็นลูกศิษย์ มักจะบ่นเหน็ดเหนื่อยกันบ้างในบางครั้ง

คณะกรรมการดำเนินงานโครงการฯ และลูกศิษย์ใกล้ชิดหลายคน เคยกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า “หลวงปู่คงไม่มรณภาพอายุ ๘๐ ปี แล้วใช้ไหม?” หลวงปู่ตอบว่า “ไม่” “เพราะอะไรหรือหลวงปู่?” หลวงปู่ตอบพรางหัวเราะเบาๆ ว่า “เทวดา นิมนต์ไว้เขายังไม่ยอมให้ตาย ยังอยากให้อยู่ทำประโยชน์ต่อไปอีก”

พรรษาที่ ๔๔ (พ.ศ. ๒๕๔๔)

ในปี ๒๕๔๔ หลวงปู่สอ อายุ ๘๑ ปี อุปสมบทผ่านมา ๔๓ พรรษา แม้อายุจะมากขึ้น หลวงปู่ยังคง ขึ้น - ลง ระหว่าง กรุงเทพฯ ยโสธร อยู่แทบทุกเดือน ขณะเดียวกันยังเมตตาเดินทางไปเป็นประธานในกรเททอง หลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง ที่ยังคงมีผู้มีจิตศรัทธาขออนุญาตสร้าง ไปประดิษฐานยังสถานที่ต่างๆ อยู่เสมอ และหลังจากเททองหล่อองค์พระเสร็จเรียบร้อยแล้ว หลวงปู่สอ และคณะกรรมการดำเนินงานโครงการฯ ทั้งฝ่ายบรรพชิตและฝ่ายฆราวาส ก็จะได้เดินทางไปประกอบพิธีฉลองสมโภชในโอกาสอันควรต่อไป

ปีนี้มีจิตศรัทธาสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง หน้าตัก ๑๙ นิ้ว ถวายหลวงปู่สอ เพื่อประดิษฐานไว้ ณ วัดป่าบ้านหนองแสง จำนวน ๕ องค์ สร้างถวายวัดป่าโมกข์ธรรม จังหวัดกาฬสินธุ์ ๑ องค์ และสร้างถวายวัดนอก จังหวัดชลบุรี นอกจากนั้น หลวงปู่ยังมีเมตตานำคณะศิษย์และผู้ปฏิบัติงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง ขนาดหน้าตัก ๓๙ นิ้ว ๒ องค์ ๑๙ นิ้ว ๑ องค์ ไปประดิษฐานที่เขื่อนสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี โครงการไฟฟ้าพลังน้ำลำตะคองแบบสูบกลับ จังหวัดนครราชสีมา และเขื่อนน้ำพุง จังหวัด

สกลนคร ตามลำดับ การบำเพ็ญประโยชน์อย่างต่อเนื่องเหล่านี้ ได้ส่งผลดีต่อสังคมหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ก่อให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ด้านน้ำฝนตามเขื่อนต่างๆ ส่งผลดีต่อการผลิตไฟฟ้า และการชลประทานโดยตลอดและทั่วถึง ขณะเดียวกันก็เป็นการนำพระเกียรติคุณของพระพุทธเจ้า และพระธรรมไปเผยแผ่ตามหน่วยงาน และประชาชนในสถานที่นั้นๆ ด้วย สร้างความปิติยินดี ความมอบอุ้มใจและความรู้ความเข้าใจในเรื่องของศีลธรรมได้อย่างดี

สำหรับการสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง เพื่อประดิษฐานไว้ตามบริษัทต่างๆ นั้น หากข้าพเจ้าไม่เขียนถึงบ้างก็จะทำให้หนังสือประวัติเล่มนี้ขาดความสมบูรณ์ไป เพราะในความเป็นจริงนั้นยังมีผู้ที่เคารพศรัทธาหลวงพ่ोजีตักขัตริย์อยู่ในหลายสาขาอาชีพ คนเหล่านั้นย่อมปรารถนาความเป็นมงคลต่อตนเอง และบริษัท รวมทั้งมุ่งประโยชน์เป็นความเจริญก้าวหน้าในกิจการอันสุจริตนั้น ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างสักหนึ่งแห่งคือ บริษัท โตชิบาคอนซูมเมอร์โปรดักส์ (ประเทศไทย) จำกัด สวณอุตสาหกรรมบางกระเจี อำเภอมือง จังหวัดปทุมธานี

บริษัท โตชิบาฯ แห่งนี้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าสำหรับส่งออกต่างประเทศ ไม่จำหน่ายภายในประเทศ ในช่วงที่ประเทศไทยประสบภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ บริษัทนี้ก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้ถึงกับขาดทุน มีการปรับตัวหลายอย่างภายในบริษัท แต่ที่มีปัญหามาโดยตลอดก็คือเรื่องของอุบัติเหตุภายในโรงงานซึ่งเกิดขึ้นทุกปี บางครั้งรุนแรงมากจนถึงขั้นเสียชีวิต ในช่วงนี้มีบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในบริษัทโตชิบาฯ คือ คุณหญิงนิรมล สุริยสัตย์ ปัจจุบัน (๒๕๔๗) ท่านได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ซึ่งท่านรู้จักคุ้นเคยกับคุณหญิงสุรีพันธุ์ เป็นอย่างดี ได้ทราบถึงกิตติศัพท์และเกียรติคุณของหลวงพ่ोजีตักขัตริย์ จึงได้แนะนำให้ผู้บริหารบริษัท ซึ่งเป็นคนญี่ปุ่นเกือบทั้งหมด สร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลองขึ้น

ประดิษฐานไว้ที่บริษัท ต่อมาก็ได้กราบขออนุญาต หลวงปู่สอ พันธุโล ซึ่งหลวงปู่สอ และคณะกรรมการ ก็อนุญาตด้วยดี จนนำไปสู่การประกอบพิธีเททอง ในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๔ ที่บริเวณสนามฟุตบอลภายในโรงงาน และต่อมาก็ได้อัญเชิญ พระพุทธรูปดังกล่าวไปประดิษฐาน ณ บริษัท โตชิบาฯ ตลอดถึงได้จัดงานทำบุญฉลองสมโภชเพื่อความเป็นสิริมงคลเรียบร้อยแล้ว ในวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๔

มีเกร็ดเล็กน้อยเพิ่มเติมเท่าที่ผู้เขียนจำได้ คือ ในช่วงที่คุณเผ่าสิงห์ (ผู้บริหารคนไทย) ได้เข้าปรึกษาและขออนุญาตสร้างพระในนามบริษัท ต่อผู้บริหารสูงสุด คือ มิสเตอร์โซจิ เขาไม่เห็นด้วยและไม่อนุมัติ แต่หลังจากนั้นไม่นาน ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาตามไปพบคุณเผ่าสิงห์ได้อุญาตและอนุมัติเงินประมาณ ๕ แสนบาท ในการสร้างองค์พระและที่ประดิษฐานถาวร ด้านหน้าบริษัท

หลังการประกอบพิธีพุทธาภิเษก และประดิษฐานหลวงพ่ोजี้กษัตริย์จำลอง ผ่านมา จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ประมาณ ๓ ปีเศษ บริษัทนี้ยังไม่มีอุบัติเหตุร้ายแรงเลย ขณะเดียวกันบริษัทก็สามารถประกอบธุรกิจได้เจริญก้าวหน้า จนต้องขยายโรงงานผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น แสดงถึงความสำเร็จอย่างดียิ่งในการประกอบธุรกิจของบริษัท อย่างไรก็ตามหากเรามองเห็นเฉพาะด้านธุรกิจอย่างเดียวก็อาจทำให้ละเลยและมองข้ามเรื่องการประกอบกุศลกรรมไป

โดยปกติเมื่อมีการกระทำความดีไม่ว่าจะเป็นทางกาย วาจา หรือใจ หากเป็นความดีจริง มีสารประโยชน์ สภาพจิตใจขณะนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ยิ่งการกระทำดีมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ก็ยิ่งเป็นผลดีต่อวิถีชีวิตของคนนั้น รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวด้วย ดังนั้นหากมองในภาพรวมที่คนจำนวนร้อยจำนวนพันได้ร่วมกันประกอบความดีผลแห่งความดีนั้นจะมีพลังมหาศาลเพียงใด

ขอกว่าในส่วนกระบวนการสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลองของบริษัท โตชิบาฯ ว่า กว่าการดำเนินงานทุกอย่างจะสำเร็จเรียบร้อยด้วยดีนั้น ย่อมผ่านขั้นตอนการประกอบบุคคลกรมหลายอย่าง ทั้งจากผู้บริหารและพนักงานหลายร้อยคน และหลังจากปี ๒๕๔๔ เป็นต้นมาทางบริษัทก็จะทำบุญประจำปี เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้บริหารและพนักงานได้ทำบุญเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตและบริษัท สมตามสุภาสิตที่ว่า **“สิริ โภคานมาสโย สิริมงคล เป็นทางไหลมาแห่งโภคทรัพย์”**

ส่วนการบำเพ็ญประโยชน์อื่น ๆ ต่อศาสนาและต่อสังคมของหลวงปู่สอ พันธุ์โล นั้น ผู้เขียนขอยกตัวอย่างสัก ๒ แห่ง คือ วัดป่าแก้ว บ้านกกแดง อำเภอนิคมคำสร้อย จังหวัดมุกดาหาร วัดนี้หลวงปู่ได้นำคณะศิษย์ไปสนับสนุนและอุปถัมภ์ในการสร้างอุโบสถ โดยการทอดผ้าป่าสามัคคีอยู่ ๒-๓ ครั้ง ได้เงินช่วยเหลือวัดในการก่อสร้างดังกล่าวหลายแสนบาท ทำให้การก่อสร้างดำเนินไปด้วยดีใกล้จะเสร็จเรียบร้อยแต่ก็สามารถประกอบสังฆกรรมได้ตามสมควร วัดนี้ย้อนไปในอดีตหลวงปู่เคยมาจำพรรษาปฏิบัติธรรมอยู่ประมาณ ๒-๓ พรรษา การที่ท่านย้อนกลับมาให้การช่วยเหลือแก่วัดและชุมชน จึงเป็นการแสดงคุณธรรม คือความกตัญญูกตเวที ต่อสถานที่และบุคคลที่เคยมีบุญคุณต่อองค์ท่าน นับว่าเป็นแบบอย่างให้แก่พุทธบริษัทได้เป็นอย่างดี

ส่วนอีกวัดหนึ่ง คือ วัดป่าโนนค้อ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ซึ่งหลวงปู่ได้เป็นประธานในการก่อสร้างศาลาการเปรียญ โดยได้บริจาคทุนทรัพย์ส่วนองค์ และนำคณะศิษย์สนับสนุนการก่อสร้างเรื่อยมาจนเสร็จเรียบร้อย นอกจากนั้นยังได้บริจาคช่วยเหลือในการขยายที่ดินวัดให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เหมาะสมต่อการเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมสำหรับพระสงฆ์ และผู้ใฝ่ธรรมทั่วไป ทั้งนี้คิดเป็นเงินหลายแสนบาท

อาจมีบางท่านถามว่า “หลวงปู่ให้การสงเคราะห์ทางวัดอุตรธรรม เท่านั้นหรือ ไม่มีการอบรมธรรมแก่พุทธบริษัทหรืออย่างไร?” ขอดตอบว่า “มี และมีมากด้วย” แต่การอบรมธรรมของหลวงปู่ นั้น ไม่เป็นทางการ แต่เป็นแบบสนทนาธรรม คือ ใครสนใจใฝ่รู้ก็กราบเรียนถามท่าน หลวงปู่ ก็จะอธิบายชี้แจงให้ฟังเป็นรายๆ ไป แต่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นธรรมภาคปฏิบัติ ทั้งสิ้น เท่าที่ผู้เขียนสังเกตเวลาท่านลงไปพักที่บ้านเรือนไทย กรุงเทพฯ หลวงปู่จะนั่งสนทนาธรรมกับญาติโยมเป็นเวลาหลายชั่วโมง คือ ภาคเช้า ประมาณ ๐๖.๓๐-๐๙.๓๐ น. ภาคบ่ายประมาณ ๑๔.๐๐-๒๐.๐๐ น. สำหรับท่านที่ประสงค์จะได้เทพธรรมที่หลวงปู่ สอนได้อบรมแก่ญาติโยม ในโอกาสต่างๆ เท่าที่มีผู้บันทึกไว้ กรุณาติดต่อสอบถามที่ คุณคำปิ่น บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว และคุณศิริพรรณ ทองเปล่งศรี กรุงเทพฯ หรือที่วัดเวฬุวัน จ.กาฬสินธุ์ โทร. ๐-๔๓๘๗-๑๔๗๒

หลวงปู่ สอน ยังคงจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าบ้านหนองแสง จังหวัด ยโสธร ปีนี้อายุมากขึ้นแต่สุขภาพร่างกายโดยรวม ก็ยังถือว่าดีพอสมควร สำหรับผู้สูงอายุ เมื่อเทียบกับผู้อื่นที่อยู่ในวัยเดียวกันก็วัตรประจำวัน ของท่าน เช่น การออกรับบิณฑบาต ก็ยังทำอยู่เช่นเคย เพียงแต่เปลี่ยน มานั่งรถเข็นแทน ทั้งนี้ เพราะฝ่าเท้าจะเจ็บมากเวลาเหยียบพื้นที่ ขรุขระหรือที่เป็นก้อนหิน ตามปกติศาสนิกกิจที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนิกชน ก็มีอยู่โดยตลอด เพราะที่วัดหลวงปู่ก็มีญาติโยมจากที่ต่างๆ เดินทาง มากราบไหว้อยู่เสมอบางคนบางคณะก็มาพักปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดหลายวัน แพบทุกคนที่มาได้รับการต้อนรับปฏิสันถารจากหลวงปู่เป็นอย่างดี เช่น จัดหาน้ำดื่มต้อนรับ จัดที่พักให้ และบางครั้งท่านจัดการล้างทำความสะอาดห้องน้ำด้วยตัวเองเลยทีเดียว สิ่งเหล่านี้อาจจะหาดูได้ยาก หรือแทบไม่พบเห็นเลยในพระเถระผู้ใหญ่ นอกจากนั้นท่านยังเป็นห่วง อาหารสอบถามความเป็นอยู่ในขณะที่พักอาศัยกับท่านเสมอ นับว่า

หลวงปู่ท่านมีความเคารพในการปฏิบัติสัจธรรมต้อนรับเป็นอย่างดี มีบางครั้ง
 ที่ผู้เขียนเดินทางไปกราบเยี่ยมท่าน โดยไม่ได้บอกล่วงหน้า หลวงปู่
 ก็จะจัดเตรียมน้ำต้อนรับด้วยตัวท่านเอง นับเป็นเรื่องที่บ่งชี้ถึงคุณธรรม
 พื้นฐานและความอ่อนโยนภายในจิตใจของหลวงปู่ที่มีต่อพุทธบริษัทโดย
 สม่าเสมอ

ดังนั้น เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูตเวทีต่อหลวงปู่สอ
 คณะศิษยานุศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ จึงร่วมกันจัดงานบำเพ็ญบุญ
 อายุวัฒนะ ถวายหลวงปู่ ณ บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กรุงเทพฯ
 ซึ่งในงานดังกล่าวมีพระเถรานุเถระ และพุทธศาสนิกชนไปร่วมงานเป็น
 จำนวนมาก

ส่วนการบำเพ็ญประโยชน์ต่อชาติ และสถาบันพระมหากษัตริย์
 เป็นสิ่งที่หลวงปู่สอและคณะศิษย์มีความสำคัญและกระทำให้บุญเรื่อยมา
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งปีนี้ หลวงปู่และคณะกรรมการดำเนินงานโครงการ
 สร้างพระพุทธสิริสัตตราชจำลองได้ร่วมกับผู้บริหารและปฏิบัติงาน
 การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยสร้างพระพุทธสิริสัตตราชจำลอง
 จำนวน ๓ องค์ โดยองค์ที่ ๑ มีขนาดหน้าตัก ๖๙ นิ้ว สร้างน้อมเกล้า
 น้อมกระหม่อมถวายสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
 เพื่อเฉลิมพระเกียรติและถวายเป็นพระราชกุศล ในวโรกาสทรงเจริญ
 พระชนมพรรษา ๗๐ พรรษา ทั้งนี้ ทรงพระกรุณาให้ประดิษฐานไว้ที่
 สำนักงานกลางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นสิ่งยึดเหนี่ยว
 และเป็นมิ่งมงคลแก่หน่วยงาน ซึ่งถือว่าเป็นจุดศูนย์กลางหรือหัวใจ
 ด้านพลังงานของประเทศไทย

ส่วนองค์ที่ ๒ ขนาดหน้าตัก ๓๙ นิ้ว สร้างเทิดพระเกียรติและถวาย
 เป็นพระราชกุศลแด่ สมเด็จพระศรีนครินทร์ (สมเด็จพระย่า) ประดิษฐาน
 ณ เชื้อนครินทร์ อ.ศรีสวัสดิ์ จ.กาญจนบุรี และองค์ที่ ๓ ขนาดหน้าตัก

๓๙ นิ้ว สร้างเทิดพระเกียรติและถวายเป็นพระราชกุศลแด่ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร ประดิษฐานที่เขื่อนวชิราลงกรณ์ (เขื่อนเขาแหลม) อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี พระพุทธรูปทั้ง ๓ องค์นี้ ได้ประกอบพิธีเททองหล่อเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ณ มณฑลพิธี สำนักงานกลางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ทั้งนี้ นับเป็นพระมหากุณาธิคุณอย่างสูงยิ่ง ที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จแทนพระองค์ทรงเททองหล่อพระพุทธรูปสี่ตถราช จำลองดังกล่าว

อนึ่ง ก่อนที่จะมีการสร้างพระพุทธรูปสี่ตถราช จำลอง เพื่อ น้อมเกล้าฯ ถวายในครั้งนี้ หลวงปู่ได้เคยปรารภให้คณะกรรมการและผู้ใกล้ชิดฟังว่า ท่านได้นิมิตเห็นสมเด็จพระศรีนครินทร์ จึงอยากสร้าง พระถวายเป็นพระราชกุศล และอัญเชิญไปประดิษฐานที่เขื่อนศรีนครินทร์ อันเป็นเขื่อนที่เฉลิมพระนามาภิไธยของพระองค์ นอกจากนี้ ในวันเสด็จ ทรงเททองดังกล่าว หลวงปู่ได้ทูลเกล้าฯ ถวาย พระพุทธรูปสี่ตถราช จำลองทองคำ และพระพุทธรูปสี่ตถราชจำลอง ขนาดต่างๆ และพระบรมสารีริกธาตุ รวมทั้งถวายเงินโดยเสด็จพระราชกุศล ตามพระราชอัธยาศัย จำนวน ๑ แสนบาทด้วย ส่วนหลวงพ่ोजีตักขัตตีย์ จำลอง ทั้ง ๓ องค์ นั้นได้มีการอัญเชิญไปประดิษฐานและฉลองสมโภชตามสถานสำคัญทั้ง 3 แห่งเรียบร้อยแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๖ ศาสนกิจที่หลวงปู่ได้นำคณะกรรมการฯ และศิษยานุศิษย์ รวมทั้งผู้ปฏิบัติงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิต แห่งประเทศไทย บำเพ็ญในครั้งนี้ หากคิดเป็นทุนทรัพย์แล้ว ประมาณ ๓ ล้านบาทเศษ

พรรษาที่ ๔๕ (พ.ศ. ๒๕๔๕)

ในปีนี้เป็นอีกปีหนึ่งที่หลวงปู่สอ พันธูล ต้องเดินทางไปบำเพ็ญประโยชน์ตามวัด หน่วยงาน และสถานที่ต่างๆ อยู่เสมอ ทั้งในฐานะประธานโครงการสร้างพระพุทธสิริสัตตราชจำลองฝ่ายสงฆ์ และในฐานะพระเถระที่เคารพนับถือของพุทธศาสนิกชน ส่วนอายุที่เพิ่มขึ้นแม้ว่าหลวงปู่จะบอกลูกศิษย์ว่า ท่านสบายดีและสามารถบำเพ็ญศาสนกิจได้ แต่บางครั้งเมื่อมีงานบำเพ็ญบุญของโครงการฯ หรือของศิษยานุศิษย์ หลวงปู่ก็จะมีอาการเหน็ดเหนื่อยอย่างเห็นได้ชัด จนบางครั้งต้องให้น้ำเกลือและยาบำรุงจนกว่าร่างกายจะดีขึ้น ผู้เขียนเคยนัดถวายท่านเวลาที่เกิดอาการท่านเล่าให้ฟังว่า หลายครั้งที่เกิดอาการเช่นนี้ขึ้น มันจะเข้าสู่หัวใจปวดมาก หายใจไม่ออก เหมือนกับจะเอาชีวิตไม่รอด ต้องนัดแขนและกล้ามเนื้อบริเวณรายนานทีเดียว กว่าจะทุเลาลงเคยมีลูกศิษย์ได้เชิญหมอที่เชี่ยวชาญด้านการนัดเส้น และกดจุดแบบจีน รวมทั้งหมอแผนปัจจุบันมารักษาหลวงปู่ แต่ก็ไม่ได้ดีขึ้น ผู้เขียนเคยกราบเรียนถามท่านว่า “หลวงปู่อาการปวดที่เป็นมานานจะหายหรือไม่ครับ” หลวงปู่ตอบว่า “ไม่หายหรอก จะตายไปด้วยกัน”

สาเหตุประการหนึ่งที่หลวงปู่รู้สึกว่าเป็นปัญหาต่อสุขภาพมาตลอดเวลาที่โรคแสดงอาการขึ้นคือ อาการปวดที่กล้ามเนื้อแขนเข้าที่บริเวณรายนมและหัวใจ ซึ่งอาจเกิดจากที่หลวงปู่สพาย่ามหลวงพ่ोजืด กษัตริย์องค์จริง รุดงค์ไปในที่ต่างๆ อยู่เป็นเวลาเกือบ ๒๐ ปี ทั้งนี้ เพราะพระพุทธรูปดังกล่าวมีน้ำหนัก ประมาณ ๑๐ กิโลกรัมทีเดียว ไม่รวมอัฐบริวารอื่นๆ ที่ต้องนำไปด้วยเวลาเดินทางถ้ารวมกันทั้งหมดแล้วไม่ต่ำกว่า ๒๐ กิโลกรัม ซึ่งนับว่าหนักพอสมควร

ดังนั้น เพื่อเป็นการทำบุญต่ออายุ ถวายหลวงปู่ คณะกรรมการฯ และศิษยานุศิษย์ จึงได้ร่วมกันจัดซื้อเครื่องมือแพทย์ มอบให้โรงพยาบาลสงฆ์

กรุงเทพฯ ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๖ ทั้งนี้ เพื่อใช้ประโยชน์ในการตรวจรักษาพระภิกษุสามเณรอาพาธ ซึ่งปีหนึ่งๆ จะมีพระสงฆ์จากทั่วประเทศไทย เข้ารับการตรวจรักษาโรคจำนวนมาก คิดเป็นเงินที่คณะศิษย์ร่วมกันจัดซื้อครั้งนี้ ประมาณ ๓ แสนบาท

ขณะเดียวกันงานตามโครงการฯ ซึ่งหลวงปู่สอ เป็นประธานคณะกรรมการดำเนินงานอยู่ ก็ยังมีอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการสร้างพระพุทธรูปสิริสัตตราชจำลอง ซึ่งได้มีผู้มีจิตศรัทธาจำนวนมากท่านขออนุญาตสร้างขึ้น แม้ว่าท่านเหล่านั้นจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเองก็ตาม หลวงปู่ก็ต้องเดินทางร่วมกับคณะกรรมการไปประกอบพิธีเททองและฉลองสมโภชตามสถานที่ต่างๆ ทุกแห่งซึ่งนับว่าเป็นเรื่องหนักพอสมควรสำหรับผู้ที่มีอายุถึง ๘๒ ปี ถ้าผู้เขียนจำไม่ผิด ปี ๒๕๔๖ นี้ มีการสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลองทั้งขนาดหน้าตัก ๓๙ นิ้ว และ ๑๙ นิ้ว เป็นจำนวนไม่ต่ำกว่า ๑๐ องค์ (รายละเอียดโปรดดูตามตารางสรุปผลโครงการฯ ท้ายหนังสือนี้)

เดือนกรกฎาคมของทุกปี นับเป็นเดือนที่มีความสำคัญสำหรับศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่สอ ทุกคน ปีนี้ก็เช่นเดียวกันคณะกรรมการและศิษยานุศิษย์ได้ร่วมกันจัดทำบุญฉลองอายุวัฒนะ ครบ ๘๒ ปี ถวายหลวงปู่สอขึ้น ในวันที่ ๕-๖ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ณ บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว ขณะเดียวกันหลวงปู่ก็ได้อนุญาตให้จัดพิธีพุทธาภิเษก หลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง หน้าตัก ๑๙ นิ้ว พร้อมกัน จำนวน ๗ องค์ ที่ผู้มีจิตศรัทธาสร้างถวายวัดต่างๆ และสำหรับประดิษฐานสักการบูชาในที่ส่วนบุคคล ในงานครั้งนี้มีพระเถรานุเถระจากจังหวัดต่างๆ และพุทธศาสนิกชนมาร่วมในงานเป็นจำนวนมาก

อนึ่ง ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นวันคล้ายวันประสูติของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช หลวงปู่และคณะกรรมการ ได้

ตั้งทุนสินอุปการะที่มูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อนำดอกผลบำรุงวัดป่าบ้านหนองแสง จำนวน ๑ ล้านบาท และหลังจากออกพรรษาแล้ว หลวงปู่ได้อนุญาตให้จัดพิธีเททองหล่อหลวงพ่ोजีตักขัตติย์จำลองขนาดหน้าตัก ๑๙ นิ้ว จำนวน ๔ องค์ และรูปเหมือนขนาดเท่าครึ่งองค์จริงของหลวงปู่สออีก ๔ องค์ พร้อมกันกับงานทอดกฐินสามัคคี คือในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๖ ณ วัดป่าบ้านหนองแสง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

ในระหว่างพรรษาของปี ๒๕๔๖ จนกระทั่งออกพรรษาเป็นช่วงที่หลวงปู่ได้รับนิมนต์ให้เดินทางลงไปโปรดคุณวิลาส มณีวัต อยู่เสมอ เพราะคุณวิลาสป่วยหนัก ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตลอด และได้ถึงแก่กรรมในปลายปี ในระหว่างที่หลวงปู่เดินทางไปเยี่ยมและให้การแนะนำธรรมเพื่อฝึกใจให้เข้มแข็ง ตลอดถึงเพื่อให้เข้าใจความจริงของชีวิตนั้น คุณวิลาสได้น้อมรับเอาธรรมนั้นไปปฏิบัติจนกระทั่งเห็นผลจิตใจมีความอดทน อดกลั้น ต่อทุกขเวทนา มีจิตใจกล้าหาญไม่หวาดหวั่นต่ออาพาธและมรณภัยสิ่งหนึ่งที่คุณวิลาสยอมรับอย่างเต็มใจ หายสงสัยและพูดให้ผู้ที่ไปเยี่ยมฟังเสมอ พร้อมกับยกมือพนมไหว้ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง ก็คือบอกว่า “หลวงพ่ोजีตักขัตติย์และหลวงปู่สอ เมตตาไปช่วยเหลืออยู่ตลอด” คือคุณวิลาสจะเห็นหลวงพ่ोजีตักขัตติย์ ลอยเด่นเหนือศีรษะ บางครั้งก็จะเห็นหลวงปู่สอ ยิ้มให้กำลังใจ การเห็นดังกล่าวนี้ คุณวิลาสบอกว่า เห็นทั้งหลับและลืมตา ทั้งกลางวันและกลางคืน เวลาใดที่เห็น เช่น อากาศเจ็บปวดทรมานก็จะลดลงหรือหายไป ทำให้นอนหลับได้ดี ซึ่งนับเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มากทีเดียว

อย่างไรก็ตาม คุณวิลาส ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว หลวงปู่ได้เล่าให้คุณหญิงสุรีพันธุ์และลูกศิษย์ใกล้ชิดฟังว่า คุณวิลาสได้ไปสู่สุคติภพแล้ว เพราะหลวงปู่เห็นห่มผ้าจีวรสีเหลืองมาหาท่าน จึงอาจเป็นไปได้ว่า คุณวิลาสได้ปฏิบัติธรรม คือสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานในขณะ

ที่ป่วยหนักนั้น จนจิตเข้าถึงธรรมระดับใดระดับหนึ่งนั่นเอง

พรรษาที่ ๔๖ (พ.ศ. ๒๕๔๖)

กาลเวลาเป็นสิ่งที่ไม่เคยหยุดนิ่ง ชีวิตของคนเราก็เช่นเดียวกัน ย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนไป จากเด็กก็เป็นหนุ่มสาว จากหนุ่มสาวก็เป็นคนวัย การงาน มีครอบครัว เป็นพ่อแม่ จากนั้นก็เข้าสู่วัยผู้สูงอายุหรือวัยชรา ในที่สุด หลวงปู่สอ ซึ่งศึกษานุกฤษฎ์มีความเคารพนับถือ ประารถนาจะให้ หลวงปู่มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง และอยู่เป็นที่พึงทางใจแก่ศึกษานุกฤษฎ์ นานๆ ก็เช่นเดียวกันท่านไม่อาจฝืนต่อสัจธรรมได้ ดังนั้น หลวงปู่ จึงพยายามบำเพ็ญประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา พระมหากษัตริย์ และสังคมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ภารกิจสำคัญยิ่งของหลวงปู่สอ ที่รับผิดชอบโครงการสร้างหลวง พ่ोजีเอกษัตริย์จำลอง ในฐานะประธานคณะกรรมการดำเนินงานฝ่ายสงฆ์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยแก้ปัญหาวิกฤติภัยแล้งในเขื่อนต่างๆ ของการ ไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และเพื่อความผาสุกของสังคมไทย ในช่วงประสพภาวะวิกฤตเศรษฐกิจตลอดถึงการพัฒนาปรับปรุงวัดป่า บ้านหนองแสง ให้เกิดความมั่นคงและเป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนี้ หลวงปู่ยังต้องช่วยเหลือ เกื้อกูลสังคมและวัดต่างๆ ทั้งใกล้และไกลอีก หลายแห่ง หากประมวล การบำเพ็ญประโยชน์ที่เป็นวัตรธรรม มองเห็นได้ ง่ายที่หลวงปู่สอได้นำศึกษานุกฤษฎ์และพุทธศาสนิกชน บำเพ็ญเรื่อยมา ตั้งแต่เริ่มโครงการ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๑ จนถึงปัจจุบัน (๒๕๔๗) รวมเวลา ๗ ปี พอจะสรุปโดยสังเขปได้ดังนี้

๑. โครงการสร้างพระพุทธสิริสัตตราช

ประมาณ ๑๕ ล้านบาทเศษ

๒. โครงการสร้างเจดีย์หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ณ วัดบ้านหนองแสง
ประมาณ ๑๐ ล้านบาทเศษ
๓. ก่อสร้างและปรับปรุงเสนาสนะต่างๆ ในวัด
ประมาณ ๑๐ ล้านบาท
๔. ขยายและปรับปรุงพื้นที่วัดเพิ่มอีก ๑๕ ไร่
ประมาณ ๓ ล้านบาท
๕. ช่วยเหลือวัดในคณะกรรมการฯ และวัดอื่นๆ
ประมาณ ๓ ล้านบาท
๖. บริจาคโครงการผ้าป่าช่วยชาติของหลวงตามหาบัว ๓ ครั้ง
ประมาณ ๑ ล้าน ๓ แสนบาท
๗. ทูลเกล้าฯ ถวายสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
โดยเสด็จพระราชกุศล ตามพระราชอัธยาศัยจำนวน ๑ ล้านบาท
๘. ทูลเกล้าฯ ถวายสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
โดยเสด็จพระราชกุศลตามพระราชอัธยาศัย จำนวน ๑ แสนบาท
๙. ถวายสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชฯ เพื่อตั้งทุนสิน
อุปการะที่มูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย วัดบวรนิเวศ กรุงเทพมหานคร
เพื่อบำรุงพระภิกษุสามเณรวัดบวรนิเวศ ๑ แสนบาท
๑๐. ตั้งทุนสินอุปการะ เพื่อบำรุงวัดป่าบ้านหนองแสง (ครั้งที่ 1)
จำนวน ๑ ล้านบาท ครั้งที่ ๒ จำนวน ๓ ล้านบาท รวมทั้งหมด
๔ ล้านบาท
๑๑. บริจาคบำรุงโรงเรียนบ้านหนองแสง ประมาณ ๖ หมื่นบาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ประมาณ ๔๗ ล้าน ๕ แสน ๖ หมื่นบาทเศษ

สำหรับเงินจำนวนดังกล่าว เป็นเงินที่เกิดจากความเลื่อมใสศรัทธา
ของพุทธศาสนิกชน ที่มีต่อองค์หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ และหลวงปู่สอ พันธุ์โล

โดยบริจาคมาในรูปแบบต่างๆ เช่น บริจาคร่วมโครงการสร้างพระฯ บริจาคสร้างเจดีย์ และเสนาสนะต่างๆ รวมทั้งบริจาคทอดกฐิน ผ้าป่าที่วัดป่าบ้านหนองแสง และวัดต่างๆ ที่หลวงปู่ให้การอนุเคราะห์ นอกจากนั้นยังเป็นเงินที่เกิดจากการบูชาหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์จำลอง ขนาดต่างๆ ด้วย

ส่วนการช่วยเหลืออีกประเภทหนึ่ง ที่หลวงปู่ท่านบำเพ็ญมาตลอดไม่เฉพาะแต่ 7 ปีนี้เท่านั้น แต่รวมถึงอีกหลายๆ ปีที่ล่วงมาแล้ว คือ การให้ธรรมสงเคราะห์ ได้แก่การสงเคราะห์ด้วยธรรม คือการแนะนำสั่งสอนธรรมแก่พุทธศาสนิกชนผู้สนใจ จนเขาเกิดความรู้ ความเข้าใจในธรรมและสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม

ยังมีการช่วยเหลืออีกประเภทหนึ่ง ที่หลวงปู่ท่านได้ออนุเคราะห์สงเคราะห์สังคม หน่วยงาน และบุคคล รวมทั้ง จิตวิญญาณต่างๆ มาโดยตลอด ซึ่งเราไม่เห็น ไม่ทราบ ถ้าท่านไม่เล่าให้ฟัง การช่วยเหลือที่ว่านี้คือ การใช้จิตที่ประกอบด้วยผลกุศลกรรมอันมีกำลังมาก ได้แก่สมาธิและวิปัสสนา เสร็จแล้ว อธิษฐานแผ่ส่วนแห่งบุญนั้นให้แก่ผู้ประสบทุกข์หรือสัตว์ทั้งหลาย เรื่องนี้เป็นสิ่งที่มองเห็นยาก แต่ก็สามารถพิสูจน์ได้ด้วย การที่เราต้องลงทุนปฏิบัติเอง จนปรากฏผล

พรรษาที่ ๔๗ (อายุ ๘๓ ปี)

ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ นี้ แม้ว่าหลวงปู่สอจะมีอายุมากขึ้น แต่ท่านยังคงนำศิษยานุศิษย์ และผู้ที่เคารพนับถือบำเพ็ญประโยชน์อย่างต่อเนื่อง โดยในวันที่ ๑๔-๑๕ เมษายน ที่ผ่านมา หลวงปู่สอได้เดินทางไปเป็นประธานในงานฉลองสมโภชและพุทธาภิเษกหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์จำลองขนาดหน้าตัก ๑๙ นิ้ว จำนวน ๔ องค์ และรูปเหมือนหลวงปู่สอ พันธุ์โหลขนาดเท่าครึ่งองค์จริง จำนวน ๔ องค์ ณ วัดเวฬุวัน จังหวัดกาฬสินธุ์

ในงานดังกล่าวคณะสงฆ์และพุทธศาสนิกชน ได้ร่วมกันขอขมาและสร่งน้ำ หลวงปู่ด้วย ต่อมาวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ หลวงปู่ได้เป็นประธาน เเททองหล่อหลวงพ่ोजีตศรัย จำลอง จำนวน ๑๑ องค์ ณ โรงหล่อ แหลมสิงห์ จังหวัดปทุมธานี ทั้งนี้ เพราะผู้มีจิตศรัทธา ประสงค์จะอัญเชิญ ไปประดิษฐานตามวัดต่างๆ เพื่อเป็นสิ่งสักการบูชาของพุทธศาสนิกชน ในถิ่นนั้น ส่วนการประกอบพิธีฉลองสมโภชนั้นหลวงปู่ให้ดำเนินการหลังจากหมดเขตทอดกฐินแล้วเพื่อความสะดวก โดยให้จัดฉลองพร้อมกัน ที่บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

สำหรับการทำบุญอายุวัฒนะครบ ๘๓ ปี ของหลวงปู่สอ พันธุโล ปีนี้คณะศิษย์ ได้ไปจัดถวายที่วัดป่าบ้านหนองแสง เพราะประสงค์จะให้ ญาติโยมในแถบจังหวัดภาคอีสานได้มีโอกาสเดินทางไปร่วมงานทำบุญ ได้สะดวก ประกอบกับปีนี้คณะศิษย์และผู้มีจิตศรัทธาที่ได้บริจาคซื้อที่ดิน ถวายวัดป่าบ้านหนองแสง จะได้พร้อมกันกล่าวคำถวายที่ดินด้วย นอกจากนั้นก็จะมีการปลูกต้นไม้ชนิดต่างๆ ประมาณ ๑ หมื่นต้น เพื่อให้เกิดความร่วมมือเหมาะแก่การเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมแก่พุทธบริษัทใน อนาคต โดยงานทำบุญดังกล่าวกำหนดจัดขึ้น ในวันที่ ๓-๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗

พรรษา ๔๘ อายุ ๘๔ (พ.ศ. ๒๕๔๘)

ปี พ.ศ.๒๕๔๘ เป็นอีกปีหนึ่งที่หลวงปู่สอ พันธุโล มีอายุเพิ่ม มากขึ้นพร้อมกับสภาพร่างกายที่อ่อนแรงลง แต่ด้วยความเมตตากรุณา ของหลวงปู่สอที่มีต่อคณะศิษย์และพุทธศาสนิกชน จึงมีการเดินทางไป อนุเคราะห์ยังสถานที่ต่างๆอยู่มิได้ขาด ขณะเดียวกันในวัดของหลวงปู่สอ คือ วัดบ้านหนองแสงก็มีโครงการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เช่น การขยายพื้นที่วัดให้กว้างขวางและเหมาะสมยิ่งขึ้น โครงการถมดิน

และขยายถนนภายในวัด และการก่อสร้างเสนาสนะที่พักของพระภิกษุ สามเณรและญาติโยม เป็นต้น ซึ่งโครงการดังกล่าวใช้ทุนทรัพย์หลายแสนบาท

สิ่งก่อสร้างอย่างหนึ่งที่หลวงปู่สอ พันธุโล มองเห็นความจำเป็น และประโยชน์ที่ชุมชนจะได้รับ คือ การสร้างฌานปนสถาน ได้แก่ เมรุ และศาลาพักผ่อน ซึ่งช่วยให้ชาวบ้านหนองแสงได้รับความสะดวกในการ บำเพ็ญบุญญาปนกิจศพ การปรับปรุงพัฒนาวัดในด้านต่างๆ ที่กล่าวมานี้ ใช้ทุนทรัพย์จำนวนมาก แต่ก็ได้รับการบริจาคจากคณะศิษย์และผู้มีจิต ศรัทธาเป็นอย่างดี ทำให้สามารถดำเนินการได้ค่อนข้างรวดเร็ว

ภารกิจอีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อส่วนรวม ซึ่งหลวงปู่สอ ไม่เคยละเว้น คือ การเดินทางไปตามเขื่อนต่างๆ ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต แห่งประเทศไทย (กฟผ.) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขื่อนที่ได้สร้างหลวงพ่ोजีเจ็ดกษัตริย์ จำลอง ประดิษฐานไว้ เพื่อเจริญศรัทธาและแผ่เมตตาให้น้ำ ในเขื่อนอุดมสมบูรณ์ อันเป็นการสร้างความมั่นคงทางพลังงานไฟฟ้า อย่างหนึ่ง และเป็นที่น่าสังเกตว่า ในระยะหลังมานี้มีเจ้าหน้าที่กรม ชลประทานซึ่งอยู่ตามเขื่อนต่างๆ ได้มาขออนุญาตสร้างหลวงพ่ोजีเจ็ดกษัตริย์ จำลอง ไปประดิษฐานไว้หลายเขื่อน เช่น อ่างเก็บน้ำเขื่อนทับเสลา จังหวัดอุทัยธานี และเขื่อนลำพันชาติ จังหวัดอุดรธานี เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่า หลวงปู่สอได้ช่วยสังคมทั้งด้านน้ำ การชลประทาน พลังงานไฟฟ้า และแสงสว่าง

ในปีนี้คณะศิษย์ คือ คุณแม่สุมาลี รุ่งโรจน์ธนกุลพร้อมบุตรธิดา ได้มีจิตศรัทธาสร้างรูปเหมือนหุ่นขี้ผึ้งของหลวงปู่สอ พันธุโล ขนาด เท่าองค์จริง ถวายไว้ ณ วัดบ้านหนองแสง ขณะเดียวกันก็ได้บริจาคสร้าง มณฑปไม้สักทองเป็นทุนเริ่มต้นอีก ๑ ล้านบาท ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นให้มีการ ก่อสร้างมณฑปดังกล่าวในระยะต่อมา คาดว่าจะใช้ทุนทรัพย์ ประมาณ ๗ ล้านบาทเศษ

พรรษาที่ ๔๙ อายุ ๘๕ (พ.ศ. ๒๕๔๙)

พระพุทธองค์ได้ตรัสบอกความจริงของสังขารทั้งหลายไว้ว่าสังขารทั้งไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา หลักความจริงดังกล่าวนี้ย่อมปรากฏมีแก่สังขารทั้งที่มีวิญญูณและไม่มีวิญญูณ ไม่เว้นแม้แต่หลวงปู่สอ พันธุโล ในช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ปีนี้ (๒๕๔๙) หลวงปู่สอ สุขภาพไม่ค่อยดีนัก มีอาการเหนื่อยอ่อน ขาไม่มีแรง ทำให้คุณหญิงสุรีพันธ์ และคณะศิษย์ มีความเป็นห่วงในสุขภาพขององค์ท่านอย่างยิ่ง จึงได้กราบนิมนต์หลวงปู่สอลงไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ กรุงเทพฯ หลวงปู่ได้รับการตรวจรักษาและดูแลอย่างดีจากคุณหมอสมพันธ์ และคณะ ทำให้อาการอาพาธดีขึ้นโดยลำดับ ในระหว่างที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล หลวงปู่สอได้พบกับพระเถระฝ่ายกรรมฐานหลายรูป ได้สนทนาพูดคุยกันด้วยความสนิทนม เสมือนหนึ่งจากกันมานาน ซึ่งครูอาจารย์หลายรูปท่านเคยจาริกธุดงค์ไปในที่ต่างๆ มาด้วยกัน

หนึ่ง ในวันออกจากโรงพยาบาล ประมาณ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ หลวงปู่สอ และคณะศิษย์ได้บริจาคเงินสมทบมูลนิธิเพื่อรักษาพยาบาลพระภิกษุอาพาธ โรงพยาบาลวิชัยยุทธ จำนวน ๒ แสนบาท หลังออกจากโรงพยาบาลแล้ว หลวงปู่ยังคงเดินทางไปมาระหว่างกรุงเทพฯ และโยธธรรหลายครั้ง เพราะคุณหมอนัดตรวจร่างกายติดตามดูอาการโดยตลอด

อย่างไรก็ตาม แม้สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง แต่หลวงปู่สอก็ยังคงเดินทางไปอนุเคราะห์บุคคลและสถานที่ต่างๆ อยู่บ่อยครั้ง บางครั้งลูกศิษย์เจ็บป่วยหลวงปู่ก็เมตตาไปเยี่ยมแม่เมตตาและให้ธรรมะถึงบ้านและโรงพยาบาล มีบางคนป่วยเป็นมะเร็งระยะอันตราย หลวงปู่เมตตาทำน้ามนต์ให้ดื่ม ปรากฏอาการดีขึ้นโดยลำดับ

ในปีนี้ คณะศิษย์ทั้งฝ่ายสงฆ์และฆราวาสได้ร่วมกันจัดงานทำบุญอายุวัฒนะ ๘๕ ปี ถวายหลวงปู่สอ พันธุโล ฌ วัดบ้านหนองแสง เมื่อวันที่ ๑ - ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ซึ่งนอกจากจะมีการตักบาตรทำบุญ ถวายสังฆทาน แจกทุนการศึกษานักเรียน เจริญพระพุทธมนต์ และสร้างน้ำหลวงปู่สอแล้ว ปีนี้มีกิจกรรมปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปีด้วย ทั้งนี้ มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร (นายอำนาจ ผการัตน์) พร้อมด้วยข้าราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำชุมชน และประชาชน เข้าร่วมกิจกรรมจำนวนมาก

หลวงปู่สอ นำผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน และคณะศิษย์ ปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติครองสิริราชสมบัติ ครบ ๖๐ ปี ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙

สำหรับการเดินทางไกลข้ามประเทศเพื่อเยือนอดีตตามรอย
บูรพาจารย์หลวงปู่เสาร์ กนตสีโล สมัยที่ท่านเคยจาริกธุดงค์ไป
นครจำปาสัก ประเทศลาว ซึ่งครั้งนั้นหลวงปู่เสาร์ ได้นิพพาน
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕ ที่วัดอามตยาราม เมืองจำปาสัก ซึ่งปัจจุบันวัดแห่งนี้
เสนาสนะหลายอย่างชำรุดทรุดโทรม คณะสงฆ์พร้อมกับทายกทายิกา
กำลังมีการบูรณปฏิสังขรณ์ นอกจากนั้น ในวัดแห่งนี้หลวงปู่สอ พันธุโล
เคยมาพักอยู่หลายวัน สมัยที่ท่านธุดงค์มาเจริญจิตภาวนาที่เมืองจำปาสัก
และที่สำคัญหลวงปู่เคยไปพักภาวนาอยู่ที่ป่าไม้ไผ่บริเวณหน้าตักคอนพะเพ็ง
ด้วย ดังนั้น หลวงปู่สอจึงได้นำคณะศิษย์ไปเยี่ยมวัดอามตยาราม
เพื่อรำลึกถึงหลวงปู่เสาร์ กนตสีโล และทอดผ้าป่าสามัคคีบำรุงวัด
ระหว่างวันที่ ๑๔-๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ และต่อมาในช่วงปลายปี
ระหว่างวันที่ ๒-๓ ธันวาคม หลวงปู่สอก็ได้นำคณะศิษย์เดินทางไป
แสวงบุญอีกครั้งหนึ่ง โดยเชิญรูปหล่อเหมือนหลวงปู่เสาร์ กนตสีโล
ไปประดิษฐานไว้ในอุโบสถวัดอามตยาราม รวมทั้งได้ทอดผ้าป่าสามัคคี
บำรุงวัดอามตยารามและวัดหลวงปากเซด้วย ในการเดินทางไปเมืองจำปาสัก
ประเทศลาวทุกครั้ง หลวงปู่สอและคณะศิษย์ได้รับความสะดวกเรื่อง
ที่พัก อาหาร รวมทั้งการประสานงานจากผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของ
เขื่อนสิรินธร (กฟผ.) จังหวัดอุบลราชธานี เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอ
อนุโมทนาขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

หลวงปู่สอ พันธุโล นำคณะศิษย์เดินทางไปถวายรูปเหมือนหลวงปู่เสาร์ กนตสีโล
ที่วัดอำมาตยาราม แขวงจำปาสัก สปป.ลาว เมื่อปี ๒๕๔๔

หลวงปู่ปรับบิณฑบาตด้านหน้าอุโบสถวัดอำมาตยาราม แขวงจำปาสัก

พรรษาที่ ๕๐ อายุ ๘๖ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๐)

คำกล่าวที่ว่า “วันเวลาไม่เคยคอยใคร” เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถปฏิเสธได้ และในขณะที่เวลาผ่านไปก็นำเอาความชราและความมรณะมาด้วยเสมอ ในปี ๒๕๕๐ เป็นปีที่หลวงปู่สอ พันธุโล มีอายุและพรรษายุคกาลมากขึ้น เป็นพระมหาเถระรูปหนึ่งในภาคอีสานที่มีพุทธศาสนิกชนเคารพนับถือจำนวนมาก ด้วยชื่อเสียงและเกียรติคุณของหลวงปู่สอ ทำให้พระสงฆ์และพุทธศาสนิกชนในที่ต่างๆ เดินทางมาราบไหว้และขอความอนุเคราะห์อยู่เนืองๆ ทำให้มีเวลาพักผ่อนอิริยาบถน้อยลง แต่ด้วยเมตตากรุณาและความอดทนที่มีประจำจิตของท่าน จึงรับนิมนต์ไปฉลองศรัทธาของคณะศิษย์อยู่เสมอ แต่เมื่อกลับมาจากงานนิมนต์แล้ว หลวงปู่ก็จะปรารภกับลูกศิษย์ใกล้ชิดว่า “เหนื่อย ...ไม่อยากเดินทางไกล” ดังนั้น บางช่วงที่พอมีเวลา หลวงปู่สอจึงเดินทางไปพักผ่อนอิริยาบถที่บ้านพักของลูกศิษย์ที่เชิงเขาใหญ่ ซึ่งก็ช่วยให้หลวงปู่มีสุขภาพร่างกายดีขึ้น

ในปีนี้มีกิจกรรมสำคัญที่ควรกล่าวถึง คือ หลวงปู่สอ และคณะศิษย์ได้ประกอบพิธียกเสาเอกเสาโทมณฑปไม้สักทอง สำหรับประดิษฐานหลวงปู่เจ็ดกษัตริย์ จำลอง (หยกขาว) หน้าตัก ๑๙ นิ้ว และหุ่นขี้ผึ้งหลวงปู่สอ พันธุโล ขนาดเท่าองค์จริง ซึ่งทั้งสองอย่างนี้ ผู้มีจิตศรัทธาหลายท่านได้ร่วมกันบริจาคสร้างขึ้น เพื่อเป็นพุทธบูชาและอาจารย์บูชา โดยจัดงานในวันที่ ๑๗ - ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๐ ทั้งนี้มีพุทธศาสนิกชนมาร่วมงานจำนวนมาก สำหรับไม้สักทองที่นำมาสร้างมณฑปครั้งนี้สั่งซื้อจากจังหวัดลำพูน จำนวน ๕๐ ท่อน ประมาณ ๕๗.๑๖ ลูกบาศก์เมตร คิดเป็นเงิน ประมาณ ๓ ล้านบาท ซึ่งเมื่อสร้างเสร็จแล้วคาดว่าจะมีความสวยงามและเป็นมณฑปไม้สักทองหลังแรกของจังหวัดยโสธร

หลวงพ่ोजีตักสิริย์ ๕๕

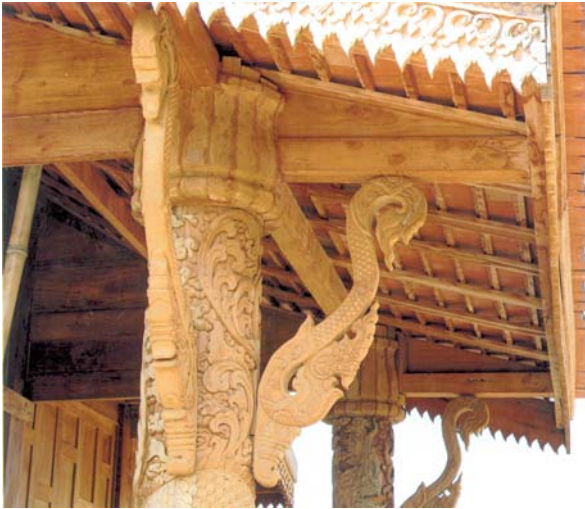

มณฑปที่กำลังก่อสร้าง

หลวงพ่ोजีตักสิริย์ จำลอง หน้าตัก ๑๙ นิ้ว (น้ำหนักประมาณ ๒ ตัน) แกะสลักจาก
หยกขาวประเทศพม่า ซึ่งจะประดิษฐานในมณฑปไม้สักทองที่กำลังก่อสร้าง

๕๖ พระพุทธสิริสีตตราช

แกะสลักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติหลวงปู่สอ

สำหรับการทำบุญอายุวัฒนะครบ ๘๖ ปี ถวายหลวงปู่สอ พันธุโล ปีนี้คณะศิษย์ทั้งฝ่ายสงฆ์และฆราวาสได้ร่วมกันจัดงานขึ้นตามที่เคยปฏิบัติมา เพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งความกตัญญูกตเวทิต่อองค์ท่านที่ได้เมตตาอนุเคราะห์คณะศิษย์และพุทธศาสนิกชนมาโดยลำดับ ทั้งด้านแนะนำธรรมะให้กำลังใจผู้ประสบปัญหา และอนุเคราะห์ด้วยทุนทรัพย์ ครั้งหนึ่งหลวงปู่สอได้รับนิมนต์ไปร่วมงานผูกพัทธสีมา ฝังลูกนิมิต ณ วัดป่าแสงอรุณ จังหวัดขอนแก่น ได้พบปะกับพระเถรานุเถระจำนวนหลายรูป โดยเฉพาะหลวงปู่มา ญาณวโร อ่าเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด หลวงปู่มาได้ชักชวนหลวงปู่สอบริจาคเป็นเจ้าภาพสร้างห้องผู้ป่วยพร้อมอุปกรณ์ ที่ตึกสงฆ์อาพาธ โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น ซึ่งหลวงปู่ก็ยินดีบริจาคเป็นเจ้าภาพ ๑ ห้อง จำนวน ๕ แสน ๘ หมื่นบาท ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าหลวงปู่สอ เป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่คณะศิษย์ทั้งด้านธรรมะและการสงเคราะห์ด้วยวัตถุสิ่งของ

ส่วนภารกิจสำคัญอีกประการหนึ่งที่หลวงปู่สอ ท่านเมตตาแนะนำคณะศิษย์ดำเนินมากกว่า ๑๐ ปี คือ การอนุญาตให้สร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง แก้ววัด บุคคล และหน่วยต่างๆ รวมทั้งเดินทางไปเป็นประธานเททองและพุทธธาภิเษกแทบทุกครั้ง โดยเฉพาะปีนี้ มีการสร้างหลวงพ่ोजีตักขัตริย์จำลอง ในวาระต่างๆ ประมาณ ๑๕ องค์ และส่วนหนึ่งได้อัญเชิญไปประดิษฐานเป็นศิริมงคลแก่สถานที่นั้นๆ แล้ว

พรรษาที่ ๕๑ (อายุ ๘๗ ปี พ.ศ. ๒๕๕๑)

ปีนี้หลวงปู่สอ มีสุขภาพค่อนข้างแข็งแรง สามารถต้อนรับญาติโยมที่มากราบไหว้และถามธรรมะได้ ที่วัดบ้านหนองแสงเองก็มีคณะศิษย์จากที่ต่างๆ เดินทางมาพักปฏิบัติธรรมอยู่เสมอ ซึ่งหลวงปู่

ก็อนุเคราะห์ด้วยดี นอกจากนั้นในวัดก็มีพระภิกษุสามเณรค่อนข้างมาก ทำให้มีผู้แบ่งเบาภาระในวัดได้พอสมควร เพราะที่วัดบ้านหนองแสง กำลังมีการก่อสร้างเสนาสนะหลายรายการ ตลอดจนการปรับปรุงระบบ ประปาและไฟฟ้าภายในวัดให้เพียงพอ เพราะที่ผ่านมาเวลาย่างงานบุญ สำคัญไฟฟ้ามักดับอยู่เสมอ ซึ่งการดำเนินงานทั้งสองรายการนี้ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ยังคงเหลือเฉพาะกุฏิสงฆ์ที่มีเจ้าภาพสร้างเพิ่มขึ้นอีก หลายหลัง

ปัจจุบันวัดบ้านหนองแสงมีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านพื้นที่ อาคารเสนาสนะ และญาติโยมที่มาวัด รวมทั้งภารกิจของ หลวงปู่สอที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ หากมองตามความเป็นจริงแล้วจะเห็นว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี และสอดคล้องกับปัจจุบัน แต่ที่น่ายินดี คือ วัดได้เห็นความสำคัญของการปลูกป่า จึงมีการปลูกเพิ่มทุกปี อีกไม่นานวัดหนองแสงก็จะเต็มไปด้วยต้นไม้ที่เขียวชะอุ่ม ยังความ ร่มรื่นร่มเย็นแก่พระสงฆ์และผู้มาอาศัย

เมื่อเดือนพฤษภาคมและต้นมิถุนายนปีนี้ หลวงปู่สอได้เดินทางไป เป็นประธานเททองหล่อหลวงพ่ोजิตกษัตริย์ หน้าตัก ๑๙ - ๓๙ นิ้ว จำนวน ๑๑ องค์ ที่โรงหล่อแหลมสิงห์ และที่ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์ จำนวน ๔ องค์ ซึ่งส่วนหนึ่ง จำนวน ๕ องค์ได้ประกอบพิธีพุทธาภิเษก แล้ว ส่วนที่เหลือ ๘ องค์จะนำไปประกอบพิธีในงานทำบุญอายุหลวงปู่สอ ครบ ๘๗ ปี วันที่ ๕-๖ กรกฎาคมศกนี้

**ศตวรรษของหลวงปู่สอ พันธุโล
มีสังจะ มีศีล มีทรัพย์**

พิธีเททอง ณ ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์

หลวงปู่สอ พันธุโล เป็นประธานพุทธธาภิเษกหลวงพ่ोजีตกษัตริย์ จำลอง ๕ องค์ และเททองหล่ออีก ๒ องค์ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๑ ณ โรงหล่อแหลมสิงห์

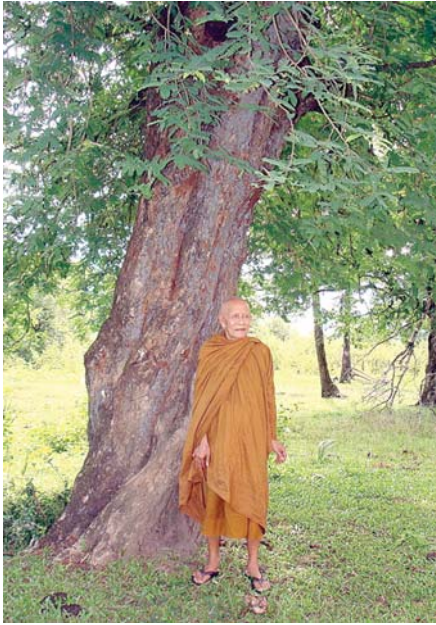

หลวงปู่สอ พันธุโล นั่งปรกอธิษฐานจิตในพิธีพุทธธาภิเษก ภาพถ่ายล่าสุด เมื่อ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๑ ณ โรงหล่อแหลมสิงห์

หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์ ๑๐๕

พิธีเททองหล่อพระพุทธรูปสิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์) จำลอง
ณ โรงหล่อแหลมสิงห์ ปทุมธานี ๑๒ กันยายน ๒๕๕๙

พิธีเททองหล่อพระพุทธสิริสัตตราช (หลวงพ่อเจ็ดกษัตริย์) จำลอง
ณ โรงหล่อแหลมสิงห์ ปทุมธานี ๑๒ กันยายน ๒๕๔๕

หลวงพ่ोजืดกษัตริย์ ๑๐๗

พิธีพุทธาภิเษกหลวงพ่ोजืดกษัตริย์ จำลอง ณ วัดประชานิยม
อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๕

พิธีพุทธาภิเษกหลวงพ่ोजัดกษัตริย์ จำลอง ณ วัดประชานิยม
อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๕

สถิติการสร้างพระพุทธรูปรัตนตราย (หลวงพ่ोजৈศรัทธีย์ จำลอง) ระหว่างปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๑

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑	ชมรมเจริญจิตต์บำเรอไทย สภาพร้าว ๕๗/๑	วังทองกลาง	กรุงเทพฯ	๓๕ นิ้ว	๑๕ มี.ค. ๕๑	คุณวิลาศ - คุณหญิงสุรพันธ์ มณีวัต พร้อมครอบครัวรับผิดชอบค่าใช้จ่าย
๒	วัดสุวรรณ	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๕๕ นิ้ว	๑๐ พ.ค. ๕๑	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๓	วัดป่าดงชมพูพาน	กิ่ง อ. ภูพาน	สกลนคร	๓๕ นิ้ว	๑๐ พ.ค. ๕๑	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๔	วัดถ้ำพระผาบ่อง	ดงหลวง	สุโขทัย	๕๕ นิ้ว	๑๐ พ.ค. ๕๑	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๕	วัดป่าเชิงเสนา	บางกอกน้อย	กรุงเทพฯ	๓๕ นิ้ว	๒๕ พ.ค. ๕๑	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๖	วัดป่าศิริเลิศพัฒนาภาม	กิ่ง อ. เกษะจันทร์	ชลบุรี	๓๕ นิ้ว	ก.พ. ๕๒	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๗	เชื่องภูมิพล	สามเงา	ตาก	๓๕ นิ้ว	๓ เม.ย. ๕๒	คณะกรรมการโครงการฯ
๘	เชื่องสิริภักดิ์	ท่าปลา	อุตรดิตถ์	๓๕ นิ้ว	๓ เม.ย. ๕๒	สร้างหม่อมเกล้า ฯ ถวาย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อพระราชทานให้การไฟฟ้าผลิตฯ
๙	วัดป่าบาททองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๕ นิ้ว	๒๐ พ.ย. ๕๒	คุณณรงค์ - คุณบังอร อุตเจริญ

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน/ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑๐	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๐ พ.ย. ๔๒	คุณชัชวาล - คุณสุจิตรา พรรณลภา
๑๑	วัดเจติยาศรีวิหาร (ภูทอก)	ศรีวิไล	หนองคาย	๓๙ นิ้ว	๒๒ ม.ค. ๔๓	จัดสร้างด้วยทุนของโครงการ ฯ
๑๒	วัดป่าอัมพวัน (ม่วงน้อย)	เสิง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๑ มิ.ย. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๑๓	วัดป่าโพนเค้อ	เสิง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๑ มิ.ย. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๑๔	ที่พัทลุงเขากวาวภูมิคุ้ม	แจ้ห่ม	ลำปาง	๑๙ นิ้ว	๑๑ มิ.ย. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๑๕	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๑๑ มิ.ย. ๔๓	คุณเสริมศรี กติพร และครอบครัว
๑๖	เขื่อนอุบลรัตน์	อุบลรัตน์	ขอนแก่น	๓๙ นิ้ว	๒๕ มิ.ย. ๔๓	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ ร่วมกับ ผู้ปฏิบัติงาน กฟผ.
๑๗	เขื่อนอุบลรัตน์	คอนสาร	ชัยภูมิ	๓๙ นิ้ว	๒๕ มิ.ย. ๔๓	ผู้ปฏิบัติงาน กฟผ.
๑๘	วัดป่าแสงธรรม	คูเมือง	บุรีรัมย์	๑๙ นิ้ว	๒๗ ส.ค. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๑๙	วัดอรุณรังษีวราราม	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๗ ส.ค. ๔๓	คณะศิษย์สร้างถวาย
๒๐	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๗ ส.ค. ๔๓	คุณวิลาศ - คุณหญิงสุพรรณี มณีวัต สร้างถวาย
๒๑	บริษัท ไตชิบ่า	บางกระดี่	ปทุมธานี	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๔	บริษัทรับผิดชอบเป็นการจัดสร้าง
๒๒	วัดป่าบ้านหนองแสง	เสิง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๑ มี.ค. ๔๔	คุณชัชวาล - คุณสุจิตรา พรรณลภา
๒๓	เขื่อนสิรินธร	สิรินธร	อุบลราชธานี	๓๙ นิ้ว	๑ ก.พ. ๔๕	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ ร่วมกับ ผู้ปฏิบัติงาน กฟผ.

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๒๔	โครงการเทพาพลังน้ำลำตะคอง แบบสถูปถัมภ์	สีคิ้ว	นครราชสีมา	๓๙ นิ้ว	๑ ก.พ. ๔๔	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ ร่วมกับ ผู้ปฏิบัติงาน กพผ.
๒๕	เขื่อนห้วยพุง	กิ่ง อ.ภูเขา	สกลนคร	๑๙ นิ้ว	๑ ก.พ. ๔๔	
๒๖	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๑ มี.ค. ๔๔	คุณศิริพรณ ทองเปล่งศรี
๒๗	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๑ มี.ค. ๔๔	คณะศิษย์สร้างถวาย
๒๘	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๑ มี.ค. ๔๔	คณะศิษย์สร้างถวาย
๒๙	วัดป่าโมกษาราม	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๖ ส.ค. ๔๔	คุณวิลาศ - คุณหญิงสุรพันธ์ มณีวัต สร้างถวาย
๓๐	วัดป่าฉันทนิมิตร	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๔	พระครูสิทธิวิราคม และคณะศิษย์สร้างถวาย
๓๑	วัดป่าโนนค้อ	อ.เมือง	ยโสธร	๒๙ นิ้ว	๒๕๔๕	จัดสร้างด้วยทุนโครงการ ฯ
๓๒	วัดนอกร	เมือง	ชลบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณบุษกร สิงคาลวนิช พร้อมครอบครัว และญาติมิตร
๓๓	วัดนอกร	เมือง	ชลบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณแม่ทำเนียบ สืบสงวน พร้อมบุตรธิดา และญาติมิตร

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๓๔	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณวิลาศ - คุณหญิงสิริพันธ์ มณีวัต พร้อมครอบครัว สร้างถวาย
๓๕	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณบุษบากร บุนนาค สร้างถวาย
๓๖	วัดป่าบ้านหนองแสง	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๖ มี.ค. ๔๕	คุณศิริพรรณ ทองเปล่งศรี พร้อมตั้งยบิตา มารดา และญาติ สร้างถวาย
๓๗	เชื่อนศรีนครินทร์	อ.ทองผาภูมิ	กาญจนบุรี	๓๙ นิ้ว	๒๓ ก.ค. ๔๕	คณะกรรมการการค้าเหมืองน้ำเค็มโครงการ ฯ
๓๘	เชื่อนศรีนครินทร์	อ.ทองผาภูมิ	กาญจนบุรี	๖๙ นิ้ว	๒๓ ก.ค. ๔๕	และผู้ปฏิบัติงาน กฟผ. สร้างหม้อแกง
๓๙	สำนักงานกลาง กฟผ.	อ.บางกรวย	นนทบุรี	๖๙ นิ้ว	๒๓ ก.ค. ๔๕	ถวาย
๔๐	วัดอัมพวันม่วงน้อย	อ.เมือง	กาฬสินธุ์	๓๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คุณแม่สุมาลี ไร้วัดหนองกุล พร้อมครอบครัวสร้างถวาย
๔๑	วัดโพนคู	อ.ม่วงสามสิบ	อุบลราชธานี	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คุณชนวิชัย สุจิต
๔๒	อาคารจิตสิริ (คุณสมชาย)	พุทธรักษา	นครปฐม	๑๙ นิ้ว	๒๕๔๖	คุณเสริมศร กฤติพร และคณะ
๔๓	วัดป่าโพนคู	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๕ ต.ค. ๔๖	สร้างไว้ประจำบริษัท คุณปลั่งสร ตามสมบัติ และคณะ สร้างถวาย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๔๔	วัดป่าแก้วบ้านแก่งแดง	นิคมคำสร้อย	มุกดาหาร	๑๙ นิ้ว	๒๕ ต.ค. ๕๖	คุณวีระศักดิ์ เทพอวยชัย และครอบครัว สร้างถวาย
๔๕	วัดป่าพรประเสริฐ	-	อำนาจเจริญ	๑๙ นิ้ว	๒๕ ต.ค. ๕๖	คุณกันติศ ทรงพรสิลิน สร้างถวาย
๔๖	บริษัทคุณจรัสศรี ของสมบุญณ์	วาปีปทุม	มหาสารคาม	๑๙ นิ้ว	๑๙ ธ.ค. ๕๖	สร้างไว้สักการบูชาที่บริษัท
๔๗	วัดป่าคอนสวรรค์	เลิงนกทา	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	คุณพอใจ ทรงพวีสิลิน คุณเสริมศรี กติพิพร และคณะ สร้างถวาย
๔๘	วัดป่าสัมมาสุรณ	วังสะพุง	เลย	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	คณะศิษย์หลวงปู่โต สร้างถวาย
๔๙	วัดป่าสุทิมงคล	ป่าติ้ว	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	คณะศิษย์หลวงปู่โต สร้างถวาย
๕๐	วัดมณีศีลาภ	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	คณะศิษย์หลวงปู่โต สร้างถวาย
๕๑	บ้านคุณนริศรา	พระเซียง	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	คุณหิพนธ์ - นริศรา อัคราวิศิษย์ สร้างไว้สักการบูชา
๕๒	วัดป่าบ้านหนองแสง	เสิง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	คณะศิษย์หลวงปู่โต สร้างถวาย
๕๓	วัดป่าภูกุศลันติริตนาราม	ยางตลาด	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	อาจารย์เริง - เสาวภา วิเชียรเขตต์ พร้อมครอบครัว สร้างถวาย
๕๔	วัดห้วยพัฒนา	เขาสมิง	ตราด	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	คณะศิษย์สร้างถวาย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๕๕	เขื่อนปากมูล	สิรินธร	อุบลราชธานี	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	จัดสร้างด้วยทุนโครงการและ ผู้ปฏิบัติงาน กฟผ.
๕๖	กรมเลี้ยวสหราชอาณาจักร	ดอนเมือง	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว	๒๕๕๖	กรมเลี้ยวฯ รับผิดชอบเอง
๕๗	วัดลิตติพิพิธธรรมาราม (โบสถ์หน้า) (พระอาจารย์ อธิปไตย)	ศรีเชียงใหม่	หนองคาย	๒๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๕๗	คุณสายพิน ปิติละสิงห์ และคณะสร้างถวาย
๕๘	วัดป่าแก้วบ้านชุมพล พระอาจารย์อุณหลา ลิตฺธโม	สว่างแดนดิน	สกลนคร	๒๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๕๗	คุณชาญไฉไล ชาลีจันทร์ สร้างถวาย
๕๙	ที่ปฏิบัติธรรมหอยพระริ่มแห่แห่งวัง	ศรีเชียงใหม่	หนองคาย	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๕๗	คุณสายพิน ปิติละสิงห์ และคณะ สร้างถวาย
๖๐	วัดถ้ำโพรง (พระอาจารย์ถาวร ญาณวีโร)	กิ่ง อัญญา	สกลนคร	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๕๗	คุณจักรี ทองปลั่งศรี สร้างถวาย
๖๑	วัดป่าโนนประดู่ (พระอาจารย์เชนตร)	โพธิ์นาแก้ว	สกลนคร	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๕๗	คุณชำนาญ วิจิตรจรรยา สร้างถวาย
๖๒	วัดป่าศิลาอาสน์	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๕๗	คุณพรณมาศ แส้เอปอล์ สร้างถวาย
๖๓	วัดป่าบ้านหนองเป็ด พระสุวรรณ เมธีโก	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๕๗	คุณห้อย - ลูกอินทร์ กฤติพร สร้างถวาย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๖๔	ตามที่หลวงปู่สอ เห็นสมศวร	-	-	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณหลวงจิรา ท้ายเศรษฐ์ และลูก ๆ สร้างถวาย
๖๕	ตามที่หลวงปู่สอ เห็นสมศวร	-	-	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณเอกพจน์ ไสร์ดอยกร สร้างถวาย
๖๖	ตามที่หลวงปู่สอ เห็นสมศวร	-	-	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณปรีชา ไตรธรรม และครอบครัว สร้างถวาย
๖๗	ตามที่หลวงปู่สอ เห็นสมศวร	-	-	๑๙ นิ้ว	๓๐ พ.ค. ๔๗	คุณศิริพรรณ ทองเปล่งศรี สร้างถวาย
๖๘	ถวายหลวงปู่สอ	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๕ ก.พ. ๔๘	คุณมานะ โพธิ์จันทร์ และครอบครัว สร้างถวาย
๖๙	วัดป่าสุ่มหามัย	บ้านไผ่	ขอนแก่น	๑๙ นิ้ว	๕ ก.พ. ๔๘	คุณสุรพงษ์ วงศ์ไม่้อย และครอบครัว
๗๐	วัดสมณศีลาราม	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๓๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณไอลดา ณะทอง และครอบครัว คุณอัญชลี นวมวิสุทธิ์ และครอบครัว
๗๑	วัดป่าบ้านพอก	ตระการพืชผล	อุบลราชธานี	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณณัฐ ศรีถวัลย์ และครอบครัว สร้างถวาย
๗๒	สำนักปฏิบัติธรรม		กาญจนบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณสุภาพ - สุภาพรณ ชาราชีวิน รับผิดชอบเอง

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๗๓	ถาวรหลวงปู่สอ	เสด็จ	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณทัศนีย์ เปรื่องประมจิตร สร้างถวาย
๗๔	วัดป่าสังฆามุสรมณี	วังสะพุง	เลย	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณอัญชลี ธรรมวิสุทธิ คุณเอกลดา ณ ระนอง
๗๕	โรงงานคุณรัชนีพงษ์	เสหา	อุทัยธานี	๑๙ นิ้ว	๒๙ เม.ย. ๔๘	คุณรัชนีพงษ์ - บุญตา ตั้งยงยืน คุณพรทิภา - เอกชัย ลำตัน
๗๖	วัดกรทอง	เกษตรวิสัย	ร้อยเอ็ด	๔๙ นิ้ว	๓๐ เม.ย. ๔๘	คุณอรุณ และคณะ สร้างถวาย
๗๗	วัดเขตุ๊กปู่	โซคชัย	นครราชสีมา	๓๙ นิ้ว	๓๐ เม.ย. ๔๘	คณะศิษย์พระอาจารย์ดีก สร้างถวาย
๗๘	อ่างเก็บน้ำทับเสลา	สามสัก	อุทัยธานี	๓๙ นิ้ว	๓๐ เม.ย. ๔๘	ชลประทานสามสัก รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเอง
๗๙	วัดป่าดงชน	โคกศรีสุพรรณ	สกลนคร	๑๙ นิ้ว	๑๑ ก.ค. ๔๘	พล.ต.ต.ณรงค์ กาญจนะ สร้างถวาย
๘๐	วัดป่ากิตติญาณุสรณ์	น้ำพอง	ขอนแก่น	๓๙ นิ้ว	๑๑ ก.ค. ๔๘	คณะศิษย์วัดป่ากิตติญาณุสรณ์ สร้างถวาย
๘๑	สำนักปฏิบัติธรรม	-	-	๑๙ นิ้ว	๑๑ ก.ค. ๔๘	คุณสุภาณี ถนอมวงศ์ รับผิดชอบเอง
๘๒	สำนักสงฆ์เพ็ญใจคุณาศรีเขต	บ้านเขา	ชัยภูมิ	๑๙ นิ้ว	๑๑ ก.ค. ๔๘	โรงพยาบาลแหลมสิงห์ สร้างถวาย
๘๓	วัดบ้านหนองแสง	เสด็จ	ยโสธร	๑๙ นิ้ว (พลัดติดคอนกรีต)	๒๓ ต.ค. ๔๘	คุณแม่เสาวภา - คุณญาณพล วิเชียรเขตต์ และคณะผู้สัจจิตศรัทธา สร้างถวาย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๘๔	วัดวาสุวัน	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว (พลีลิตคอมเบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	คุณแม่เสาวภา - คุณญาณพล วิเชียรเขตต์ และคณะผู้สัจจิตศรัทธา สร้างถวาย
๘๕	วัดป่าสักสิริเวทวาราม (พระอาจารย์แดง)	นครไทย	พิษณุโลก	๑๙ นิ้ว (พลีลิตคอมเบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	ดร.สมหมาย เตชะศิริบุญกุล และคณะศิษย์ สร้างถวาย
๘๖	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์	เสิง	หนองบัว	๑๙ นิ้ว (พลีลิตคอมเบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	รับมือชอปปาค่าใช้จ่ายเอง
๘๗	บริษัท ของ ดร.สมหมาย เตชะศิริบุญกุล	เขตวัฒนา	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว (พลีลิตคอมเบรอนซ์)	๒๓ ต.ค. ๔๘	รับมือชอปปาค่าใช้จ่ายเอง
๘๘	วัดป่าธรรมวิเวก	ชนบท	ขอนแก่น	๑๙ นิ้ว (พลีลิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๕๙	คุณพ่อจิระ - พี่พรรณณ - ศิริพรรณณ ทองแปลงศรี
๘๙	วัดป่าศรีเรือน	สว่างแดนดิน	สกลนคร	๑๙ นิ้ว (พลีลิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๕๙	คุณแม่ทำเนียบ สีสว่างน พร้อมครอบครัว คุณบุษกร สิงคาลวิหัช พร้อมครอบครัว
๙๐	วัดป่าสนมชัย	หนองกงศรี	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว (พลีลิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๕๙	คุณฉันทนา สุวรรณประการ และคณะผู้สัจจิตศรัทธา

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๕๑	หจก.จิปรายเตอร์ส	สุขุมวิท	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว (พลีจิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	ครอบครัวยุคใหม่ ปรับเปลี่ยนตัวเอง ปรับเปลี่ยนตัวเอง
๕๒	วัดป่าภูหยาหลง	ปากช่อง	นครราชสีมา	๑๙ นิ้ว (พลีจิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คณะศิษย์หลวงพ่อโต พันธุ์โกล สร้างถวาย
๕๓	บ้าน คุณสมพงษ์		กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว (พลีจิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณสมพงษ์ - กิติวรรณ ไพศาลสุขจิตต์ และครอบครัว
๕๔	บ้านคุณแม่บุญล้อม	คลองสาน	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว (พลีจิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณแม่บุญล้อม เพชรพลา และครอบครัว
๕๕	บ้านยุทธยงค์	เมือง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว (พลีจิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณสุรพงษ์ - เวียงสินธุ์ ยุทธยงค์ และครอบครัว รับผิดชอบเอง
๕๖	โรงงานสหหัตถศิลป์	หนองจอก	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว (พลีจิตคอมเบรอนซ์)	๑๑ ก.พ. ๔๙	คุณสาวิตรี จรัสศิลป์ และครอบครัว
๕๗	วัดประชาภิยม	เมืองกาฬสินธุ์	กาฬสินธุ์	๓๙ นิ้ว	๑๒ ก.ย. ๔๙	พระครูสิทธิธรรมาคม และคณะผู้สัจจิตศรัทธา

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๔๘	โรงเรียนอุดมศึกษา	เขตวังทองกลาง	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว	๑๒ ก.ย. ๔๙	คุณพ่ออุดม คุณแม่เกษมศรี วัชรภณี และคณะครู ร.ร.อุดมศึกษา
๕๙	วัดป่าโป่งเขือกชัยมงคล	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๒ ก.ย. ๕๙	คุณสายพิณ โลจายะ และเพื่อน ๆ ธนาคารออมสิน
๑๐๐	วัดป่าสันติวิเวกวาราม	นครไทย	พิษณุโลก	๖๐ นิ้ว	ปี ๒๕๔๙	คณะศิษย์พระอาจารย์แดง
๑๐๑	วัดป่าหม่อง	สี้ออำนาจ	อำนาจเจริญ	๓๙ นิ้ว	ปี ๒๕๕๐	คุณแม่ไชติ่ม แซ่ตั้ง - ปัทมา สุวรรณวงศ์ และผู้มีจิตศรัทธา
๑๐๒	เขื่อนลำพันชาติ	วังสามหมอ	อุดรธานี	๓๙ นิ้ว	๙ มิ.ย. ๕๐	คุณแม่อุดม อุ่ณสุวรรณ และชาวเขื่อน
๑๐๓	วัดป่าไถ่คำ		อำนาจเจริญ	๑๙ นิ้ว	๙ มิ.ย. ๕๐	คุณแม่ละมุด สุทธิจิรายุ และคุณพะเยีย สุทธิจิรายุ
๑๐๔	วัดป่าแห่ด้อย	เมือง	ยโสธร	๓๙ นิ้ว	ปี ๒๕๕๐	อาจารย์รัตนา คุณปรางค์ ทาญสุจริยา คุณสุจินตา เสนียังค์ ณ อยุธยา
๑๐๕	วัดป่าสิริบุญญาราม	วังสะพุง	เลย	๑๙ นิ้ว	๑๐ มิ.ย. ๕๐	อาจารย์เสาวภา วิเชียรเขตต์ และครอบครัว
๑๐๖	จิปาตะกัณฑ์สถานป่ามดภูบัว	เมือง	ราชบุรี	๒๕ นิ้ว	๒๕ มี.ค. ๕๐	คณะศิษย์พุทธศิลป์ หลวงปู่โส พันธุ์โส
๑๐๗	โรงพยาบาลศรีนครินทร์ขอนแก่น	เมือง	ขอนแก่น	๑๙ นิ้ว	๒๕ มี.ค. ๕๐	คุณแม่ไกสมล แสงงิ้ว พร้อมบุตร

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน/ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑๐๘	วัดไทยเมรุรัฐแคลิฟอร์เนีย		สหรัฐอเมริกา	๑๙ นิ้ว	๒๙ มี.ค. ๕๐	คณะศิษยานุศิษย์ หลวงปู่สอ พันธุโล
๑๐๙	วัดป่ามหาชาติ	รัฐเวอจิเนีย	สหรัฐอเมริกา	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย. ๕๐	คุณอนุสรณ์ - อาจารย์อุไรวรรณ ศิวกุล และครอบครัว
๑๑๐	วัดป่าอรัญญวิเวก	แม่แตง	เชียงใหม่	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย. ๕๐	คุณญาณี วรรณสถิตย์
๑๑๑	สำนักสงฆ์ใหม่ไร่ (สาขา ๑๕๐ วัดหนองป่าพง)	ไทรโยค	กาญจนบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย. ๕๐	คุณสุรัสวดี เตือกสกนธ์
๑๑๒	วัดป่าหนองรัง บ้านหนองรัง	ห้วยเม็ก	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย. ๕๐	คุณคิ๊วะ - คุณนรุตศุคนธ์ เต็กวีไล คุณชิวราษฎร์ เต็กวีไล
๑๑๓	วัดป่าธรรมชาติ (หนองคอนสวรรค์)	กมลาไสย	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย. ๕๐	คุณเนตรชนก เศรษฐสุนันท์ และครอบครัว คุณสิริพิชญ์ เตชะไกรศรี
๑๑๔	ร้านมงคลเสกปูน ตลาดนิคม		กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย. ๕๐	ร้านมงคลเสกปูน
๑๑๕	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์	ประชาดีเวศ ๒	นนทบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย. ๕๐	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์
๑๑๖	ที่บ้านประชาดีเวศ ๒	ประชาดีเวศ ๒	นนทบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย. ๕๐	คุณสุรัสวดี เตือกสกนธ์

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน/ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑๑๗	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์	ประจักษ์คีรีเขตต์ ๒	นนทบุรี	๑๙ นิ้ว	๒๑ พ.ย ๕๐	ศูนย์ศิลปกรรมวิเชียรเขตต์
๑๑๘	สำนักวิปัสสนาธุระ	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๒ พ.ย ๕๐	คุณโสภณ - คุณศรีจันทร์ ผลวิไล และบุตรธิดา
๑๑๙	วัดบึงพระลานชัย	เมือง	ร้อยเอ็ด	๑๙ นิ้ว	๒๒ พ.ย ๕๐	คุณสุรณี โพธิสมภรณ์ และคณะผู้จัดศรัทธา
๑๒๐	บริษัท ศรัทธาเกิดตั้ง	กรุงเทพฯ	กรุงเทพฯ	๑๙ นิ้ว	๒๒ พ.ย ๕๐	คุณพ่อกษัตริย์กษัตริย์ และบุตรธิดา
๑๒๑	วัดป่าศิลาพร	เมือง	ยโสธร	๑๙ นิ้ว	๒๒ พ.ย ๕๐	คุณวราจันต์ สุวคนธ์ คุณญาภาพิสุทธิ์ โชษิตา - พิสิทธิ์ และบุตรธิดา
๑๒๒	วัดตาลเอน	บางปะหัน	พระนครศรีอยุธยา	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	ผศ. เกียรติมา ศิริอุดม และคณะ
๑๒๓	วัดบ้านจะหลวย	สตึก	บุรีรัมย์	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	แพทย์หญิงเลิศลักษณ์ เขาวงศ์วิ และครอบครัว
๑๒๔	วัดป่าอานาโย (สุโข)	วัดสามหมอ	อุดรธานี	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	น.อ.พ.กัมปนาท วีรกุลและครอบครัว
๑๒๕	วัดพระปฐมเจดีย์	เมือง	นครปฐม	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	นายสมนึก วิยาภรณ์โสภณ และคณะ
๑๒๖	วัดหลวงสุวรรณาราม	เมือง	ลพบุรี	๒๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณละมัย - คุณ พิธาหา เชื้อเพชร พ.อ.วิกรม - คุณธีรภัทร์ ฐานะจาโร คุณสุรพงษ์ วงศ์เม็น้อย

ลำดับที่	สถานที่ประดิษฐาน			ขนาดหน้าตัก (นิ้ว)	วัน/เดือน ปี ที่สร้าง	หมายเหตุ
	วัด / หน่วยงาน	อำเภอ	จังหวัด			
๑๒๗	วัดสันติมงคล	ตระการพืชผล	อุบลราชธานี	๓๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณฐิติมา ช่างเมตต์ คุณนุชรี เลิศดารีทำการ และครอบครัว
๑๒๘	สำนักปฏิบัติธรรม ทุ่งอองศ์	ท่าใหม่	จันทบุรี	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณโกสิทธิ์ - คุณกุศล ยงยงค์นอร์ และครอบครัว
๑๒๙	วัดหนองสรวง	หนองกงศรี	กาฬสินธุ์	๒๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณอ้นหนึ่ง ลิขิตพัฒนา และครอบครัว
๑๓๐	วัดป่าบ้านห้วยเตือ	ท่าลี่	เลย	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณลลิตา มหรรษาคล และญาติพี่น้อง
๑๓๑	วัดพระธรรมมหาสวรงค์	ท่าคันโท	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	คุณสุัญญา พึ่งหิรัญ พร้อมบิดา มารดา คณะ บารพวี
๑๓๒	เขื่อนแก่งกระจาน		เพชรบุรี	๓๙ นิ้ว	๑๙ เม.ย ๕๑	
๑๓๓	วัดถ้ำพระเวส	นาแก	นครพนม	๑๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค ๕๑	คุณธัญ เรืองธรรม พร้อมครอบครัว
๑๓๔	วัดป่าสามัคคีธรรม	เมือง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค ๕๑	คุณธัญ เรืองธรรม พร้อมครอบครัว
๑๓๕	วัดป่ามุลินท์	ห้วยผึ้ง	กาฬสินธุ์	๑๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค ๕๑	คุณธัญ เรืองธรรม พร้อมครอบครัว
๑๓๖	วัดป่าประเสริฐ	สีอำนาจ	อำนาจเจริญ	๑๙ นิ้ว	๑๐ พ.ค ๕๑	คุณอัมพัทธ์ย์ เลิศสุคนธ์ พร้อมครอบครัว

บทสวดพระพุทธคุณ และอาณิสถ์ของการสวด

อาณิสถ์ของการสวดพระพุทธคุณ

พระพุทธคุณ อาตมาสังเกตมาว่าบางคนเขาไปหาหมอดู
เคราะห์ร้ายก็ต้องสะเดาะเคราะห์ อาตมาก็มาดูเหตุการณ์ไช้กลาง
ไม่ดีก็เป็นความจริงของหมอดู

อาตมาก็ตั้งตำราขึ้นมาด้วยสติบอกว่า...โยม! ไปสวด
พุทธคุณเท่าอายุให้เกินกว่า ๑ ให้ได้ เพื่อให้สถิติ เท่าที่ใช้ได้ผล
สวดตั้งแต่ นะโม พุทธัง ธัมมัง สังฆัง พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ
พาหุงมหากา จบแล้วย้อนกลับมาข้างต้นเอาพุทธคุณเพียงห้องเดียว
ห้องละ ๑ จบ ต่อ ๑ อายุ อายุ ๔๐...สวด ๔๑ อายุ ๓๕....สวด ๓๖
ก็ได้ผล...

อาตมาก็ตั้งตำรา 'ถ้าคนไหนเคราะห์ร้ายสวดพุทธคุณ'

วิธีสวดพระพุทธคุณ

วิธีสวด...ให้เริ่มสวดตั้งแต่คำบูชาพระรัตนตรัย คำนมัสการ
สรณคมน์ พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ พุทธ
ชัยมงคลคาถา (พาหุง) มหาการุณิก แล้วสวดพระพุทธคุณให้ได้
เท่ากับอายุ บวกด้วย ๑ ต่อจากนั้น ให้แผ่เมตตาให้แก่ตนเอง แผ่
เมตตาให้สรรพสัตว์ กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล กรวดน้ำให้เจ้ากรรม
นายเวร ตั้งแต่แผ่เมตตาให้แก่ตนเอง ให้สวดคำแปลด้วย

คำบูชาพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,
 พุทฺธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ)
 สวากขาโต ภะคะวะตา ชัมโม, ชัมมัง นะมัสสามิ. (กราบ)
 สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ. (กราบ)

คำนมัสการ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, อะระหะโต, สัมมา สัมพุทฺธัสสะ,
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, อะระหะโต, สัมมา สัมพุทฺธัสสะ,
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, อะระหะโต, สัมมา สัมพุทฺธัสสะ.
 (กราบ ๓ ครั้ง)

สรณคมณ์

พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,
 ชัมมัง สาระณัง คัจฉามิ,
 สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ,
 ทูติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,
 ทูติยัมปิ ชัมมัง สาระณัง คัจฉามิ,
 ทูติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ,
 ตะติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,
 ตะติยัมปิ ชัมมัง สาระณัง คัจฉามิ,
 ตะติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ.

พระพุทธคุณ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,
วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุกะโต, โลกะวิฑู,
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ, ภะคะวาติ.

พระธรรมคุณ

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,
สันทิฏฐิโก, อะกาลิโก,
เอหิปัตถสิโก, โอปะนะยิโก,
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ.

พระสังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
ยะทิทัง, จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัญฐะ ปุริสะปุคคะลา,
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อาหุเนยโย,
ปาหุเนยโย, ทักขิเณยโน, อัญชะลีกะระณิโย,
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)

๑. พาหุงสหัสสมะณีนิมิตตะสาวุธันตัง
ครีเมขลัง อุกิทะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เม (เต) ชะยะมังคะลานิ.
๒. มาราดิเรกะมะภियุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาพะวะกะ มัคคะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภาวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.
๓. นาพาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวักคิจักกะมะสะนีวะ สุทธารุณฺณตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภาวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.
๔. อุกขิตตะขัคคะมะติหัตตะสุทธารุณฺณตัง
ธาวันติโยชนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธิภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเต ชะสา ภาวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.

๕. กัตตวานะ กัมมฐะมูทะรัง อิวะ คัมภินียา
จิตฺตยาเย ทูมฺมฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเชน
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินฺโท
ตันเต ชะสา ภาวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.
๖. สัจจัง วิหาเย มะตีสัจจะกะวาตะเกตุง
วาทาทิโรปีตะมะนัง อะตออันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิตโต ชิตะวา มุนินฺโท
ตันเต ชะสา ภาวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.
๗. นันโทปะนันทะภูชะกัง วิพฺพชัง มะทิตฺตัง
ปุตเตนะ เถระภูชะเคนะ ทะมาปะยฺยันโต
อิทฐุปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินฺโท
ตันเต ชะสา ภาวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.
๘. ทุกคาหะทิกฺกฐิภูชะเคนะ สุทฺถุฐะหัตถัง
พฺรหฺมมัง วิสุทฺธิชุตฺติมิทฺธิพะกาภินานัง
ญานาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินฺโท
ตันเต ชะสา ภาวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ.
๙. เอตาปี พุทฺธะชะยะมังคะละอัฏฐะกาธา โย
วาจะโน ทินะทีเน สาระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปฺปาทะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปะลฺโย.

มหาการุณิก

มหาการุณิก นาโถ,
ปุเรตวา ปาละมี สัพพะ,
เอเต สัจจะวัชเชนะ,

ชะยันโต โพธิยา มูเล,
เอวัง อะหัง วิชะโย โหมิ,
อะปะราชาติตะปัลลังกะ,
อะภิสเสเก สัพพะพุทธานัง,

สุหนักขัตตัง สุขังคละ,
สุชะโลณ สุมุหุตโต จะ,

ปะทักขิณัง กายะกัมมัง,
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง,
ปะทักขิณานิ กัตวานะ,

ภะวะตุ สัพพะมังคละ,
สัพพะพุทธานุภาเวนะ,

ภะวะตุ สัพพะมังคละ,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ,

ภะวะตุ สัพพะมังคละ,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ,

หิตายะ สัพพะปาณินัง,
ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง,
โหตุ เม ชะยะมังคละ,

สักยานัง นันทิวัทตะโน,
ชะยัสสุ ชะยะมังคละ,
สีเส ปะฐะฐะวิโปกชะเร,
อัครปปัตโต ปะโมทะติ.

สุปะภาตัง สุขุภุชฺฐิตัง,
สุยิภฺฐัง พรหมะจาริสู.

วาจกัมมัง ปะทักขิณัง,
ปะณิธี เต ปะทักขิณา,
ละภันตฺตเถ ปะทักขิเณ.

รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เม.

รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เม.

รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เม.

พระพุทธรูปทำอายุ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ วิชชาจะระณะ
สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ
สัตถาเทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ.

(ให้สวดเกินอายุ ๑ จบ เช่น อายุ ๕๒ ปี ต้องสวด ๕๓ จบ)

คำแผ่เมตตาแก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ,	ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข,
นิททุกโข โหมิ,	ปราศจากความทุกข์,
อะเวโร โหมิ,	ปราศจากเวร,
อัปยาปัชฌ โหมิ,	ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง,
อะนีโฆ โหมิ,	ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ,
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ.	มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้น จากทุกข์ภัย ทั้งสิ้นเกิด.

แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา,
สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย
ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น,
อะเวรา โหนตุ,
จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย,

อภัยปัชฌา โหนตุ,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด

อย่าได้พยาบาทเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย,

อะนีมา โหนตุ,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย,

สุชี อตตานัง ปะริหะรันตุ

จงมีแต่ความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัย
ทั้งหมดทั้งสิ้นเถิด.

คำกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล

อิหัง เม มาตา ปิตูนัง โหนตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า,

สุจิตา โหนตุ มาตาปิตะโร,

ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้า จงมีความสุข,

อิหัง เม ญาดินัง โหนตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า,

สุจิตา โหนตุ ญาดะโย,

ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า จงมีความสุข,

อิหัง เม ครูปัชฌายาจริยานัง โหนตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า,

สุจิตา โหนตุ ครูปัชฌายาจริยา,

ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า จงมีความสุข,

อิหัง สัพพะเทวะตานัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลาย,

สุจิตา โหนตุ สัพเพ เทวา,

ขอให้เทวดาทั้งหลาย จงมีความสุข,

อิหัง สัพพะเปตานัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เปรตทั้งหลาย,

สุจิตา โหนตุ สัพเพ เปตา,

ขอให้เปรตทั้งหลาย จงมีความสุข,

อิหัง สัพพะเวรีนัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย

สุจิตา โหนตุ สัพเพ เเวรี,

ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย จงมีความสุข

อิหัง สัพพะสัตตตานัง โหตุ,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง,

สุจิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา,

ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข.

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล จากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่ เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบัน ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม

ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรม และอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ.

คำกรวดน้ำย่อ

อิทัง โน ญาตินัง โหตุ สุกิตา โหนตุ ญาตะโย

ขออุทิศส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่.....(ออกชื่อผู้ล่วงลับ).....

และญาติทั้งหลายของข้าพเจ้าขอญาติทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด.

กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล และแผ่เมตตา

อิมีนา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยเดชะกุศลผลบุญ แห่งข้าพเจ้าได้ ถวายสังฆทาน, ธรรมทาน, วิหารทาน การสวดมนต์ บูชาพระรัตนตรัย ตลอดถึงบุญกุศลใดๆ ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้สร้างสมมาตั้งแต่อดีตชาติ จนถึงปัจจุบันวันนี บุญทั้งหลายจะทำให้เกิดประโยชน์ความสุข ความสำเร็จ ความเจริญรุ่งเรืองแก่ข้าพเจ้าเพียงใด ข้าพเจ้าขอน้อมถวายกุศล แต่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระอริยสงฆ์ และพระอริยบุคคลทั้งหมด ขอท่านได้โปรดค้าชู อุดหนุนคุณบิดา-มารดา อุปัชฌายาจารย์ ผู้มีพระคุณทั้งหมด ตลอดถึง บุตร-ภรรยา-สามี-มิตรสหาย ที่ล่วงลับไปแล้วและที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งมีความผูกพันต่อชีวิตของข้าพเจ้าทั้งในอดีตชาติและชาติปัจจุบันนี้ ตลอดทั้ง ขอได้โปรดคุ้มครองทุกๆ คน ในครอบครัวของหมู่บริวาร และทหารตำรวจ ชายแดนที่ดูแลประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนสัตว์น้อยใหญ่ ที่เสียสละชีวิตให้ข้าพเจ้าเพื่อการดำรงชีวิต ขอให้ท่านทั้งหลายทั้งหมด หลุดพ้นจากความทุกข์ ประสบแต่ความสุขยิ่งขึ้นไปและตลอดไป

ขออุทิศกุศลนี้ไปถึงเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งหมด ขอได้โมทนา เมื่อโมทนาแล้วขอจงอโหสิกรรมโทษทั้งหลายทั้งหมดให้แก่ข้าพเจ้าด้วย และกรรมเวรใดๆ ที่ท่านทั้งหลายได้ทำแก่ข้าพเจ้ามาทุกภพทุกชาติจนถึง ชาติปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าอโหสิกรรมให้แก่ท่านทั้งหลายด้วยเช่นกัน

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนจงเวรจงกรรม
ซึ่งกันและกันเลย จงมีแต่ความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นทุกข์ภัย
ทั้งหมดทั้งสิ้นตลอดไปจนกว่าจะเข้าถึงพระนิพพานเทอญ

ขออุทิศกุศลแต่ท่านท้าวมหाराชทั้งสี่ทิศ พระสยามเทวาธิราชทุก ๆ
พระองค์ พระยายมราช นายนิริยบาล ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ พระภูมิเจ้าที่
แม่พระธรณี แม่พระคงคา แม่พระเพลิง แม่พระพาย แม่โพสพ แม่ซื้อ
ผู้เรื่องฤทธิ เทพยดาทั้งหลายตั้งแต่ชั้นจาตุมหาราชเบื้องบน จนถึงที่สุด
ชั้นพรหม เบื้องล่างตั้งแต่ชั้นอเวจีมหานรกจนถึงโลกมนุษย์ โดยรอบสุด
ขอบจักรวาล อนันตจักรวาล ขอท่านทั้งหลายได้โมทนา

ขออุทิศกุศลแต่องค์พระสยามเทวาธิราชทุก ๆ พระองค์ ตลอดทั้ง
พระมหากษัตริย์ไทยทุก ๆ พระองค์ วีรกษัตริย์ไทยทุก ๆ พระองค์ ขอ
ถวายพระราชกุศลแต่ทุก ๆ พระองค์ท่าน ขอจงมากล้นด้วยบุญญาธิการ
มากล้นด้วยฤทธิเดช และบารมียิ่ง ๆ ขึ้นด้วยเทอญ

ด้วยเดชะกุศลผลบุญแห่งข้าพเจ้าได้น้อมถวายนี้ โปรดบันดาลให้
ข้าพเจ้าประสบแต่ความสุข ความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม
แคล้วคลาดจากอันตรายใดๆ ทั้งปวง กรรมเก่าหมดไปกรรมใหม่อย่าให้
เกิดขึ้น มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ห่างไกลจาก ศัตรู หม่มมาร พบเจอแต่
กัลยาณมิตร ศัตรูกลับใจมาเป็นมิตร ให้ข้าพเจ้าสำเร็จสมหวังทั้งเรื่องการ
งาน การเงิน ชีวิตครอบครัว ชีวิตสังคม และยังเป็นนิสัยปัจจัยให้
ข้าพเจ้าได้เข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้เทอญ

พุทฺธัง อะนันตัง ธัมมัง จักกะवालัน
สังฆัง นิพพานัง ปัจจะ โยโหตุข

บรรณานุกรม

- พระราชสุทธินิพนธ์มงคล (หลวงพ่ोजรัญญู ฐิตธัมโม). กรรมฐาน บทสวด
พระพุทธคุณและอาหิสังส์ของการสวด. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพมหานคร : ธรรมสภา, 2543.
- สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก.
วิธีสร้างบุญบารมี. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
พระพุทธศาสนาประกาศ บริษัท แอดวานซ์แอสเตนดาร์ดกรุ๊ป จำกัด,
2547.

หลวงพ่อเจ้าคณะตรี ๑๓๕

ประวัติสังเขปผู้รวบรวม / เรียบเรียง

ชื่อ พระครูสิทธิวิราคม

ชื่อเดิม นิคม นามสกุล วังหอม ฉายา นิคมวโร

เจ้าอาวาสวัดเวฬุวันองค์ปัจจุบัน

เจ้าคณะอำเภอสหัสขันธ์ (ธรรมยุต)

วิทยฐานะ

พ.ศ. ๒๕๒๒ สอบพระปริยัติธรรม แผนกธรรม จบนักธรรมชั้นเอก

พ.ศ. ๒๕๔๘ จบปริญญาตรี ศาสตราจารย์บัณฑิต

(สาขารัฐศาสตร์การปกครอง) จากมหาวิทยาลัย

มหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตร้อยเอ็ด

ศูนย์การศึกษากาฬสินธุ์

พ.ศ. ๒๕๕๑ จบปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา

(ศษ.ม.) มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จังหวัดขอนแก่น

งานการปกครอง/ตำแหน่งทางสงฆ์

พ.ศ. ๒๕๓๔

ได้รับนิมนต์จากชาวตำบลนิคมให้มาเป็น

เจ้าอาวาสวัดเวฬุวันจนถึงปัจจุบัน

- พ.ศ. ๒๕๓๖-๒๕๓๙ เป็นเจ้าคณะตำบลภูสิงห์ (ธรรมยุต)
- พ.ศ. ๒๕๓๙-ปัจจุบัน เป็นเจ้าคณะอำเภอสหัสขันธ์ (ธรรมยุต)
- พ.ศ. ๒๕๓๗-ปัจจุบัน เป็นผู้อำนวยการศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนา
วันอาทิตย์วัดเวฬุวัน ในความอุปถัมภ์ของ
กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม
- พ.ศ. ๒๕๓๙-ปัจจุบัน เป็นผู้อำนวยการศูนย์อบรมจริยธรรม
จังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต) ในความอุปถัมภ์
ของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
- พ.ศ. ๒๕๔๐-ปัจจุบัน เป็นกรรมการสงฆ์จังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต)
- พ.ศ. ๒๕๔๐-ปัจจุบัน เป็นกรรมการศูนย์เผยแผ่พุทธธรรมจังหวัด
กาฬสินธุ์ (ธรรมยุต)
- พ.ศ. ๒๕๔๕-ปัจจุบัน เป็นคณะกรรมการสาธารณูปการ
คณะสงฆ์จังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต)

สมณศักดิ์

- พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้รับพระราชทานตั้งสมณศักดิ์ เป็นเจ้าคณะอำเภอ
ชั้นโท ในราชทินนามที่พระครูสิทธิวิราคม จอ.ชท.
เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๙
- พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นเจ้าคณะอำเภอ
ชั้นเอก ในราชทินนามเดิม เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๔๔
- พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นเจ้าคณะ
อำเภอชั้นพิเศษ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

